

EMERSON DODŽ

DOCK HOLIDEJ

CENA 30 DINARA

BROJ 136

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

RANČ MRŽNJE

★ **DOK HOLIDEJ** ★

EMERSON DODŽ

RANČ MRŽNJE

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ
Broj 136

Glavni i odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ

Urednik:
Zorka CIRIĆ

Naslov originala:
Emerson Dodge
FIGHTING BREED

Recenzija:
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:
Zorka CIRIĆ

Tehnički urednik:
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija BURANJI
Marta MLADENOVIC
Julijana PAP

Stampa: 23. II 1983.
Tržište: 7. III 1983.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ.
Naslov originala: Emerson Dodge — FIGHTING BREED. Copyright: UNIVER-
SUM PRESS.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/13. od 10. maja
1973. godine.

Kroz kišu koja je te večeri lila kao iz kabla, ubica se pešice približio ranču. Zastao je kod visokog jablana koji je rastao na samoj ivici dvorišta, poput neke isturene osmatračnice. Osmehnou se kad je shvatio da su čak i prirodni elementi rešili da mu pomognu u njegovom mračnom noćnom poslu. Na Čejn ranču bilo je vreme večere i iz kuhinje sklepane od grubih dasaka nekih stotinak metara dalje, dopirala je žuta svetlost i čulo se zveckanje posuda. Kroz gustu zavesu kiše, ubica je jasno video prozore na glavnoj zgradi ranča. Bili su osvetljeni i poslužitelj je postavljao sto u velikoj trpezariji.

Sve je bilo baš onako kako je trebalo da bude.

Visoka, nepomična prilika nerazlučiva pri slaboj svetlosti od okolnih stabala drveća, ostala je nekoliko trenutaka nepomična pored stabla jablana. Ubica je ostrim okom osmatrao situaciju, a od uzbuđenja, zbog predstojeće akcije, prsti su mu se nervozno grčili i opuštali. Dok je čekao svoj trenutak pogledom je neprestano leteo po dvorištu ranča i zgradama koje su se dizale u noćnoj tmini. Na imanju tako velikom kao što je „Čejn” ranč, čovek nikada nije mogao da bude siguran da se neko neće odjednom pojaviti i primetiti ga. Međutim, kako su minuti po-

lako promicali, visoki čovek je postavljao sve sigurniji da su svi na ranču zauzeti svojim poslom. Osvrnuo se preko ramena i pogledao prema mestu gde je ostavio konja. Onda je počeo da se primiče kući, izvlačeći revolver iz futrole. Uhvatio je busiju iza uredno podkresane živice i očima koje su hladno i smrtonosno svetlucale pri slaboj svetlosti svetiljke u kući, osmotrio unutrašnjost dnevne sobe. Velika prostorija je trenutno bila prazna i tiha, a bleštavi lusteri obasjavali su elegantan nameštaj koji je ostavljao utisak bogatstva i moći vlasnika. Ubica je osmotrio tanjire koji su bili postavljeni na stolu. Bilo ih je četiri. Osmehnou se osmehom paklene pretnje. Jedan od tih tanjira večeras neće biti upotrebljen. U stvari, večeras, najverovatnije, niko na ranču neće imati vremena da misli na večeru. Posle onog što je imalo da se dogodi, svi će izgubiti apetit.

— Hajde, veličino, dođi — prošaputao je ubica tiho, i vetar je poneo njegovo reči. — Ja te čekam da ti pokažem koliko vrediš.

Upravo tada, kao da odgovara na njegov poziv, Oliver Koleman je ušao u sobu. Pratila ga je njegova kćerka, Libi. U držanju vlasnika ranča „Čejn” bilo je nečega što je doprinelo da na licu čoveka koji je vrebao sa revolverom u ruci zatreperi senka neodlučnosti, bez ob-

zira na njegovu prethodnu rečenost da po svaku cenu ostvari svoj podli ubilački cilj.

Snazna i krupna rančerova prili-ka delovala je mirno i sigurno. Uprkos godinama, Oliver Koleman je još uvek ostavljao snažan utisak na ljude, uključujući i članove njegove porodice. Njegovo suncem opaljeno lice odavalo je upravo onakvu psihičku snagu kakva je i bila potrebna čoveka njegovog položaja, a njegov čvrst dugačak korak čoveka koji zna kuda ide i koji zna šta treba raditi, davao mu je važnost koju je stvarao punih četrdeset godina. Za to vreme se rančer borio protiv Indijanaca, kradljivaca stoke i bandita svih vrsta, koji su tih godina lutali zapadom. Ta odlika je postala deo njegove prirode i nije se gubila čak ni sada, kada se rančer obraćao svojoj kćerki. Razgovarao je s njom istim tonom, kojim se obraćao nekom od svojih kauboja.

— Zar još nisu došli, Libi? — upita je Koleman nabusito, posmatrajući sto. Želeo je da se uveri da se sve nalazi na svom mestu. Nije bio svestan užarenih očiju koje su ga motrile iz tame i zapetog revolvera koji je vrebao sa bliske udaljenosti sa druge strane prozorskog okna. Namrštio se pokazujući da mu to nije pravo, i dodao. — Već je prošlo sedam.

— Da, tata, Ali, još nisu došli.

— Ja sam rekao u sedam! I ti si me jutros dobro čula kad sam im jutros na odlasku rekao da će večera biti tačno u sedam, zar ne?

— Čula sam, tata. Ali, ova kiša ih je...

— Kiša... pah! — Koleman je ljutito dunuo kroz nos i odmahnuo rukom na način koji je jasno govorio da prirodnom elementu ne pridaje nikakvu važnost. Onda je prišao prozoru i zagledao se napolje.

— Kakva je to kiša, do đavola? — dodao je. — Ne bi ni jednu običnu kravu naterala da se zakloni ispod drveta.

Koleman nije bio svestan da je u tom trenutku pri svetlosti lusterata predstavljao izvanrednu meru, koja je prosto mamila strelca. Oči koje su vrebale iz tame, zasvetlucale su, a prsti su i nehotice čvršće stegli dršku revolvera. Ubica je bio u teškom iskušenju da ostvari cilj zbog koga je došao. Podigao je revolver, a onda je odjednom odmahnuo glavom i ponovo oborio cev „kolta“. Ne, još nije bilo vreme.

— Pa? — upitao je Koleman i okrenuo se svojoj kćeri.

— Zar nemaš neki bolji izgovor za svoju braću, mlada gospođice?

Libi Koleman, crnokosa devojka zapanjujuće lepote, imala je u sebi mnogo osobina koje je nasledila od oca. I sada je jedva uspela da prikrije izraz, koji joj se pojavio u očima.

— I kad bih imala, ti ga ne bi prihvatio, zar ne, tata? — rekla je pokorno. — Ti i sam znaš da je tako.

Koleman se namrštio, a onda počeo da korača gore — dole po velikoj sobi. Posmatrao je svoju kćer pravo u oči. Libi je, međutim mirno izdržavala njegov pogled visoko

uspravljena i vitka u novoj, tesno pripijenoj plavoj haljini koja je štedro isticala i naglašavala raskošne obline njenog zrelog devojačkog tela. Izdržala je njegov pogled i nije pogledala u zemlju.

Koleman se namrštiio ponovo. Nervirala ga je jedna stvar koja mu je, u poslednje, vreme bila sasvim jasna. Imao je troje dece nijedno od njih nije uspevao da ukroti. Blizanci, Lu i Mič, koje je sada i čekao, počeli su da mu jasno pokazuju svoju volju još odavno... još u vreme kad, su napunili četrnaestu. Ali Libi, ona kao da je bila rođena s otporom prema njemu. On je vrlo rano shvatio da nije u stanju da dominira nad njom. Čak i kad je bila dete, imala je običaj da se tvrdoglavo opire njegovim naredbama. Znala je da napući usta i izgovori prkosno „ne“, tako da je Oliver mislio da je „ne“ bila prva reč, koju je Libi naučila.

— Da li da kažem Mariji da posluži večeru, tata? — Upitala je devojka pošto je Koleman prešao da šparta po sebi. — Ako se jelo ohladi moraće ponovo da ga stavlja u pećnicu.

— Davola! — prosnuo je rančer umesto odgovora. — Ta dvojica svakim danom postaju sve gori. Nimalo ne bih bio iznenađen da su se namerno vukli kao prebijeni, samo da bi zakasnili i da bi me naterali da čekam. Znaju da me to najviše nervira!

Libi se uspravila i pogledala oca u oči. Glas joj je bio miran, ali se videlo da se trudi da ne pokaže

ono što je zaista osećala. — Tata, nemoj govoriti ono što i sam znaš da nije na mestu. Lu i Mič su morali da odu čak do Džeknajfa. I sam znaš da to ne može da se uradi...

— Ja bih bar trebalo da znam koliko je vremena potrebno za odlazak do Džeknajfa i nazad — prekinuo je rančer. — Ja sam tim putem jahao punih četrdeset godina, devojko.

— Zato sam i rekla, jer bi to trebalo da znaš, tata.

Koleman je zastao i odmerio je mrko.

— Sve mi se čini da i ti teraš inat sa mnom, gospođice?

Da, Libi je to upravo radila. Naravno, nije imala nameru da to i prizna.

— Večera, tata — podsetila je oca. — Da kažem Mariji...?

Koleman je odmahnuo rukom i ponovo je prekinuo.

— Misliš li da će ona prokleta štenad i dalje...

U tom trenutku je stočarski baron začutao i počeo pažljivo da osluškuje. Kroz kišu koja je pljuštala, čuo se topot kopita.

— Ah, baš na vreme — reka je, i rukom dao znak kćeri. — Reci Mariji da donese večeru.

Libi je prišla vratima, a onda zastala. — Da joj kaže da posluži večeru i za moju braću, tata? Lu i Mič će morati da se operu.

— Neka se peru posle večere koliko im bude volja. Ionako sam ih dosta čekao.

Međutim, sudbina je htela da se ta večera još više odgodi. Topot konja u galopu, koji je Koleman očekivao da čuje bio je signal za ubicu koji je šćućuren čekao u tami. Izvukavši „kolt“ ispod jakne, gde ga je držao da se oružje ne bi ovlažilo, budući ubica je sačekao dok jahači nisu stigli i zaustavili se u dvorištu ispred kuće. Promrmljao je nešto nerazgovetno sebi u bradi, a ruku ispružio da bi sigurnije nanišanio. Zadovoljno je primetio da mu je ruka kojom je držao oružje čvrsta kao stena.

Pognuo se malo i uperio oružje. Rančerova široka leđa su predstavljala metu koju nikako nije mogao da promaši. U sebi je izbrojao do pet, za trenutak zadržao dah... i onda, lagano, povukao obarač.

U toku šezdeset godina dugog životnog puta, nestrpljenje je Oliveru Kolemanu donelo mnoštvo nepotrebnih neprilika. Takav je bio čitavog svog života, i ta nestrpljivost i grubo ponašanje, bili su glavni razlog što je stekao više neprijatelja, nego prijatelja. Rančeru je bilo suđeno da bude takav i u trenucima koji su trebalo da budu poslednji. Upravo kad je udarna igla poletela da udari u čauru, rančer je tresnuo rukom po stolu i izvijajući glavu viknuo.

— Libi! Zar ti treba toliko vremena da...

Više nije stigao da kaže, jer je pucanj zaglušio njegove reči, kada je metak poleteo iz cevi. Probio je okno prozora i pogodio rančera u momentu kada se okretao. Koleman je siv u licu poskočio na noge upra-

vo u trenutku kad je Libi uletela u sobu. Vrisnula je kad je videla oca kako se zanosi i pada na pod, rušeći sto, posude i srebrni pribor i svećnjake sa nezapaljenim svećama.

Revolveraš se polako uspravio u tami. Posmatrao je devojkicu koja je priletela ocu. Nije bio sasvim siguran u to gde je metak pogodio Kolemmana, i da li je pogodak smrtonosan. Mogao je da priskoči prozoru i da opali još jednom, ali je rizik bio preveliki. Od spavaonice za kauboje, čuli su se uzvici, a onda su po dvorištu odjeknuli koraci. Morao je što pre da beži odavde.

Još nekoliko samrtnički dugačkih trenutaka, ubica je stajao nepomičan, zgrčen u senci dok mu se hladna kiša slivala niz vrat kao prsti jezive smrti. Onda se okrenuo i nestao, isto tako tiho kao što je i došao. Po vlažnoj i gustoj travi koraci njegovih nogu na kojima je imao samo čarape uopšte se nisu čuli. Nekoliko minuta kasnije, kaubojski sa Kolemanovog ranča su obišli kuću. Ispod prozora trpezarije, na mestu gde je iza potkresane ograde od živice stajao napadač, našli su jednu praznu čauru koja je svedočila gde se ubica nalazio. To je bilo sve.

x

Doktor Vims je izašao iz spavaće sobe Olivera Kolemmana i tiho zatvorio vrata za sobom. Tri para očiju su sa puno iščekivanja sreli pogled njegovih sivih očiju zaklonjenih parom cvikera nataknutih na polovinu

dugačkog, kljunastog nosa. Nešto kao neodređen drhtaj pokrenulo je Vimsove usne u nešto što bi čovek koji je dobro poznao enigmu njegovog lica shvatio kao osmeh, ali, što je svakom drugom moglo izgledati kao neukusna grimasa ili besmislen rezanje. Tek kada je progovorio, bilo je jasno da u tom osmehu ima i trijumfa.

— Mislim da će se izvući — rekao je i počeo da pakuje instrumente u svoju torbu.

— Mislite? — Upitao je Lu Koleman visok i lep momak nehajnog držanja što je bilo karakteristično za sve članove Kolemanove porodice. — Zar ne možete da nam kažete ništa sigurnije? — Pa... izvući će se — odgovorio je Vims. Vadeći cigaru iz džepa. — Da li vam se to čini ubedljivije?

— Hvala bogu! — prošaputala je Libi tiho. Boja je počela da joj se vraća u blede obraze.

— Kako, do đavola — upitao je Mič Koleman, koji je osim boje svojih očiju predstavljao pravo ponovljeno izdanje svog brata. Namršteno je posmatrao lekara. — Pogoden je u glavu, zar ne? Od toga se ne ostaje živ koliko je meni poznato!

Dok je prinosio plamen šibice vrhu cigare, Vims je posmatrao mladića. Razmišljao je o prilično čudnim stvarima koje mu je rančer rekao, kad se povratio svesti.

— Metak mu je napravio dugačku brazdu na levoj strani čela, tačnije, na slepoočnici — objasnio je lekar. — U početku sam i ja mislio da je prodro u mozak. Na sreću, nije oti-

šao tako duboko, samo ga je okrznuo. Za nekoliko dana će vaš otac opet biti na nogama, zdrav i spreman za grdnju kao uvek.

— Pa... to je najbolja vest koju sam čuo u poslednje vreme — rekao je Lu Koleman. Od svih Kolemanovih, njega je stari Vims najviše voleo, mada je bilo jasno da se u tom mladiću krije mnogo toga što on nije želeo da pokaže. Vims je pomagao da sve troje Kolemanove dece dođu na svet. Pošto ih je poznao čitavog njihovog života, smatrao je da je Mič malo suviše ugladen u ponašanju s njim, a Libi je uvek bila nekako tajanstvena. Lu je imao običaj da ponekad izgubi živce i da se posvađa s ljudima, ali, s njim je stari doktor znao na čemu je. Ponovo mu je palo na pamet ono što mu je Oliver rekao pre nekoliko minuta.

— Mislim, samo, da bi izvesno vreme trebalo da ga ostavite na miru, momci — rekao je.

— Pa, rekli ste da mu je dobro — usprotivio se Mič.

Vims je uzdahnio.

— Da, rekao sam. Ali, činjenica je da u ovom trenutku želi da vidi samo Libi.

— Mene? — upitala je devojkica čudeći se. Oliver Koleman nikad nije smatrao da su žene naročito važna stvorenja. U to mišljenje je bila uklješena i njegova kćerka.

— Hoće da vidi samo Libi? — upitao je Lu.

— Ja sam samo običan doktor, a ne čitač misli sinko — rekao je Vims i krenuo prema vratima. —

Šta je bilo s ubicom? jeste li našli neki trag?

Dvojica mladića su odmahнули glavom.

— Ni traga — promrmljao je Mič.

— I ako je ostavio tragove kiša ih je isprala tako da nismo našli nikakav putokaz kuda da krenemo — dodao je Lu.

Vims je odmahnuo glavom.

— Možda će šerifu poći za rukom da nešto otkrije.

— Mi nismo uspeli da bilo šta pronađemo — rekao je Lu skoro ljutito. — Ne verujem ni da će Vagner pronaći nešto više.

— Možda ste u pravu. Međutim, ja mislim da čovek koji je pokušao da ubije vašeg oca nikako ne bi smeo da se izvuče nekažnjen. Čini mi se da to ne bi smelo da se dogodi, i da treba sve učiniti da se ubica otkrije i kazni.

— O čemu on to govori? — upitao je Lu kad je Vims izašao i krenuo preko dvorišta. Dok je koračao stari doktor je sve vreme zamišljeno vrteo glavom.

— Ah, taj stari krpač kostiju, uvek ostavlja nešto nedorečeno da bi čoveka sludio — rekao je Mič i pogledao prema otvorenim vratima na sobi svog oca. — Mislim da polovinu života posvećuje naporima da ljude što više iznervira i smuti. Pokušava da pokaže, kako on zna više od drugih. Uostalom, hajde da vidimo kako je tata.

— On je rekao Vimsu da...

— Do đavola s onim što je rekao Vimsu — odvratio je Mič ljutito i

pritisnuo kvaku. — Ako tata ne želi da me vidi, onda će mi to sam reći bez nekog posrednika.

Oliver Koleman mu je upravo to i rekao. Tek što je prošlo nekoliko sekundi od kako je ušao u sobu svog oca, Mič je žurno izašao napolje. Kada je izašao, zatvorio je vrata za sobom i sa čuđenjem pogledao brata i sestru.

— Taj metak mora da mu je poremetio mozak — rekao je čudeći se. — Misli da sam ja pucao na njega.

— Ili ja — dodao je Lu, koji je dobro čuo kratak razgovor koji se odigrao između njegovog oca i brata. Njegovo lice preplanulo od sunca nije otkrivalo šta se zbiva u njegovoj duši dok je netremice zurio prema vratima. Ipak, u glasu mu se nazirala ljutnja.

— Ovog puta otišao je predaleko. Ja sam navikao na njegov oštar jezik i bezrazložne grdnje, ali, časna reč, kad neko pretera i počne da me sumnjiči da sam pokušao da ga ubijem...

— Mora da je još u delirijumu — prekinula ga je Libi.

— Možda — odvratio je Mič i namrštio se. — Samo, meni nije tako izgledao. Izgledao je kao da je savršeno svestan onoga o čemu govori. I, izgledalo je da veruje u to.

— Odakle mu samo ta luda ideja, da smo mi hteli da ga ubijemo? — upitao je Lu začuđeno.

— Njemu svakakve ideje padaju na pamet — promrmljao je Mič. — Ponekad zaista mislim da s njim nije sve u redu.

— Divno! Ogovarate ga sada, kada je nemoćan — prekinula ih je Libi ledenim glasom. — A kada je bio zdrav i čitav, niste smeli ni da zucnete. Eto kakvi ste vi.

Braća su je pogledala spremni da svoju sestru zaspu bujicom ljutih pogrda. U posljednje vreme porodični sukobi između njih nisu predstavljali nikakvu retkost na Čejn ranču. Tvrdoглаva Libi se često svađala sa svojom braćom. Međutim, ovaj put to nije trajalo dugo, jer je iz sobe gromko odjeknuo snažan Oliverov glas. Nije nimalo ličio na glas slabog čoveka i u sebi je nosio svu njegovu uobičajenu osionost i snagu autoriteta.

— Libi! Gde je ta devojkа, do đavola?

Lu i Mič su oštro pogledali Libi kada je prišla vratima. Ona je slegla ramenima i pritislula kvaku. Zatvorila je vrata za sobom i ugledala svog oca kako sedi u krevetu sa debelim slojem belih zavoja obavijenih oko glave. Bio je vrlo bled i lice mu je bilo podnadulo od udara zadobijenog pri padu. Inače, sem toga i nekog izraza bolnog grča na licu koji nije mogao da savlada, izgledao je sasvim normalno.

— Zar ti ona budala Vime nije rekao da hoću da te vidim? — upitao je nestrpljivo, ali je ton bio blizu grdnji.

— Jeste, tata — odgovorila je devojkа pokorno i počela da popravlja jastuk i posteljinu na krevetu, na što je Koleman počeo da proklinje žensku sitničavost. Bio je ljut.

— Zašto si onda dozvolila onom ubici Miču, da dođe umesto tebe?

Libi se povukla korak unazad, i iznenađeno pogledala oca.

— Jesi li siguran da se dobro osećaš, tata? Milim, jesi li sasvim pribran i svestan?

— Naravno da se... — Koleman je naglo prekinuo i ljutito odmerio kćer. — A šta te tvoje reči treba da znače?

— Nema nimalo smisla ono što si sada rekao o Miču. Ni Mič, ni Lu ne bi pucali na tebe — rekla je devojkа smelo i pogledala ga u oči, što je njenim rečima dalo dopunsku težinu.

— To sam i ja mislio pre ovog večeras — odgovorio je Koleman, posmatrajući ukočenim pogledom jednu tačku na zidu. Senka gorčine zatamnila mu je oči blistave od ljutine. Stari rančer se nije šalio.

— Oh, znam šta njih dvojica misle o meni. Ja sam bio grub prema njima, terao sam ih da malo više rade, a oni bi najviše voleli da lenčare i troše novac koji ovaj ranč donosi. Ali, nikad mi ni na pamet nije padalo da bi mogli smognuti toliko snage da odu toliko daleko. Nisam očekivao da će pokušati da me ubiju.

Libi je prekrstila ruke na grudima i mirno pogledala oca. — Tata, to je sušta besmislica, ali, ako me pitaš ko je maločas pucao na tebe to ne bih znala. Niko pojma nema ko je to mogao da bude, tata. Bilo ko je mogao da dojaše i da puca na tebe. Već je bila noć.

— Mogao... ali, ko bi se usudio? Ko bi se usudio da dođe na moj ranč koji je stalno pod prismotrom stražara i da puca na mene, a zatim da

se tek tako izgubi odavde? Ne — Koleman je energično odmahnuo glavom i od toga je osetio bol koji mu je zgrčio lice. — Ja sam ubeđen da je to bio neko sa ranča... a to znači da su Mič i Lu najsumnjivi. Oni me najviše mrze. Malopre sam ležao i razmišljao o tome. Do đavola... dokle se došlo. Treba da strepim od svojih vlastitih sinova, od svoje vlastite krvi i mesa? Da mi je pre pet godina neko ispričao nešto slično, ja mu ne bih verovao.

Mada su odnosi između nje i oca oduvek bili prilično burni Libi je u tom trenutku osetila iskreno sažaljenje prema ovom snažnom čoveku medvede konstrukcije i kao kremen čvrstog i nenopustljivog karaktera, ranjenog u glavu i duši, koji je sada ležao na krevetu pred njom. Nije joj bilo teško da se seti vremena kad je Oliver Koleman bio nežan otac i kada se, sa blagošću koja se graničila s obožavanjem ponašao prema svojoj deci. Tek poslednjih godina postao je ogorčen i sumnjičav, ponekad čak i grub. Ona je to pripisivala velikom teretu koji je morao da nosi da bi sačuvao i uvećao bogatstvo koje je stvorio.

— Mislim da grešiš, tata — rekla je.

— Ja ne grešim — odbrusio je Koleman žmirnuvši očima. — I ti bi to trebalo da znaš bolje od bilo koga drugog, gospođice.

Libi se namrštila kad se setila jedne stvari iz daleka prošlosti koja joj nije bila nimalo prijatna. Međutim, kad je progovorila, izraz na licu joj je ponovo bio miran.

— Rekao si da želiš da me vidiš.

Izgledalo je kao da je Koleman nije čuo. Oštar pogled kojim je u početku fiksirao svoju kćer pretvorio se u zurenje u prazno. Misli stočarskog barona ponovo su odlutale.

— Rodenog oca... — promrmljao je.

— Da li si rekao šerifu Vagneru na koga sumnjaš, tata?

Koleman se okrenuo prema njoj i pogledao je.

— Da pričam tom idiotu stvari koje se tiču samo Kolemanovih? To se nikada ne sme dogoditi, gospođice. On može da njuška i da zabada nos koliko hoće, a onda da se opet vrati tamo gde mu je mesto, ali od mene takvu stvar nikada neće čuti. Ono što se večeras dogodilo, mora da ostane u porodici. — Digao je prst i pripremio devojci. — I, pazi dobro! Od ovoga što si čula od mene, ne smeš ponoviti nijednu reč, jesi li me razumela?

— Jesam. Ipak, još uvek mi nisi rekao zbog čega si pozvao — opomenula ga je Libi.

— Zar nije dovoljno što sam u ovakvom trenutku želeo da moja kćerka bude uz mene?

— Nikada ti nisam bila toliko potrebna, tata... ni ranije, ni sada... bar tako mislim.

Na Kolemanovom licu se ukazala grimasa bola, prouzrokovanog više njenim rečima nego ranom na glavi. Žmureći očima prema visokoj crnokosoj devojci koju je uvek smatrao izvanredno lepom i na čiju je lepotu bio ponosan, video je u izmaglici sećanja devojčicu u crnim jahaćim

pantalonama i beloju bluzici kako na malom, pitomom poniju jaše po ranču kao mala Indijanka, divlja, neobuzdana, puna ljubavi za svet oko sebe. Sada je bila čak temperamentnija i još neobuzdanija nego nekada, ali u njoj nije bilo ljubavi. Kuda je ta ljubav nestala, pitao se? Koliko je vremena prošlo od kako ga je poslednji put zagrlila? U svakom slučaju, nije pokazala prema njemu ni trunke nežnosti od onda kada je kao nogom čušnuo njenog munjevitog udvarača, u stvari lovca miraza. To je bio još jedan teret koji su mu godine donele, pomislio je: godine čoveku odnesu ukus za življenje, ukradu mu sve najbliže srodnike, od sopstvene dece naprave potencijalne ocebice, a od kćeri hladnog stranca. Bogatstvo i godine od čoveka naprave usamljenog očajnika.

Odmahnuo je glavom i nastavio, ne obraćajući pažnju na Libine poslednje reči.

— Želela sam da umesto mene napišeš jedno pismo. U mom stolu ćeš naći hartiju i pero.

Libi je otvorila fioku stola i izvadila list hartije i pero. Prišla je do kreveta i na noćni stočić stavila pribor za pisanje, a zatim je otvorila bočicu sa mastilom i sela.

— Nemam nameru da ti diktiram — rekao je tada Koleman. — Reći ću ti šta želim da napišeš, a ti sastavi pismo.

— U redu — rekla je devojka. — Reci mi prvo kome pismo treba da bude upućeno?

— Mister Džonu Holideju, preko hotela „Zapadni raj” u Dalasu. Mis-

lim da će to biti njegova uslužna adresa.

— Doku Holideju?

— Tako je. Sećaš ga se?

— Ne. Pa, ne znam, sad mi se čini da se sećam jednog dečaka sa tim imenom, koji je dolazio na naš ranč još davno, kad sam ja još bila dete? — Libi se zamislila. — Da, sećam ga se... i to dosta dobro. Bio je uvek dosta ćutljiv.

— Tačno... po prirodi je bio isti kao i njegov otac Lajonel, najbolji prijatelj kojeg sam ikada imao.

— Često sam razmišljala o njemu. Još uvek se sećam načina na koji je sedeo u sedlu. Bio je prerastao mog ponija, a velikog konja još nije bio dorastao.

Libi je začutala i nekoliko trenutaka zamišljeno gledala pred sebe. Onda je upitala oca.

— To je bilo još pre rata, zar ne?

Koleman je klimnuo glavom. —

Da, ali on se kao dečak dobrovoljno javio u vojsku. Bio je najbolji borac u mojoj regimenti. Oduvek sam verovao da će taj čovek uspeti u životu. I uspeo bi... da ga nešto nije omelo. Mislim da je u pitanju bilo zdravlje. To je učinilo da je krenuo putem pustolova.

Na devojčinom licu se pojavio izraz nedoumice. — Zašto njemu pišeš. On je detektiv, zar ne?

— Ne, bar ne po profesiji, ali je inteligentan čovek koji je dosta video i dosta naučio u životu... i čovek koji se ne boji da pogleda opasnosti u oči. A što je najvažnije prijatelj mi je, i uveren sam da

će hteti da učini ono što ga zamolim. A uz to je i diskretan. Potrebno mi je čovek koji zna da radi, ali ume i da čuti. Mislim da on poseduje sve ono što mi je sada potrebno, i molim boga da ga pismo nađe... ako je još živ. Nadam se da jeste.

— Verovatno — rekla je Libi i namrštila se. — Pa, šta to želiš da javiš mister Holideju?

Koleman je uzdahnuo i zagledao se u tavanicu.

— Želim da ga pozovem na „Čejn” ranč da sa nama provede kratak odmor. Ti umeš da budeš rečita, gospođice. Pozovi ga tako, da ne može da odbije. Reci mu kako je zaboravio stare priljatelje, da je postao znamenit čovek i da mu je to udarilo u glavu. Reci mu da se u planinama pored ranča pojavio veliki grizli... Džon je uvek voleo lov, bio je strašan lovac. Da... i kaži mu da svakim danom postajem sve stariji i ako bude odlagao posetu suviše dugo, može se desiti da me više nikada ne vidi. — Koleman je prstima začesljao retke pramenove kose na glavi. — Može biti da me neće videti čak i ako pohita da odmah dođe.

Libi je sumnjičavo posmatrala svog oca.

— Ti hoćeš da ga pozoveš zbog onog što se večeras dogodilo, zar ne, tata?

— Tebe se ne tiče razlog, gospođice. Tvoj zadatak je samo da napišeš to pismo.

Libi se naglo uspravila.

— Pozivaš jednog stranca, pustolova, da...

— Rekao sam da to nije tvoja briga — planuo je Koleman, prekinuvši svoju kćerku. — Šta se tebe i svih ostalih na „Čejn” ranču tiče, Džon Holidej je jedan priljatelj, sin mog starog priljatelja. Dolazi na ranč da me poseti i da se malo odmori. Nadam se da je to jasno?

— Ne brini — rekla je Libi namršteno. — Ja neću biti ta koja će prineti glas da je Oliver Koleman pozvao u pomoć nekog pustolova kao tajnog agenta da potraži ubicu u njegovoj porodici. Mislim da to nije stvar o kojoj treba govoriti okolo, a u svakom slučaju nije nešto čime se čovek može hvaliti.

— Ja nisam započeo ovu priljavu igru, Libi — rekao je Koleman i prstima dotakao zavoj na glavi. — To je počeo onaj koji je pucao u mene. Nemama nameru da obaveštavam Vagnera ili bilo kog drugog smutljivca u okolini o svojim sumnjama i da im time dam materijal da likuju kako se na Kolemmanovom ranču hvataju za gušu! Ali, nemam nameru ni da dozvolim da taj revolveraš prođe nekažnjeno. Hoćeš li sad da napišeš to pismo... ili da ga napišem sam?

— Napisaću ga, tata — rekla je Libi i ponovo sela na stolicu. — U svakom slučaju, ako ga je napisem, izgledaće kao pravi priljateljski poziv, a ako to prepustim tebi, bojim se da će pismo imati prizvuk komande.

Prošao je čitav sat pre nego što je Koleman konačno klimnuo glavom i izrazio svoje zadovoljstvo pismom koje je devojka napisala.

Zatim je rekao devojci da još iste noći pošalje jednog od kauboja u Džeknajf, da odnese pismo. Pre nego što je izašla iz sobe rekao joj je da mu odmah pozove Lua i Miča.

Pošto je izvršila očev zahtev i pozvala braću, Libi je po ulasku njene braće u očevu sobu zastala ispred vrata spavaće sobe u očekivanju paljbe kojom će otac zasuti Lua i Miča. Međutim, razgovor koji se vodio u sobi, bio je tako tih da devojka nije mogla da čuje ni jednu jedinu reč.

Otišla je u svoju sobu umesto da potraži nekog od kauboja, da mu preda pismo. Zadržala je pismo kod sebe, a sutra ujutro pre zore obukla je odeću za jahanje i sama krenula a Džeknajf. U grad je stigla negde u sredini prepodneva, taman na vreme da pismo odpremi prvom kočijom koja je išla na istok posle čega je svratila u restoran „Bela zvezda” u ulici Sijuks, gde je doručkovala prženu slaninu i šolju dobre tople kafe. Posle toga je ponovo pojahala konja i odjahala iz grada.

Međutim, Libi se nije uputila na „Čejn” ranč. Umesto toga, poterala je svog konja prema zapadu. A zapadno od Džeknajfa nalazile su se samo Planine Duhova, krševiti kameni masivi koji su se pružali stotinama milja na jug i koji su činili zapadnu granicu Kolemanovog ranča. Ljudi su već bili naviknuti na to da temperamentna Libi često polazi na jahanje u bilo koje doba dana ili noći. Međutim, svi oni koji su je videli da je odjahala, a i sam Oli-

ver Koleman koji je dobro poznao, bili bi iznenađeni da su mogli da vide u kojem pravcu se devojka uputila. Jer, Libi Koleman je to popodne odjahala prema jednoj ozloglašenoj oblasti. Bila je to oblast „loše zemlje”, kraj u kojem su prebivali smo banditi.

II

Čovek koji je sedeo na suncem obasjanoj verandi hotela „Zapadni raj”, u jednoj od najlepših ulica u Dalasu, bio je visok i vitak. Imao je snažna široka ramena, miran pogled i držanje puno samopouzdanja koje je zainteresovanom posmatraču ulivalo poštovanje. Lice mu je imalo čvrst izraz, bilo je preplanulo od sunca i, na neki čudan način privlačno. Odavalo je čoveka kome se na prvi pogled može pokloniti poverenje, čoveka koji ne uzmiče pred pretnjom opasnosti. Sedeo je za stolom sa nogom ležerno prebačene preko druge. Dve nedelje ranije, otpušten je iz bolnice u kojoj je bio zbog metka ispaljenog iz revolvera jednog nezadovoljnog čoveka koji nije znao da mirno podnese gubitak na kartama, s uveravanjem lekara da će se brzo oporaviti na što se on samo osmehnuo. Smatrao je da su lekari pridavali suviše veliku važnost jednoj običnoj rani. Međutim, vreme je pokazalo da su lekari, ipak, bili u pravu i Dok Holidej je uskoro shvatio da će proći izvesno vreme, pre nego što opet povрати punu snagu.

U rukama je držao pismo iz Vajominga, koje je čitao već treći put. Kada je podigao pogled i namrštio se, pred njim se zaustavio glavni portir u hotelu Okli Frik. Frik je video namršten izraz na Holidejevom licu i upitno ga je pogledao.

— Loše vesti, Dok?

Holidej je digao glavu i osmehnuo se. — Šta? Oh... ne, Okli. Dobio sam pismo od jednog starog prijatelja moga oca... a i mog prijatelja, jer smo zajedno dosta doživeli, iako je on dosta stariji.

— Zbog čega se onda toliko mrštiš?

Dok Holidej je slegnuo ramenima.

— Ne znam ni sam. Pre će biti da sam iznenađen. Već godinama nisam čuo ni reč o Oliveru Kolemanu.

Sada je na Okli Frika bio red da se namršti. — Oliver Koleman? Ne misliš valjda na onog rančera iz Vajominga? Kakva bi to slučajnost bila ako misliš na njega.

— Baš na njega. On je davnašnji prijatelj mog oca. Bili smo zajedno i u ratu. Pre nego što sam postao pravi litalica, a to je bilo davno, izvesno vreme sam proveo na njegovom ranču. Mora da je od tada prošlo desetak godina. Šta kažem, čak možda i petnaest.

— Bogami, to je prijatelj kojeg bi svako želeo da ima — izjavio Okli Frik zamišljeno, koji je kao i većina ljudi zapadno od reke Misisipi već dosta čuo o velikom ranču i njegovom vlasniku. — Moćan i bogat! Takav prijatelj ne stiće se svakog dana.

Dok se osvrnuo prema ulici koja se pružala pored zgrade, kojom su vrveli ljudi sa šeširima i žene odevene u šarene haljine.

— Da, on je zaista bogat. U vreme kad sam ga poslednji put video, posedovao je stotinu hiljada akri najboljih pašnjaka u zemlji. Od tada se njegovo bogatstvo samo povećavalo. — Mahnuo je pismom ispred sebe da bi pokazao dokaz o tom prijateljstvu. — Sada me poziva da dođem, da ga posetim, i da provedem nekoliko dana u lov.

— Zaista?

— Naravno. Kaže da u blizini ima medveda, potoci su puni ribe, a na ranču upravo počinje sezona skupljanja stoke. Sve izgleda baš onako kako treba da bude. Baš mi je žao.

— Žao? Zbog čega?

— Ti bi to trebalo da znaš, Okli, bar isto toliko kao ja. Prisustvovao si razgovoru prošle subote posle one super partije. Sećaš li se?

Okli je klimnuo glavom i odmerio svog prijatelja — Znam, to je bila ona partija koju si prihvatio još nedovoljno oporavljen i nedovoljno sposoban za koncentraciju. Onaj tip ti je digao dve hiljadarke.

— Jeste, ali, to nije važno. Mislio sam na razgovor posle toga.

Frik je opet klimnuo glavom. Sećao se Holidejevog urednog apartmana koji su sobarice posebno uređivale i održavale tako da je izgledao kao pravi kraljevski dom. Prošle subote je u toj sobi sem Holideja sedeo još jedan znameniti čovek, Vajat Erp. — Znam. Tvoj dogovor sa Vajatom.

— Pogodio si. Dogovorio sam se sa njim da se kroz dve nedelje nademo na Stenovitim Planinama. Viđenje u subotu bilo je samo na nekoliko minuta i to je trebalo da bude prilika da se obojica odmorimo i popričamo o svemu i svačemu.

— Znam, ali možeš se sa Vajatom dogovoriti da to odložite za dve nedelje. Ko zna da li će on biti slobodan kroz dve nedelje kao što je rekao. U međuvremenu, ti možeš otići do Kolemama provesti tamo dve nedelje i vratiti se nazad.

Holidej ga je pogledao ispod oka. — Ti kao da želiš da me se što pre ratosiljaš. Zar sam ti tako slab gost, Okli?

Šef portira se uzvrpoljio, i u želji da dokaže suprotno od onoga što Dok tvrdi, počeo je da gestikulira. — Ni govora, ali ako baš hoćeš da budem iskren, onda ću ti reći da mi se tvoja boja lica nimalo ne sviđa. Pogledaj se kako si bleđ. Ako ostaneš ovde i nastaviš da se kockaš svake noći narušićeš zdravlje... a ti znaš kakav je to pakao!

Holidej ga je pogledao ispod oka. — Je li to jedini razlog što želiš da me se otarasiš? — Njegove sivoplave oči gledale su smireno ali prodorno.

Okli je zatrepao očima što je onome koja je poznavao bio znak da je zbunjen. — Naravno, da je to jedini razlog. Prijatelj sam ti i moram da mislim na tvoje zdravlje kad ti... — uzvrpoljio se i počeo još brže da trepće. — A sem toga, mislim... da bi bilo bolje da se izvesno vreme... promeniš vazduh.

— Zbog Čentovog brata, je li? — zapitao je Dok i zagledao se u pod.

— Pa... znaš... ne bojim se za tebe, ali... refleksi ti još nisu oni pravi. Znam da nisi kriv što je Čent izgubio novac i u ljutnji potegao revolver, ali, moraš i ti znati da te sreća neće večito služiti. Treba ga skloniti za izvesno vreme, a kasnije brat će se već ohladiti.

— Moguće, ali, meni je dodijalo da bežim — rekao je Holidej nerazpoloženo. — A sem toga, tu je i Čentova žena koja je trenutno ostala bez sredstava za život. Ja nisam dužan...

— Nisi dužan — prekinuo ga je Okli — ... i nećeš voditi brigu još i o njoj, ... — Okli je napucao usne i počeo se prstom po vrhu brade — ... sem ako to želiš. U tom slučaju, ja bih uzео na sebe da tu tvoju obavezu izvršim.

— Hm — šmrknuo je Holidej kratko kroz nos i osmehnuto pogledao Oklija. — Da li tvoje požrtvovanje ima veze što je misis Čent vrlo lepa žena?

— Slušaj — planuo je Okli, to nema nikakve veze. Hteo sam samo da ti pomognem da se izvučeš — nastavio je smirenije, ali je rumenilo na njegovom licu otkrilo da Holidejeva opaska nije sasvim bez osnova. — Ako baš hoćeš, sedi i pogini, baš me nije briga.

U suštini, Oklija je i te kako bilo briga za Doka, i Dok Holidej je to znao. I ko zna dokle bi to naivno bockanje trajalo, da se na vratima terase nije pojavio hotelski boj i dozvao Oklija.

— Mister Okli, gost iz sobe 37 odlazi. Želeo bi da razgovara s vama.

— Odmah — odgovorio je stari hotelski vuk i osvrnuvši se još jednom ka Holideju pošao ka vratima koja su vodila sa terase u unutrašnjost hotela. Ostavši sam, Dok Holidej se prisetio svog susreta sa Evelinom Cent, raskošno lepom plavušom koja se nikako nije uklapala u okvir napravljen za njenog muža. Mlada i lepa ali siromašna, udala se za čoveka znatno starijeg od sebe, u želji da sebi obezbedi udoban život, ali joj sreća nije bila naklonjena u njenom poduhvatu. Posle Centove smrti, ispostavilo se ne samo da je star i ružan, već da nema ni novca. Cent je krio da mu poslovi ne idu dobro i da je prezadužen, i kockanje sa Holidejem bilo je poslednji očajnički pokušaj da odloži bankrotstvo. Njegova smrt obelodanila je i njegov krah i nedelju dana posle njegove smrti, Evelina je bila ne samo udovica nego i puki siromah. U pogodnom trenutku, Holidej joj je prišao i nenametljivo ponudio pomoć, ali ga je ona samo presekla pogledom. Ni je odmah okrenula glavu, već ga je kratko vreme posmatrala nemoćna da sakrije interesovanje koje je njegova ličnost kod nje izazivala. Mada mu nije bilo nepoznato da ga žene često kradomice posmatraju, Evelinin pogled mu je otkrio da bi u drugo vreme, na drugom mestu i u drugim okolnostima njihov susret mogao izgledati sasvim drugačiji. Setivši se njenih očiju široko otvorenih i tamnih kao duboko more, dugačke plave kose, razigranih, prkosno istaknutih grudi i nalivenih čvrstih bedara koja

su se zamamljivo njhala pod zategnutom tesnom haljinom, zažalio je što nije bilo tako.

Naslonjen jednom rukom na sto zavaljen u udobnu stolicu bacio je pogled preko ograde terase. Dole na ulici bujao je život velikog grada. Čula se škripa i kloparanje kolskih točkova, dovikivanje i žagor ljudi što se sa drugim nerazgovetnim šumovima slivalo u jedinstvenu ujednačenu gradsku buku i vrevu. A tamo u Vajomingu, gde je trebalo da ode, verovatno je sve bilo sasvim drukčije. Preneo se u mislima na ran „Čejn” pokušavajući da dočara sliku i smisao tamošnjih zbivanja. Koleman je sada već bio star i koliko je čuo dosta prgav i težak čovek. Bio je on takav i ranije, ali sa godinama starosti čovekove osnovne karakterne crte sve više dolaze do izražaja. Tako se desilo da odnosi u porodici ne budu baš uravnoteženi, jer, kako je čuo u nekoliko mahova od ljudi koji su sa „Čejnom” imali veze, stari Koleman je svakim danom postajao sve mračniji, što se odrazilo na njegov odnos prema deci. Deci, pomislio je Holidej! Ta deca su sada već bila velika i sigurno im nije odgovarala stega jednog prgavog svojeglavog starca. Devojčica, Dok se setio da joj je ime Libi, sada je već morala imati dvadesetak godina i ako se čovek mogao osloniti na uticaj gena, verovatno je lepa devojka. Pomisao na Libi Koleman ga je zagolicala, i Kolemanovom pozivu dodala još jedan dodatak težine. Pitao se, ipak, da li je pravi razlog Kolemanovog pozivao lov, kao što na prvi pogled izgleda ili

nešto drugo. Ako bi u pitanju bila zabava zašto bi, onda, na kraju pisma rekao da ga možda više nikada neće videti. Mogla je to biti puka fraza, jer stari ljudi često koketiraju s ukazivanjem na blisku smrt i time privlače pažnju na sebe, ali, Koleman nije bio baš toliko star, a sem toga, ta poslednja rečenica je nosila u sebi neku ozbiljnu, skoro tragičnu intonaciju. Nije li, možda, u pitanju bilo nešto drugo?

Holidej je začesljao rukom kosu i odbio kolut dima. U oblasti Čejn već duže vreme nije bilo kradljivaca stoke, a sem te, glavne opasnosti, svaki čovek na Dalekom zapadu bio je izložen nizu drugih opasnosti, pa nije verovao da je Koleman uznemiren nečim što nije brinulo ljude mnogo manje prekaljene od njega. Zagonetka ga je zainteresovala i uz zagonetnu Libi Koleman još više pobudila Dokovu radoznalost. Šta da radi? Da pođe u Vajoming ili ne?

U tom trenutku, na terasu je žurno izašao Okli i po izrazu njegovog lica, a i po ukupnom ponašanju i neoubičajenoj žurbi. Dok Holidej je zaključio da se nešto desilo. Pretpostavio je da to mora biti nešto u vezi sa slučajem Čent i posle nekoliko sekundi uverio se da je njegova pretpostavka bila tačna. Pre nego što je stigao do stola, Okli je, ne čekajući da se izduva u hodu rekao. — Dok, stvari se komplikuju. Mislim da će ipak biti najbolje da što pre odeš.

Holidej je upitno podigao jednu obrvu ne menjajući izraz lica. —

Šta se to komplikuje? Ako hoćeš da mi kažeš da se komplikuje zbog toga što je došao Čentov brat, onda to za mene nije nikakva novost. Očekivao sam ga.

— Ne, nije to.

— Nego?

— Nešto mnogo gore.

— Gore? — Holidej je digao pogled i upitno pogledao svog starog prijatelja. — Nećeš valjda da mi kažeš da su došla sva Čentova braća. Koliko ih ima?

Okli je odmahnuo glavom. — Nisu braća. — Prišao je Doku i skoro silom ga digao sa stolice. — Dodi da vidiš.

Znajući da se ne može odupreti navaljivanju upornog šefa recepcije, Dok je ustao i prišao vratima terase odakle je imao pogled na ulazni hol. Pred portirskim pultom ugledao jednog golobradog mladića, skoro dečaka, plave kose i krhke građe koji je stajao kao da nekoga očekuje. U jednom trenutku okrenuo se prema vratima terase, i mada nije mogao videti dvojicu posmatrača, Dok je osetio da ga je nešto lecnulo oko srca. Taj golobradi momčić ga je na nešto podsećao a kada se pribrao od prvog šoka Dok je shvatio da su razlog iznenadjenja njegove oči. Mladićeve oči su bile široko otvorene i tamnoplave kao duboko more. Još uvek ne prihvatajući stvarnost Dok je pogledao Oklija.

Ovaj je samo blimnuo glavom. — Da. Tačno tako. To je Čentov sin... sad shvataš zašto sam ti rekao da je mnogo gore od najgoreg.

Holidej se odmakao od vrata i vratio se do ograde terase. Pogled na ulicu nije mu više ulivao zadovoljstvo i kretanje ljudi i životinja kao ni buka i vreva nisu mu više izgledali onako prijatno živahni kao kratko vreme pre toga. Očekivao je eventualno sudar s odraslim čovekom koji bi mu bio ravan, ako ne u brzini i veštini potezanja revolvera ono bar po tome koliko je sit življenja na ovom svetu. Umesto toga, pred njim se nalazio tek stasao dečak koji je ukus života osetio samo vrhovima usana. Preseći jedan takav život bio bi greh koji Holidej sebi nije mogao da dopusti.

— Misliš li da će... — zaustio je i okrenuo se upitno Okliju.

— Sigurno. Već je pitao za tebe. Ti nisi video, ali na bedru mu visi tek kupljen „kolt“ u novoj novčatoj futroli. — Okli je začutao i stavio Doku ruku na rame. — Dok... ne bi trebalo...

— Znam. Ne brini, neće se desiti to čega se bojiš. — Zamišljeno je pogledao u nebo koje se oblačilo retkim klobučastim oblacima. — Izgleda da ću ipak morati da odem na odmor u Vajoming.

Okli je odahnuo. — Bolje rešenje nisi mogao da izmisliš. A što se tiče Vajata Erpa i Eveline Čent, to prepusti meni. Sve ću srediti tako da se nećeš požaliti i... — osmehnuo se šeretski — ništa nećeš izgubiti.

Dok je rezignirano slegao ramenima. — Samo ti pričaj. Kad polazi prvi voz za Džeknajf u Vajomingu?

— Kroz pola časa — spremno je dočekao Okli.

— Dobro. Idem da se spakujem. Za to vreme ti pošalji nekog da mi kupi kartu.

Okli je klimnuo glavom i brzo se udaljio. Dok je ostao na terasi još minut ili dva i onda se uputio u svoju sobu. Dok je pakovao svoje stvari u jaku putnu torbu imao je osećaj da njegov put u Vajoming nije baš srećno počeo. Mučila ga je neprijatna slutnja da odmor na Kolemanovom ranču neće biti leškarenje u vrtu punom mirisnih ruža.

III

U trenutku kada je voz počeo da koči i pritisak sedišta na leđa postao jači, Dok Holidej je otvorio oči. Sedeo je leđima okrenut pravcu putovanja, sa nogama u crnim lakovanim čizmama dignutim na prazno sedišta koje se nalazilo preko puta. A čim je otvorio oči, smesta je osmotrio sve osobe koje su se nalazile u vagonu. Ta opreznost je postala drugi deo njegove naravi i bila je stečena dugim godinama provedenim s opasnošću kao stalno prisutnom činjenicom. Onda se osmehnuo. Prosto nije mogao da shvati da je na putu za Vajoming.

Voz je sve jače kočio i pritisak na leđa je postajao sve jači, a odmah zatim je prodoran zvižduk lokomotive najavio da se približavaju

stanici. Širom otvoren prozor vagona je dozvoljavao svežem vazduhu Vajomanga da ulazi, i Dok je udahnuo punim plućima. Onda su se vrata pored njega otvorila, i kondukter je ušao u vagon. Sobom je uneo miris lošeg duvana i neopravnog rublja.

— Sledeća stanica, Snejkbit — gromko je povikao kondukter. — Stojimo deset minuta. Za tri sata stižemo u Prokupin Vaš.

Dok je sedeo zagledan u vrhove svojih čizama, dok je kondukter žurno sišao niz stepenice da bi pomogao dvema starim damama da iznesu svoj prtljag. Po uzbuđenim pitanjima nekih putnika kojima je kondukter odgovarao, shvatio je da su ti ljudi prvi put na Zapadu. Onda je bacio pogled kroz prozor, obuhvatajući beskrajna, monotona prostranstva Vajomanga, zemlje stvorene za gajenje goveda, koja se pružala pred njim, s druge strane prašnom zamagljenog prozora. Sada je počeo da se pita, da li bi bilo bolje da je krenuo na konju. Dvadeset četiri časa udisanja prašine, dima i pare, trzanja, klackanja, truckanje i ljuljanje, sasvim različito od onog koje proživljava jahač na konju, koje nije dozvoljavalo da se na njega naviknete, oduzimalo je putovanju svaku čar. No, shvatio je da je bolje što je krenuo vozom. Kada je, konačno, ustao i oslonio se na nogu punom težinom i pri oslanjanju nije osetio nikakav bol, zaključio je da je voz bio pametniji izbor. Po onome kako se

sada osećao bio je sposoban za svaki napor... ako bude potrebno.

Posle još pola sata vožnje, voz je počeo da koči. Dok je uzeo svoje stvari, klimnuo glavom četvorici rudara sa kojima se u toku putovanja upoznao i dok su gvozdene kočnice škripale, ljuljajući se izašao u hodnik vagona. Osamdeset tonska lokomotiva se zaustavila pred stanicom u Džeknajfu, puštajući oblake pare i stenjući kao ranjeni bizon. Još pre nego što se voz sasvim zaustavio. Dok je skočio na peron, oslonivši se punom težinom na desnu nogu. Bio je zadovoljan, jer nije osetio ni najmanji bol.

Zgrada železničke stanice u Džeknajfu je bila potpuno nova, očigledno izgrađena tek pre nekoliko meseci, s obzirom da je pruga do grada položena pre dve godine. Na peronu je bila velika gužva. To poslednje ljudi su se neprestano virmali tamo-amo ispod, žutih, zelenih, crvenih i drugim bojama obojenih platnenih nastrešnica koje su štitile od sunca i kiše. Ljudi su jedan drugome dobacivali pozdrave, osmehe i oproštajne poljupce. Uzevši u ruke svoju putnu torbu, s osmehom na usnama, Dok se uputio ka teretnom vagonu da uzme svog konja.

— Mister Holidej?

Dok je zastao i okrenuo se. Pored perona je stajala elegantna kočija u koju je bio upregnut par rasnih konja. Dva mladića, očigledno blizanci, stajali su pored kočije i posmatrali ga. Dok se namrštio, a onda se osmehnuo.

— Neka sam proklet — promrm-ljao je i krenuo napred. Spustio je torbu na zemlju, a onda rukom pokazao prvo jednog, a onda i drugog mladića. Setio se razlike koju je primetio još u vreme kad je njima bilo svega deset godina.

Lu ima smeđe oči, a Mič piave, rekao je u sebi. Onda je pružio ruku prema mladiću sa smeđim očima... hladnim smeđim očima.

— Drago mi je što vas opet vidim, Lu. Mnogo mi je drago.

Lu Koleman nije prihvatio ispruženu ruku.

— Imate li konja, Holideje? — upitao je umesto pozdrava. — Video sam vas kad ste izašli iz vagona i otišli dole niz kompoziciju.

— Da, imam konja — rekao je Dok i spustio neprihvaćenu ruku. Luov stav mu se nije dopao.

— Odmah ću vam ga dovesti — odvratio je Lu i krenuo prema teretnom vagonu.

Dok je bacio pogled za visokim, atletski građenim mladićem, a onda se okrenuo njegovom bratu blizancu. Mič Koleman mu je pružio ruku i pogledao ga otvorenim pogledom.

— Dobrodošli u Džeknajf, Holideje.

Dok je oklevao samo nekoliko trenutaka, a onda se rukovao sa mladićem.

— Hvala, Miče.

Mič je podigao njegovu torbu sa zemlje i bez napora je ubacio u zadnji deo kočije.

— Tata je pretpostavljao da ćete doći vozom. Sačekali smo voz koji je došao juče, a spremali smo se da sačekamo ovaj danas i onaj koji će doći sutra. Tako bi bilo svakog dana sve dok se ne pojavite. Ne možete da zamislite koliko je tata nestrpljiv da vas vidi.

— Aha — osmehnuo se Dok odsutno. Onda se okrenuo prema teretnom vagonu. Video je Lua kako razgovara sa pratiocem kola.

— Ne obraćajte pažnju na njega — rekao je Mič i osmehnuo se. — I sami znate kakav je Lu. Takav je bio i kao mali, i mislim da se nije promenio mnogo.

— Aha — promrm-ljao je Dok. — Samo, ne mogu da se setim da smo se on i ja ikada sukobili.

— Stvari se menjaju, Dok. Nas dvojica smo imali tek deset godina kada ste nas videli poslednji put.

— Da, tako nekako — promrm-ljao je Dok. Pažljivo je posmatrao mladića koji je stajao pred njim. Da, vreme prolazi pomislio je. Nema sumnje da su ona dva dečaka odrasla u snažne, naočite mladiće, širokih ramena i do grla nabijene snagom. U njima se još više nego ranije video onaj izraz divljine i neobuzdanosti, koji je bio prisutan kod dve Kolemanove dece. Mič i Lu su u ono vreme izgledali kao Indijanci na ranču, a Libi, samo nešto malo mlađa od svoje braće, bila je još divljija i još bolje od njih je sedela na konju.

— Kako je vaša sestra? A otac?

Mič je još govorio o Oliveru i Libi, kada se Lu vratio do kočije,

vodeći Holidejevog konja. Lu je u Dokovu šaku gurnuo srebrni dolar.

— Nisu ga uopšte očistili i očetkali, pa sam naterao onog momka da vrati jedan dolar — rekao je mladi Koleman kao da govori o nečem nevažnom, a onda se posvetio vezivanju konja za kola.

Dok ga je iznenađeno pogledao i taman zaustio da se pobuni, kad je pogledao u konja i video da mu je dlaka zaista neuredna.

— Hvala Lu — promrmljao je.

Lu kao da nije obratio pažnju na Holidejevo zahvaljivanje. — Miče — rekao je svom bratu pokazujući mu na zgradu stanice. — Idi pogledaj da li je ona pšenica stigla.

— Davola je stigla — odvratio je Mič. — Juče smo proveravali, a od tada nije bilo teretnih vozova.

— Možda je stigla ovim vozom.

— Već bismo to videli, zar ne?

— A šta ako nismo? Slušaj, hoćeš li ti da stojiš i hvataš zjala po stanici, a ja da radim sve sam, ili ćeš mi nešto pomoći.

— U redu, u redu, nemoj samo da se nerviraš — odvratio je Mič i krenuo prema stanici.

Dok je imao utisak da je Lu namerno tražio da se Mič udalji za izvesno vreme, i da mu je žito bilo samo izgovor da prikrije svoju nameru. Shvatio je da je u pravu kada je Lu prestao da vezuje konja i prišao mu.

— Još uvek možete da se predomislite, Holideje.

— Da se predomislim? O čemu to?

— O dolasku na ranč „Čejn”.

— Treba li da to shvatim tako da vi ne želite da dođem?

— Baš tako. Ne želim da dođete.

— Možda biste hteli da mi kažete zašto?

— To bih više voleo da zadržim za sebe.

— Slušajte, Lu, ja...

— Ne! Slušajte vi, Holideje. Mislim da znam zbog čega vas je stari pozvao, i mogu da vam kažem da mi se to nimalo ne dopada. Stvari loše stoje, a ja se plašim da ne postanu još gore ako tipovi kao vi počnu da njuškaju po „Čejnu”. To neće ničemu pomoći, i sve mi se čini da vaše prisustvo ne bi donelo ništa dobro.

Dok je nekoliko trenutaka pažljivo posmatrao mladića, a onda klimnuo glavom. Slutnje koje su ga mučile pred polazak počele su se obistinjavati.

— U redu, Lu.

— Šta, „u redu”? Hoćete da kažete da ste se predomislili?

— Ne, mislio sam nešto drugo. Vi ste rekli ono što ste imali da kažete, a ja sam vas slušao.

Lu ga je pogledao iskolačivši oči — Znači li to da nećete da poslušate moj savet?

— Ako je to što ste mi rekli trebalo da bude savet — rekao je Dok i usne mu je izvio jedva primetan osmeh — onda mogu da vam kažem da nemam nameru da ga poslušam.

— Bojim se da ćete zažaliti zbog toga — rekao je Lu i okrenuo se na petama.

— Samo trenutak, Lu.

— Do đavola sa...

— Rekao sam... samo jedan trenutak!

Zapovednički ton u Holidejevom glasu zaustavio je mladića. Lu se ponovo okrenuo Doku i mrko ga pogledao.

— U čemu je stvar?

— Samo polako, sve treba da postavimo na pravo mesto. Ranije, kada sam bio na vašem ranču zvali ste me Džone ili Džo. To je bilo nekada i pošto se sve menja, izmenio se i naš odnos. Ne očekujem da me tako oslovljavate sada, kad ste odrasli, ali hoću nešto da vam kažem. Dok budem na „Čejnu“, od vas tražim da me oslovljavate sa „Dok“, ili sa „mister Holideje“ a ne samo „Holideje“. Jeste li shvatili?

Psovka je sama navrla na Luove usne, ali se na vreme zaustavila. Klimnuo je glavom i rekao mrko.

— Da li je to sve?

— Nije. Ja sam ovamo došao na poziv vašeg oca i zbog tog istog razloga otići ću na ranč da se s njim vidim. Šta je on imao na umu ne znam, ali, budući da sam pozvan u posetu, ja sam vaš gost i ne verujem da bi Oliver mirno primio da se prema gostu ne ponašate tako kao što dolikuje pravim džentlmenima i Kolemanovim naslednicima.

— Šta? Reći ćete starom?

— Ne, neću mu reći. Lu. Sećate se dobro da mu nisam rekao ni ono što se dogodilo dok ste još bili dečaci. Nisam mu rekao ko je otvo-

rio vrata korala i dozvolio da rasni pastav pobegne u planine. Nisam mu rekao ko je zapalio šupu, jer se igrao vatrom. Sećate se da mu nisam rekao ni ono, kako ste vi i Mič dinamitom ubijali ribu u reci. Nadam se da se sećate tih stvari, Lu?

Jasno se videlo kako arogantan izraz nestaje sa mladićevog lica. Lu se okrenuo i rekao tiho.

— Čini mi se da sam sebi dozvolio suviše.

— Mislim da ste u pravu, što se toga tiče.

— Ali, to ipak ne menja ono što sam rekao. Ako budete došli na „Čejn“, samo ćete izazvati još veće neprilike.

Mič je stigao do kola pre nego što je Dok uspeo da bilo šta kaže. Same pšanice nije bilo stiglo i nije bilo potrebe da se i dalje zadržavaju na stanici. Mič i Dok su se popeli na karuce dok je Lu uzahao konja. Lu je pojahao ispred kola, i k-da su pošli kroz grad, našli su se na putu koji vodi za „Čejn“ ranč.

Čim je osetio svež vetar koji je donosio miris prerije i pogledom obuhvatio nepregledne zelene pašnjake obasjane bleštavim suncem, Dok je dozvolio sebi da se malo opusti. Ipak, i dalje ga je mučilo neobiašljivo ponašanje mladog Lua Kolemmana. Razmišljao je o tome izvešno vreme pogleda prikovanog za vitka, prava leđa konjanika ispred sebe, ali nije mogao da pronađe nikakav logičan razlog.

Zatim je počeo da posmatra predece kroz koji su prolazili. Bio je zadržan lepotom prirode. Uspeo je da pronađe mesto na udaljenim planinama, na kome su on i Oliver ulovili onog velikog grizlija. A malo dalje na jugozapadu, nalazilo se najbolje mesto u čitavoj zemlji za lov na pastirmke. Pretpostavljao je da je u ovo doba malo kasno za lov na pastirmke, ali, to nije značilo da on neće pokušati.

Bio je potpuno zanet u misli. Putovali su čuteći sve dok Mič, posle nekih pet milja, nije prekinuo tišinu.

— O čemu ste vi i Lu pričali onda kada sam ja naišao po povratku sa stanice, Dok?

Dok se prenuo i pogledao mladica. Mič je netremice gledao u put pred sobom. Izvesno vreme, Dok je netremice posmatrao njegov oštar profil i lice opaljeno suncem, a onda zapitao.

— Imate li nekog razloga da mislite da smo razgovarali o nekoj određenoj temi, Miče?

— Mič se osmehnuo. On se ponašao na prijatan, neposredan način i to se Doku dopadalo.

— To je poznato lukavstvo, zar ne, Dok? Na pitanje odgovoriti pitanjem je najbolji način da se izbegne odgovor.

— U pravu ste. Ali, ja danas nisam namerno lukav. Sasvim slučajno sam reagovao tako.

Mič ga je pogledao iskosa.

— I vi verujete u to?

— Zašto ne. Zar čovek mora uvek da radi sa predumišljajem? — Pa...

valjda može biti i drukčije. — Slegnuo je Mič ramenima.

— Ali, meni se sve ipak čini da postoji neki razlog vaše sumnjičavosti, Miče. I voleo bih da nešto više čujem o tome.

— Vi ste tatin gost. On će vam odgovoriti na sva pitanja.

Tokom sledećih nekoliko milja, ponovo je vladala tišina. Onda se Dok pomerio na svom sedištu i rekao.

— Malo pre sam rekao Luu da mi se ne sviđa što me naziva samo prezimenom i da mi se ne dopada način na koji mi se obraća. Da li je to dovoljan odgovor na vaše pitanje, Miče?

— Možda. Da li je on rekao još nešto?

— Zar je trebalo?

— On i ja smo se nešto dogovorili dok smo išli na stanicu da vas sačekamo. Složili smo se da bi bilo najbolje, kad biste odbili poziv našeg oca da budete njegov gost.

— I Lu mi je to rekao. Samo, nisam znao da se i vi slažete s njim u tome. Da li tako treba da shvatim ove vaše reči?

Mič je zabacio šešir na potiljak i brže poterao zapregu.

— Da, tako. Slažem se s njim.

Dok je iznenađeno odmahnuo glavom.

— Bojim se da ne razumem, Miče. U stara, dobra, vremena mi smo se dobro slagali. Međutim, suđeci po načinu na koji ste me dočekali, čini mi se da su se neke stvari promenile. Interesovalo bi me

da znam šta je to pokvarilo naše odnose.

— Nema u tome ničeg ličnog.

— Pa? Šta je onda u pitanju?

Mič ga je pogledao ledenim pogledom.

— Šta vam je tata napisao u onom pismu, Dok?

— Pozvao me je da dođem na odmor na „Čejn”. Prihvatio sam.

— Nije vam rekao da su pucali na njega?

Dok se trgnuo.

— Pucali? Ne, to mi opšte nije pomenuo. Ko je pucao na njega?

Mič ga je ponovo pogledao : osmehnuo se, ali u tom osmehu nije bilo radosti. — To i jeste veliko pitanje na „Čejn” ranču. Ko je pucao?

— Da li je teško ranjen?

— Moglo se desiti da bude... ali srećom, metak mu je samo okrznuo glavu. Nema nikakve sumnje da je neko želeo da se reši starog Olivera i da je pod okriljem mraka to i pokušao.

Dok se tgnuo kad je čuo reč „neko”. U njegovom pustolovnom životu vrlo često je postojao „neko” ko je ubio čoveka, „neko” ko je pokušao ili uspeo da opljačka banku. „Neko” je uvek bio taj na koga je trebalo obratiti pažnju ili čiji bi identitet trebalo raskrinkati. Ta reč ga je i nehotice podsetila na detinjstvo i priče o „Baba rogi”, i podsetila ga da njegove slutnje nisu bile bezrazložne.

— Mislim da bi bilo bolje kad bi-

ste mi nešto više rekli, Miče — predložio je mladiću.

Međutim, bilo je jasno da je Mič bio ubeđen da je već i previše rekao. Uprkos tome što se Dok trudio da još nešto sazna od mladića, Mič je ostao ćutljiv kao stena, sve dok se kočija nije zaustavila ispred glavne zgrade na „Čejn” ranču.

Holidej je primetio da je zgrada preuređena od njegovog poslednjeg boravka ovde. Tačnije rečeno, zgrada je bila nova, veća i velelepna. Sada je bila od čvrstog kamena i, sudeći po njenoj veličini, mora da je imala bar dvadeset soba. Stale i koralni su bili veći, a spavaonica za kauboje skoro duplo duža. Svuda na „Čejnu” se osećala atmosfera moći i uspeha.

Dok je primetio da je takav utisak ostavljao i sam Oliver Koleman, koji se pojavio na vratima kuće u trenutku kad su se kola gibajući se na federima zaustavila pred glavnim ulazom u kuću. Rančer je bio obučen u skupo odelo, a oko glave je još uvek imao zavoj. Pozdravio je Holideja srdačno, malo previše srdačno, pomislio je Dok, dok mu je krupni rančer snažno tresao ruku i tapšao ga po leđima. Posle toliko vremena ovakvi izlivi prisnosti nisu baš bili uobičajeni.

Pošto su kaubojski smestili njegovog konja u štalu i pošto su braća blizanci otišli svojim poslom, Oliver Koleman je sa verande svoje nove kuće pokazao Holideju sva čuda od uspeha koji je postigao, a onda ga pozvao da popiju kafu u njegovoj radnoj sobi. Dok se složio

i dok su prostranim hodnikom, zaštitim debelim tepisima išli prema radnoj sobi sa zidovima obloženim drvetom i policama punim knjiga i retkog oružja, Koleman je doviknuo prema kuhinji da mu se posluži kafa.

Koleman je vodio beznačajan razgovor sve dok mlada Meksikanca nije donela kafu i tiho se povukla. Čim je devojkica izašla i zatvorila vrata za sobom, njegovo ponašanje se promenilo. Najpre je lagano nasuo kafu i ponudio gosta cigarom, kao da je želeo da dobije na vremenu i Holidej je imao utisak da rančer pažljivo odmerava šta će reći. Konačno je razgovor potpuno zamro. Dok je mogao naći neku beznačajnu temu i početi bilo kakav razgovor, ali nije hteo. Koleman je podelio karte i počeo igru, pa je hteo da ga pusti da je on dovede do kraja. Reč „neko“ koju je Mič maločas pomenuo stalno je lebдела u atmosferi i odjek te reči nikako nije mogao da odagna iz glave.

Pošto je proteklo nekoliko dugih minuta, za koje vreme se u muklom ćutanju pramen dima iz njihovih cigara dizao do tavana i otuda, kolutajući, plovio ka prozoru i dalje u slobodan prostor, Koleman je ponovo progovorio. Ovog puta njegov glas je bio onakav kakvog se Dok dobro sećao. Dubok, ravnomeran, beskompromisan.

— Šta misliš o mojim sinovima. Dok?

Holidej je dunuo dim prema tavanici.

— Odrasli su. Visoki su i snažni kao što se može očekivati za tvoje sinove.

Koleman ga je pogledao brzo.

— To nije ono što sam želeo da čujem.

— A šta si želeo da čuješ, Olivere?

— Hteo sam da čujem utiske jednog starog prijatelja, koji: moje sinove nije video već godinama. Mišljenje nekog ko je u stanju da oceni čoveka isto tako dobro kao i ja sam. Ili, ako ti se to više dopada, mišljenje jednog profesionalca koji svakodnevno sreće i upoznaje ljude sa maskom i bez nje. Tvoje mišljenje mi je važnije od svakog drugog.

Dok je mirno posmatrao kako se tanak stub duvanskog dima diže prema tavanici. Nije imao nameru da priča rančeru o dočeku na stanicama, o tome da ga je Lu dočekao mrgodnog lica i pretećeg držanja, niti o tome da je za razliku od svog brata Mič bio prijateljski raspoložen. Ni na kraj pameti mu nije bilo da Kolemanu kaže da su mu Lu i Mič savetovali da ne prihvati poziv za boravak na ranču. Umesto toga, nakašljao se i rekao.

— Za to ćeš morati da mi daš više vremena, Olivere.

Koleman se namrštio.

— Još uvek si odmeren i obazriv do krajnosti, Dok? Držiš se parole: „ne donosi prebrze zaključke o dobitku, dok ne vidiš protivnikove karte“.

— U sledeće četiri nedelje ne mislim da budem odmeren i obazriv,

Olivere. A mislio sam da se za to vreme ne bavim hazardnim igrama.

Dok se zavalio u fotelju i dunuo dim iz cigare prema tavanici. Onda je postavio pitanje koje mu se motalo u glavi od momenta kada je primio pismo. — A sada bih ja tebe zapitao nešto, Oliveru. Zbog čega si me pozvao na „Čejn“?

Koleman je uspeo da izgleda iznenađen. — Vraga, šta me to pitaš? Zar je za pozivanje prijatelja u goste potreban neki naročiti razlog? Ja nisam tako mislio.

— Neko može i da ih nema. Ali, koliko ja poznajem ljude, i koliko se sećam navika i karakternih crta Olivera Kolemmana, on je uvek imao razlog za sve što radi... — rekao je Holidej i značajno pogledao svog sagovornika. Znao je da će njegove reči bocnuti rančera, ali, hteo je da ga isprovocira.

— Jednostavno, hteo sam da vidim starog prijatelja. Zar u tome ima nešto čudno? — zapitao je Koleman šireći ruke.

— Ne, nema u tome ničeg čudnog Oliveru. Prijatelji se pozivaju u goste i posećuju... ako su zaista prijatelji.

— Tačno. I ja sada hoću da vidim da li me ti smatraš za takvog. Zato te i pitam: Šta skrivaš od mene?

Koleman se uzvrpoljio. Znao je da Holideju mora reći kompletnu istinu, jer je samo tako mogao da očekuje od njega neki rezultat. Ipak, bilo mu je teško da prevale preko usana ono što ga je mučilo.

Sumnja je bila suviše lična i suviše tragična da bi je lako mogao podeliti.

— Ostavimo za trenutak sve i razgovarajmo o prijatnim stvarima. Eto, na primer, o lovu na grizlija. Sada je idealno vreme za lov i uveren sam da će planina biti puna kapitalnih primeraka. Poći ćemo sledećeg jutra, naći ćemo trag i onda dalje šta ko od nas bude umeo.

Koleman bi možda još nastavio da slaže besmislene reči koje bi svaki slušalac zadovoljno primio, ali ne i Dok Holidej. U želji da Kolemmanu olakša prelaz do istine upitao je neposredno.

— Je li to povreda od grizlija, Oliveru?

— Povreda? Pa... ne, nije od grizlija. A zbog čega to pitaš?

— Pa vidim da si ranjen. A sem toga, nešto sam doznao. Čovek koji drži uši i oči otvorene, dosta čuje i vidi.

— Ko ti je rekao?

— Mič. Od stanice u Džeknajfu do tvog ranča treba preći dosta milja. Razgovarali smo, i on mi je rekao da si ranjen.

— Mič ponekad suviše brblja. Uostalom, nije mnogo važno. Ionako bih ti sve rekao. Ali, trebalo je da to prepusti meni.

— Ne smeta, ta prilika ti se pruža sada. Iskoristi je i nećeš se kajati — dodao je Holidej šaljivo.

Rančer se osmehnulo sumorno. Holidej ga je prozreo ali mu nije zamerio za njegov greh, ako se gre-

hom može nazvati prikrivanje pravog razloga poziva u goste. — Pa dobro, kada već znaš, onda ću ti samo ukratko reći. Tačno je da sam ranjen i to nije ništa neobično. Bio sam ranjavan u ratu s Indijancima, pa onda u građanskom ratu, a sada i u miru, ako se može reći da na Divljem zapadu uopšte postoji mir. Sudeći po ovome što se meni desilo mira nema.

Dok Holidej je uzdahnuo. Još od trenutka kada mu je Mič pomenuo da je „neko” pucao na njegovog oca, shvatio je da će njegova poseta biti više radnog nego zabavnog karaktera. U prvom momentu ljutio se na Kolemana kao na nekoga ko ga je nešto prevario, ali se odmah primirio. Konačno, ni on sam nije bio baš čistih ruku, ako bi se to moglo tako reći. Da nije bilo Čentovog sina verovatno da sada ne bi bio ovde. I kod njega samog, dakle, postojao je potajni, prikriveni razlog posete, pa stoga nije imao moralno pravo da se za istu grešku ljuti na rančera. Koleman je verovatno želeo da ga vidi, ali je ipak smislio trik da ga sigurno dovede ovamo. Obuzeo ga je osećaj sličan sažaljenju. Dok je sedeo zavijene glave Koleman ga je podsećao na ranjenog bika. Ostavljao je utisak snage ali i nemoći.

— Mislim da bi bilo najbolje za sve nas ako bismo sasvim otvorili karte. Tebe nešto muči i treba ti pomoć. To je bio glavni razlog što si me pozvao, zar ne?

U jednom momentu, izgledalo je kao da će Koleman poreći ovu

tvrdnju. Međutim, posle nekoliko trenutaka, opustio se i duboko uzdahnuo.

— Razlozi su dvojaki, kao što vidiš, ali ovaj o kome si govorio je možda najvažniji. Možda je trebalo da budem sasvim otvoren i u pismu koje sam ti poslao ali, eto, nisam tako učinio. — Digao je glavu i pogledao Doka u oči. — Možda sam zaslužio da se sada dignesh i odeš. Ne bi me čudilo ako tako učiniš i ne bih se ljutio.

Holidej je slušao. Nije bio načisto da li rančer glumi ili misli ozbiljno, ali, to mu više nije ni bilo važno. Sve više ga je interesovalo da sazna šta se na ranču događa — Dobro dobro, ko to kaže da se ljutim i da ću otići. Tu sam i ostajem. Ali molim te, želim da mi kažeš sve što se dogodilo. Reci mi kako si zadobio tu ranu.

Koleman se nagnuo napred, a na licu mu se pojavio zaverenički izraz.

— Kao što ti je Mič rekao... Ne-ko je pokušao da me ubije.

— Jesi li siguran u to?

— U to nema sumnje. Pogoden sam s leda, dok sam sedeo za stolom u trpezariji.

Dok je ozbiljno klimnuo glavom. — Izgleda da nema zabune u tome. Nadam se da si se obratio lokalnom šerifu? To bi bilo normalno, s obzirom na nadležnost...

— Morao sam... suviše ljudi je znalo za to. Ali, nisam šerifu mnogo rekao, a nisam ni očekivao da će on mnogo učiniti. Te noći je padala

jaka kiša i svi tragovi su bili izbrisani. A možda je tako i bolje — dodao je i zagledao se u zemlju.

— Kažeš da šerifu nisi rekao mnogo. Znači li to da si nešto znao? Po tvom izrazu lica, rekao bih da kriješ nešto.

— Nešto znam, a nešto nagađam. Ali, to nije stvar o kojoj čovek može okolo da brblja.

— Ako želiš da ti pomognem, onda moraš sve da mi kažeš.

— Strpi se samo nekoliko trenutaka, Dok — rekao je Oliver. Glas mu je postao za nijansu tiši. Okrenuo se prema prozoru, a zatim je ponovo pogledao Doka u oči.

— Nisi mi ništa rekao o dečaci-ma, Dok, ali sam prokleta siguran da si primetio na koji način se ponašaju. Morao si zapaziti da su natmureni, ćutljivi, da neprijatno seku pogledom. Jednom rečju, ponašaju se kao zverke. To traje već dosta dugo, i imam utisak da što su stariji, to se više odvajaju od mene. Od prošle godine, situacija je zaista ozbiljna, skoro očajna. Bilo je krađe stoke, ponovo posle prekida od nekoliko godina, kauboji su počeli da napuštaju posao i odlaze. u porodici izbijaju svađe. Dečaci i ja skoro uopšte ne razgovaramo, osim, kada im izdajem naređenja, ili kada se svađamo. To nije odnos koji prija — bogati stočar je slegnuo ramenima. — Čoveka iznenadi takva situacija, pogotovu kad smatra da to nije zaslužio. Stvorio je nešto za svoju decu, a onda mu se učini da se uzalud mučio i rizikovao.

Mada je prošlo dosta godina od kako je bio na ranču, Dok Holidej se živo sećao kako se Oliver igrao sa svojim sinovima kao sa mladim lavićima. Ali u Kolemanovim rečima nije se osećao samo prizvuk tuđe za starim dobrim vremenima.

— Šta u stvari hoćeš da mi kažeš — zapitao je Dok.

U tom trenutku, izgledalo je da su Kolemanove oči odjednom izgubile boju.

— Mislio sam da ćeš, možda, i sam pogoditi. Mislio sam da ćeš shvatiti zašto sam te, na ovakav način, doveo ovamo. Neko je pokušao da me ubije, a ja mislim da je to bio jedan od mojih sinova. Od tebe očekujem da pronađeš koji.

IV

Dok nije imao običaj da spava dugo, ali je umor od puta na koji su se nadovezali prevrtanje u postelji izazvao razmišljanjem posle dugog razgovora s Oliverom Kolemanom, učinili da čvrsto zaspi u sitne sate i da se probudi tek u devet sati, kada su sunčevi zraci pali na njegovu postelju.

Kada je završivši sa brijanjem i oblačenjem pogledao kroz prozor na ranču je već sve vrililo od života. Daleko, na pašnjacima, video se oblak prašine, koji je podiglo krdo stoke, a iz kovačnice je nadaleko odjekivalo kovanje čekića po nakovnju. Iz kuhinje je dopirao zvecket posuđa, a kod korala su bile neka gužva i galama.

Neverovatno je šta nekoliko sati spavanja može da učini, pomislio je Dok, kada je krenuo u dnevnu sobu koja se nalazila u istočnom delu zgrade. Posle sinoćnjeg razgovora s Oliverom, bio je dosta pritisnut sumornim razmišljanjem i porodičnim svađama, ogorčenim razmiricama i sumnjičenjima. Rančer je crnim bojama opisivao svoje nepokorne sinove i kćerku koja ga ne poštuje. Čitava situacija bi nekom posmatraču sa strane zaista mogla da izgleda tragično.

Međutim, sada, kada je bio odmoran i ureden, Dok je bio sklon da pretpostavi da je stari rančer previše podložen sumnjama, pa možda i pomalo paranoičan. Valjda je zato i podozriv prema sinovima, čiji je jedini greh u tome što žele da budu samostalni i nezavisni.

Kao što je mogao i da očekuje, u trpezariji nije bilo nikoga. Za vreme doručka, Dok je postavio nekoliko pitanja mladoj Meksikanki, koja ga je posluživala. On : Oliver Koleman su sinoć kasno večerali, a jutros je očekivao da će videti Libi. Pitao je za devojkicu, ali je Meksikanka bila prilično rezervisana. Bila je spremna jedino da kaže da je „gospođica Libi vrlo lepa“. Od nje se ništa više nije moglo saznati. Isto tako, nije želela da govori ni o blizancima. Kad je pola sata kasnije izašao iz trpezarije, Dok nije bio ništa mudriji, nego, kada je ušao u nju. Meksikanka po imenu Marija obavestila ga je da se Oliver odmara zbog svoje rane, pa je Dok zaključio da nema

opravdanja da ga uznemirava. Izašao je na verandu i zapalio cigaru. Rešio je da ovog, prvog dana malo obiđe ranč i obnovi poznanstvo s onim čega se jedva sećao. Već je znao da će ostati na „Čejnu“ ako ni zbog čega drugog, a ono da bi uverio sebe da su njegove sumnje bez osnova. Ako bude imao sreće, možda će čak i uspeti da pronade čoveka koji je pucao u rančera.

Odbijajući guste kolutove dima iz svoje tanke „havana“ cigare lagano je krenuo preko dvorišta. Bio je već na pola puta do štale, kad su od koralu ponovo odjeknuli povici. Koliko je mogao da proceni, vika je više izražavala radosno uzbuđenje nego strah pa je rešio da zasa-da nastavi do štale gde je zamolio štalara da mu pripremi konja. Tek tada je pošao da vidi koralu i šta se tamo događa.

Razlog galame i oduševljenja kao i centar pažnje bila je Libi Koleman. Dok je znao da je to ona, čim je prišao koralu. Ugledao je kako sedi na leđima jednog divljeg pastuva, čija se sjajna dlaka presijavala na sunčanim zracima, koji je na sve moguće načine pokušavao da je zbaci. Ta crnokosa devojkica, koja je u oblacima prašine, bodrena vikom kaubojke krotila konja veštinom pravog rođenog ukrotitelja, morala je biti Oliverova kćerka.

Nekoliko minuta je stajao u senci biberovog drveta i posmatrao borbu između devojkice i životinje koja je ličila na akrobatsku predstavu. Devojkica je ipak, uspela da

ukroti konja. Tome su verovatno doprineli povici hrabrenja kao: „Drži se Libi!” „Ne daj da te zbaci”, koji su joj pomogli da izdrži na leđima snažnog, vatrenog ždreba koji je kolutao crvenim očima i drhtao celim telom od napora. No, morao je da prizna da je ona zaista vešta jahačica. Naravno, primetio je još nešto. Libi Koleman, „divlja Indijanka” koju je video još dok je bila devojčica, sada je bila žena fantastične lepote.

Dok je posmatrao devojku, iz glave su mu izletela sva razmišljanja o tome ko je pokušao da ubije Olivera. Čovek radoznalac koji je do tog trenutka mislio o zagonetnom pokušaju ubistva, ustupio je mesto čoveku esteti. Zadivljeno je posmatrao devojku. Lepšu ženu nikada u životu nije video. Spretno se držala na leđima divljeg konja, a crna kosa joj je viorila oko glave. Izgledala je fantastično. Dok je znao da tu sliku nikada neće zaboraviti.

Odjednom se prenuo. Shvatio je da je predstava gotova. Dva kaubojja su povelili konja, iz ograđenog prostora za ukroćivanje a Libi je preskočila ogradu korala i lako se dočekala na noge. Jedan od kaubojja je pružio ruku prema njoj, kao da je hteo da joj pomogne, ali, ona ga je ljutito odgurnula. Rekla mu je nešto vrlo grubo, na šta se čovek okrenuo i otišao bez reči. Ona se tada okrenula i ugledala Doka kako stoji pored drvenih vrata.

Setivši se neprijatnih izjava kojima su ga Mič i Lu dočekali na stanici, Dok joj nije požurio u su-

sret, mada je to u prvom momentu poželeo. Hteo je da bude uzdržan, rezervisan, i ostao je neko vreme pored stabla i izazovno gledao devojku pravo u oči. Bio je svestan kratkog, letimičnog ispitivačkog pogleda kojim ga je devojka odmerila. Onda se Libi osmehnula i pošla prema njemu. Koračala je isto onako dopadljivo kao što je sedela u sedlu, lako, graciozno, kao neka ljupka životinja puna snage i zdravlja. Dok nije bio ni slep ni neosetljiv da ne primeti kako je zamamljivo njihala kukovima, kako je graciozno pružala svoje duge, vitke noge i kako joj drsko isturene grudi podrhtavaju u ritmu koraka. Zapazio je i kako su kauboji izgubljeni blenuli u nju, dok mu je prilazila. Osmehnulo se i pozdravio je ljubazno. — Zdravo, Libi!

— Zdravo? — ponovila je devojka njegove reči kao eho. — Zar samo to posle toliko godina? Čini mi se da to nije dovoljno, Džone Holideje.

Da bi mu pokazala da to misli ozbiljno, obavila mu je ruke oko vrata i poljubila ga tako da se odjek poljupca čuo do ograđenog prostora. Onda se malo odmakla i držeći mu još uvek ruke na ramenima, ozbiljno mu se zagledala u lice.

— Uvek sam ubeđivala sebe da sam samo uobražavala da ste vrlo zgodan čovek, Džone Holideje — rekla je posle nekoliko trenutaka. — Međutim, sada znam a nisam bila u pravu. Čak ste zgodniji nego što sam zamišljala.

Dok je bio svestan da ih kauboji posmatraju. Izgledalo je da Libi to nimalo ne smeta. Uostalom, ni njemu nije smetalo. Osećaj prijatnosti, prvi takav od kako je došao na ranč, bio je jači.

— Nisam mislio da ćete me se setiti, Libi — rekao je.

— Ja se uvek svega sećam — rekla je devojka i odmakla se od nje ga još jedan korak. — Koje cigarete pušite?

— Cigare! „Havana” cigare. To je nešto što devojke ne sme da interesuje. Bar ne javno.

Libi se osmehnula. — Naravno, to znam i sama. Muškarci uvek sebi prisvajaju neka prava da presuđuju o nečemu. Ali, ovo sam pitala zbog nečeg drugog. Samo sam htela da nešto proverim. Sećam se da ste uvek bili ozbiljni, Džone. Mnogi idioti bi bili šokirani kad bi čuli da žena puši. Vi ste, međutim, verovatno čovek drugog kova.

Dok se nasmejao. — Možete me jednostavno zvati Dok. A što se tiče prisvajanja prava, ni vi niste bolji od muškaraca, Libi. Mislim da i mene pamćenje dobro služi, a koliko se sećam, vi ste uvek radili ono što ste želeli.

Libi je skrenula pogled, a izraz na licu joj se odjednom promenio. Holidej je u njoj osetio vatru i strast, koje se nikad nisu gasile. Samo ih je uvek izvanredno prikrivala.

— Uvek sam radila šta sam htela... — promrmrljala je devojka, više za sebe. Gledala je nekud u stranu. — U tome i jeste moja nevolja.

Onda se opet naglo okrenula prema Doku i pogledala ga.

— Možda biste sada mogli da mi date jednu cigaru, Dok, i hajdete da vam pokažem štale.

Čutala je dok su išli preko prostranog dvorišta, a kada joj je Dok, konačno, pružio tanku, finog mirisa „havana” cigaru i prineo joj plamen šibice, video je da je veseo izraz nestao sa njenog lica.

— Čula sam da Lu juče nije bio naročito pristojan prema vama, Dok. Je li to tačno? Ako jeste žao mi je što se pokazao u takvom svetlu mada ne mogu da ga osuđujem.

— To mi ne smeta. Više sam zainteresovan da saznam razloge takvog njegovog ponašanja.

— Vi ste očigledno, još uvek istog, radoznalog duha. Odgonetate, zašto, ko i kada?

— To je moja priroda, Libi — rekao je Dok gledajući je pravo u oči. Ni sam nije znao zašto, ali, nije bio u stanju da smiri neobično uzbuđenje koje je pogled na nju budio u njemu. — Govorite tako kao da vas se ne tiče šta se ovde događa.

Libi je povukla dim i leđima se naslonila na štalski zid.

— Da, to je vaša priroda i mislim da vi dosta činite da tu vašu osobinu razvijete. U vašoj profesiji, ako tako smem da nazovem ono čime se uglavnom bavite, to je dosta dobro.

— Ali... Libi?

— Samo, ne sviđa mi se što radoznalost koristite ovde, na „Čejnu”. Zbog toga niste morali da dolazite,

Dok. „Čejn” nije onakav kakav je nekada bio. Sve se promenilo.

— I meni je to palo na pamet. Mnogo toga sam već video.

— Ne znate ni četvrtinu onoga što se ovde događa... Nije dovršila rečenicu, a izraz na licu joj se promenio, dobio skoro detinjasti ton. — Sećate li se još starih vremena — brzo je promenila temu. — Ja ih se sećam. Pamtim kad nije bilo većeg problema od toga ko će jahati starog Badija i ko će moći duže da zadrži dah u potoku. Zaboga, još uvek mislim često na te dane!

— Vreme prolazi, Libi.

— Oh, zar mislite da ja to ne znam? Znam, i te kako znam! — Lice joj je odjednom otvrdnulo i ponovo je povukla dim iz cigare. Izbegavajući da se sukobi sa njegovim pogledom nastavila je.

— Idite odavde, Dok.

— Zar i vi, Libi?

— I ja. Možda vam Čejn i Kolemanovi nisu ostali u najboljem sećanju, ali, verujte mi da će sve biti još mnogo gore ako ostanete ovde. Postoje neke stvari koje moraju da ostanu u porodici, stvari o kojima se ne samo ne sme govoriti, već o kojima se ne sme ni znati. Ostavite probleme „Čejna” Kolemanovima, Džone Holideje. Vi nam za sada nimalo ne možete pomoći. Ne verujem da ću ikada misliti drukčije.

— Libi vaš otac mi je stari prijatelj. Pozvao me je da dođem, jer se našao u neprilici. Ne mogu samo tako da odem.

— Ma kakva da je ta neprilika on je izazvao sam.

— Govorite kao da osećate mržnju prema njemu, Libi? Zar je to moguće kad je u pitanju rođeni otac?

— Kao? — Devojka se naglo okrenula prema njemu i pogledala ga u oči. — Ja ga prezirem! Zar niste šokirani što to čujete, Dok? Nije trebalo da to čujete. Čak i za devojku koja, kako rekoste, radi što joj je volja, to je previše neuobičajeno. Ali, verujem da ćete se ipak složiti sa mnom jer znate kako je arogantan, voli da dominira...

— Hej, polako, devojko! Šta vam je Oliver uradio, šta je to toliko loše u njegovim postupcima?

— To je jedna od stvari koje ćete saznati, ako budete ostali na ranchu. Saznaćete i kako postupa sa Luom i Mičem, kako ih tera da rade kao stoka, najgore i najteže poslove, videćete kako je bezrazložno sumnjičav i kako nas neprestano huška jedne protiv drugih...

Devojka je naglo prekinula i ugrizla se za usnu. Bacila je cigaru na zemlju i zgnječila je nogom.

— Rekla sam više nego što sam nameravala — rekla je posle nekoliko trenutaka. — Sada idem na jahanje. Neću se vraćati čitavog dana, Dok. Učinićete mi veliku uslugu, ako ne budete tu, kad se ja vratim. Odlazim, nadajući se da ćete večeras biti već daleko.

— I ja idem na jahanje — dobacio je Dok za njom. — Možda biste mogli da mi...

— Nisam raspoložena za društvo — dobacila je devojka ulazeći u štalu. — Osim toga, mislim da će vam trebati vremena da se spakujete.

Zbunjen i ozlojeđen, Dok je izva-
dio cigaru iz tabakere i ostao da
stoji naslonjen na dovratnik štale,
kada se Libi pojavila, jašući na le-
đima rasne kobile finih, malih ko-
pita. U prvom trenutku je pomislio
da će projahati pored njega, ali je
devojka zaustavila konja i pružila
mu ruku. Dok je bez razmišljanja
prihvatio.

— Izvinite, Dok — rekla je ne-
kim grlenim glasom. — Ali, došli
ste suviše kasno. Sve je već kasno
za „Čejn“, kasno je za vas, kasno
za mene, za tatu... za sve nas.
Otputujte, Džone, dok još nije kas-
no. Na taj način će bar sećanja os-
tati lepša. U životu i to nešto znači.

— Do đavola, Libi! Valjda mogu
da znam...

Devojka je hitro povukla svoju
ruku.

— Ostaćete?

— Moram.

Lice joj se odjednom sledilo. —
Onda je ovo zbogom, Džone Holi-
deje. Nemam šta drugo da vam ka-
žem.

— Zbogom? — pitao je Dok već
sasvim zbunjen. — Kuda idete? Šta
to znači?

— Oh, ja ću i dalje biti na ran-
ču. Ali, ovo je zbogom čoveku koga
sam nekada smatrala za druga, zbo-
gom neostvarenom prijateljstvu.
Ako ostanete na ranču, bićemo ne-
prijatelji. To je šteta, zar ne, Dok?

Sa tim rečima je Libi obola ko-
nja i u galopu odjahala kroz vrat-
nice ranča.

Dok je još nekoliko minuta ostao
na mestu i gledao za njom. Onda se

okrenuo i pošao prema štali. Na
vratima se susreo sa štalarom, koji
ga je pogledao zainteresovano, a
onda pogledom pošao za Libi Kole-
man koja je sve više nestajala u
daljini.

— Razgovarali ste sa devojkom,
mister Holideje? Ne čini li vam se
da je malo žučna?

Dok je pogledao čoveka. Sećao
ga se još iz vremena kad je ranije
dolazio na „Čejn“.

— Na šta je mislila kad je onako
govorila, Bene? — zapitao je Dok.

— Rekla vam je da ćete i sami
to saznati, ako budete ostali ovde,
mister Holideje, čuli ste. Vaš konj
je spreman. Hoćete li da ga izve-
dem?

Dok se opet našao pred zidom
ćutanja. Nikako nije mogao da pro-
biije veo misterije, koji je ležao nad
„Čejnom“. U jednom trenutku, hteo
je štalaru da postavi još neka pita-
nja, ali je odustao. Shvatio je da
ni ovaj čovek ne bi rekao ništa.
Vrhom prsta piknuo je cigaru u
stranu i klimnuo glavom. Nije mu
bila potrebna ničija pomoć da sazna
ono što ga interesuje. Imao je do-
voljno iskustva i pronicljivosti da
sam prodre do srži zagonetke.

— Da, izvedi ga, Bene. Mislim
da mi je u ovom času zaista potre-
ban svež vazduh.

*

Dok Holidej proveo jutro sa gru-
pom kaubojja koji su na jugoistočnim
letnjim pašnjacima radili na sakup-

ljanju stoke. Predvodio ih je Mić Koleman. Nešto kasnije je odjahao na drugi kraj ranča i popio kafu sa dvojicom kauboja koji su, na zapadu, obilazili granicu „Čejna” u podnožju Planina Duhova.

Kauboji su ga skoro naterali da ostane s njima na ručku da bi podelili s njim ukusni obrok od mesa divljači, i da bi mu pričali o krađama stoke, koje su se događale u poslednje vreme. O tome mu je Oliver sinoć samo nešto nabacio, pa je sada pokušao da od kauboja sazna nešto više o tim krađama. Međutim oni su više bili zainteresovani za neke druge stvari. Više su želeli da razgovaraju o onome što se dešavalo sa porodicom Koleman. Shvativši da samo gubi vreme, Dok se ubrzo oprostio od njih, i krenuo na sever.

Tamo gde su graničile ranč „Čejn” Planine Duhova su se u dugoj liniji pružale od juga prema severu, sužavajući ranč prema jugu, a proširujući njegovu granicu, ako bi se išlo prema severu. Tako je ranč dobijao neki levkast oblik, ali tamo na severu, gde je već bio širok tako da se sa jednog do drugog kraja nisu mogla pratiti krda stoke, zemljište je postojalo tvrđe, kamenitije, manje obraslo travom i bilo je ispresecano jarugama i plitkim uvalama obraslim kržljivim drvećem i sa plitkim izvorima vode koji su u doba suše obično presušivala. Taj teren bio je suviše udaljen od ranča da bi ga kauboji mogli lako kontrolisati. U toku prikupljanja stoke, kauboji su obavezno pročešljavali taj predeo u potrazi za zalutalom stokom,

ali po tragovima, a i po tome da do podne nije naišao ni na jedno zalutalo grlo, Dok je zaključio da je za tu godinu prečešljavanje bilo završeno. Na taj zaključak navodilo ga je i otkriće nekoliko logorišta za žigisanje stoke.

Oliver Koleman mu je u nekoliko mahova rekao da, što se njega tiče, kupovina zemljišta pored Planine Duhova za njega predstavlja mrtvu investiciju, i da je to zemljište kupio samo iz jedog razloga, a to je da spreči eventualno naseljavanje došljaka. U slučaju da mu se na toj strani nađu susedi, morao bi uložiti mnogo novca za podizanje žičane ograde, inače bi se mogao izložiti mnogim još skupljim komplikacijama. U potrazi za hranom, stoka je mogla krenuti na letinu naseljenika, a to bi za njega moglo imati ne samo materijalne nego i moralne posledice. Ovako kako su stajale, planine su zamenjivale više od dvadeset pet kilometara žičane ograde.

No, nezavisno od toga, za one koji su voleli lov, planine su predstavljale izvrstan teren, a Dok Holidej je bio jedan od tih. Još od onih vremena kada je živio u selu Apača, jedan od najomiljenijih doživljaja mu je bio odlazak u planine u kojima je uvek bilo medveda i vukova i dok je jahao prema isturenim planinskim vrhovima, nesvesno je rukom dodirnuo pušku koja mu je visila u futrolu na sedlu. Nije ozbiljno očekivao da će danas nešto uloviti, ali se nadao da će upoznati teren i eventualno malo srediti misli. Tog dana je čuo dosta.

Sa zadovoljstvom je otkrio da, mada Planine Duhova nije poznavao dobro, jer je njima samo jednom prošao kao dečak, opšta pravila poznavanja terena i tu vrede isto tako kao i na svakom drugom mestu. U jednom momentu, naišao je na jedno mesto koga se sećao i posle toga je proveo nekoliko časova u jahanju, tražeći poznate staze i poznate terene. Kasno poslepodne naišao je na risa i odmah izvukao pušku iz futrole, ali je posle nekoliko sekundi spustio već dignutu pušku. Na tom rastojanju, nije bio siguran u pogodak. Debeli mačak će morati da sačeka neki drugi dan. Isti slučaj će biti i sa jednim teškim crnim medvedom na čiji je trag naišao kao i sa vukovima koji su sa svakim pređenim kilometrom postajali sve brojniji. Sve češće je nailazio na njihov trag pa je čak ugledao jednog vuka sa dlakom sivkastih preliva i žutim očima, koji ga je posmatrao sa bezbedne udaljenosti van dometa puščanog zrna.

I još neke tragove je tog dana pronašao u planinama. Bili su to tragovi goveda. Učinilo mu se tu nešto čudno. Tragove divljih životinja mogao je da očekuje, ali mu baš nije bilo normalno da naiđe na tolike tragove goveda. Naravno, nije obraćao pažnju na stare tragove, koje su goveda ostavila pre nego što su kauboji pročešljavali ovaj kraj. Jedan poseban trag ga je naročito zainteresovao. Izgledalo je kao da je tuda prošlo nekih dvadesetak grla. Primetio je da su tragovi išli u pravoj liniji. Pomislio je

da bi bilo dobro, da o tome porazgovara s Oliverom.

Onda je okrenuo konja i pošao na istok, u brda.

Dok se vraćao nazad u jednom trenutku ugledao je jasne tragove koje je ostavila Libina mala kobila. Nije bilo potrebno da dugo razmišlja koji je konj u pitanju. Dudo iskustvo ga je naučilo da dobro zapaza detalje. Tako je, još u štali, na ranču, pažljivo osmotrio i otiske kopita njenog konja. Na jednoj potkovici se nalazila mala naprslina, a istu takvu naprslinu na kopitu imao je konj koji je ostavio ovaj trag u planini. Trag je mogao da bude star šest do osam sati.

Dok je sjahao i zapalio cigaru. Zamišljeno je posmatrao predeo oko sebe, ali se njegov pogled najčešće okretao zapadu. Kada je popužio cigaru, ponovo se vinuo u sedlo i krenuo za tragom. Trag je vodio kroz krševit predeo preko brojnih jaruga i oštih prevoja krestastog oblika, a onda je sledećih nekoliko milja uspinjao uz jednu dugačku kosinu. Od samog vrha, trag je skretao prema zapadu.

Pre nego što je došao do oblasti obrasle gustim žbunjem, Dok je izgubio trag. Bio je siguran da devojka nije pokušavala da ga sakrije. Nije ni morala. Teren je postao suviše tvrd. Na ovom tlu nikakva kopita ne bi ostavila otiske.

Vrlo zainteresovan, Dok je sjahao na vetrovitom vrhu obronka i osmotrio divlji, u mapama neupisan predeo, koji se pružao na sever i

jug, sve dokle je pogled dopirao. Šta je Libi Koleman mogla da traži na ovakvom mestu, pitao se. Ako je nešto uopšte tražila. Mogla je da je dovede potreba za doživljavanjem slobode, koji je ovde stvarno mogla imati. Za njen neobuzdani temperament to ne bi bilo ništa neobično.

Senke su postajale sve duže, i konačno ga upozorile da je vreme da se vrati. Holidej je uzjahao konja i bacio poslednji pogled na visoravan pred sobom. I tada je ugledao dva jahača. Pojavili su se na vidiku, na žučkastoj zaleđini zarubljene visoravni dve milje daleko, i videli su se samo kao dve sitne tačke na moru bufalo trave. Dok je izvukao dvogled koji je uvek nosio u torbi na sedlu, i upravio ga prema dvema sićušnim tačkama u daljini. Progundao je nešto nerazgovetno sebi u bradu, kada je u jednoj tačkici prepoznao vitku siluetu Libi. Onda je skrenuo dvogled na njenog pratioca. Bio je to čovek tamne kose. Sedeo je u sedlu kao da je strastao s njim. Bio je obučen u tamno odelo. A kada je sunce na zalasku bacilo svoje zrake na njega, Dok je jasno primetio odsjaj na redeniku sa mecima, koji je čovek nosio preko ramen. Lice tog čoveka mu se učinilo poznato, mada izmenjeno godinama. Napregao se da ga se seti i posle nekoliko minuta učinilo mu se da zna ko je taj.

Bio je to Blejz Rejder, nekadašnji predradnik na „Čejnu”.

Nekoliko minuta Dok je posmatrao dvoje jahača u daljini. Video je

kako su odjednom zaustavili konje i sjahali. Osećajući se kao neki detektiv koji viri kroz ključaonicu, Dok je sklonio dvogled i, odjahao putem kojim je i došao.

Šta je to naumila Libi kad se na tom mestu sastajala sa Rejderom? To pitanje mu se neprestano motalo po glavi, dok je prolazio milju za miljom. I šta je bilo sa Blejzom Rejderom? To je bilo jedno od pitanja koje je uzgred postavio kada na ranču nije video nadzornika, ali, pošto nije dobio zadovoljavajući odgovor, odlučio je da ne postavlja pitanje i da prička. Kada je prošli put bio na Čejnu, Rejder je bio predradnik. Oliver se hvalio kako ima najboljeg predradnika u državi. U to vreme je primetio da su Rejder i Oliver bili više nego običan poslodavac i predradnik. Bili su prijatelji... Čak više nego prijatelji. Sudeći po ovome što je sada video, izgledalo mu je da su Rejder i Libi takođe prijatelji... čak i više nego prijatelji. Dok se pitao, zbog čega ga je uznemirilo ovo što je video, i kakvo je to neprijatno osećanje koje se budilo u njemu. Možda je to pitanje postavio sebi zbog toga što je već davno zaboravio kakvo je osećanje ljubomore. Uostalom, kakvo pravo je imao da bude ljubomoran.

Kada se primakao na manje od milje od podnožja brda, Dok je na jednoj okuci puta naglo skrenuo i skoro naleteo na Lua Kolemama. Stvari zaista postaju zanimljive, pomislio je.

— Lu! — uzviknuo je i zaustavio konja. — Šta vi radite ovde?

Lu je jahao na jednom krupnom vrancu. Izraz na licu mu je bio leden kada je prekrstio ruke preko jabuke sedla.

— Možda bih ja vama mogao da postavim isto pitanje, mister Holideje.

Dok je bliže priterao konja.

— Da ne postoji neki zakon koji zabranjuje jahanje ovuda? — upitao je. — Neka zabrana, mislim. Red bi bio da mi se to kaže.

— Nema zabrane za jahanje.

— Znači, postoji nešto drugo, što je zabranjeno? U tom slučaju, molio bih vas da mi objasnite šta je to.

— Ništa neobično — odgovorio je Lu i slegnuo ramenima. — Jednostavno sam theo da kažem da u ovim planinama može da bude opasno.

— Ja sam i ranije dolazio ovamo. Koliko se sećam, vi ste tada nosili kratke pantalone.

U mladićevim očima je blesnuo ledeni sjaj. Okrenuo je konja i dobacio preko ramena.

— Vreme je da se vratimo. Nije preporučljivo zadržavati se ovde kad padne mrak. Pretpostavljam da se sećate i tog pravila.

Dok je uhvatio sarkastičan prizvuk u Luovim rečima ali na to nije obraćao pažnju. Nije pomenuo ono što je video malo pre. Priterao je svog konja Luovom i rekao. — Nisam očekivao da ćemo se ovde sresti. Znači li to da ste me pratili?

— Nisam. Tražio sam odlutala goveda i naleteo na vaše tragove. Mislio sam da bi bilo najbolje da

pođem i uverim se da li je sa vama sve u redu. Ali, vidim da ste naoružani.

— Razumem. Da vas umirim mogu vam reći da nikada ne idem naoružan. Nego, sada mi je palo na pamet. Mislio sam da su kauboji pročešljali ovaj teren.

Lu ga je pogledao oštro, a onda, dok su izlazili iza jedne krivine, usredsredio pažnju na put!

— Mnogo ste saznali za kratko vreme, mister Holideje.

— Pa, držim oči otvorene. To je moja priroda.

— A ja sam već mislio da postoji neki drugi razlog?

— Ne, ovde smo na odmoru. Nego, šta je s tim odlutalim govedima, Lu? ... Hajde, priznajte, pratili ste me?

Lu ga je pogledao u oči.

— Jesam.

— Zašto?

— Moj posao je da znam šta se sve događa na „Čejnu“, mister. Svel!

Dok je pažljivo pogledao tog mladića staračkih očiju. Osetio je neku unutrašnju snagu u njemu. Pitao se u tom trenutku nije li Lu imao na umu onaj malopredviđeni događaj između njegove sestre i bivšeg predradnika? Ali nije bilo načina da to sazna. I ta zagonetka morala je da prička.

Dok nije imao prilike da dalje ispituje mladića, jer je Lu obo konja i poterao ga putem. Počeo je za njim i ubrzo su jahali jedan pored drugog.

Uskoro su došli do mesta na kojem se put sužavao, pre nego, što se

konačno spusti u ravnici. Dok je jahao napred. Ovaj deo puta bio je prilično težak i opasan, jer se, sa jedne strane, otvarala provalija duboka nekih tridesetak stopa. I upravo na tom mestu se dogodilo incident.

U stvari, sve je izgledalo kao nesrećan slučaj. Izgledalo je kao da je nešto uplašilo Luovog konja. Životinja je poletela napred, i Lu je glasno uzviknuo, upozoravajući Doka. Ali, bilo je prekasno. Luov vranac je naleteo na Dokovog konja. Dok je osetio kako njegov konj gubi oslanac i očajničkim naporom je pokušao da ga uzdama povuče na drugu stranu. Malo je falilo da uspe, ali je onda konj stao nogom na jedan klimav kamen i izgubivši oslonac pao.

Dok je ponovo čuo Luov uzvik. A onda se provalija otvorila ispod njega. Kada je konj pod njim počeo da pada mlateći nogama on je hitro izvukao noge iz uzengije i bacio se u stranu. Kosina je bila vrlo strma, i Dok se prvi skotrljao prema podnožju, udarajući u oštre stene koje su mu paralele kožu. U jednom trenutku, uspeo je da se zakotrlja u stranu i izbegne smrt, jer se njegov konj u tom trenutku dokotrljao za njim obavijen oblakom prašine. Kotrljanje se nastavilo i dalje, i Holidej se u lavini sitnog i krupnog kamenja kotrljao još nekih dvadeset stopa i na kraju je tresnuo o telo svog konja, a za njim se sručio pljusak prašine i kamenja.

Nekoliko dugih trenutaka Dok je ležao kao ošamućen. U ustima je osećao ukus krvi. Konj, koji je le-

žao pored njega, počeo je da se pomerà i Dok je ustao da mu pomogne da ustane. Čudio se da je posle tolikog padanja sirota životinja uopšte živa. Upravo u tom trenutku Lu Koleman spustio se niz oštru padinu. Istinit ili lažan na licu mu se video izraz zabrinutosti.

— Dok! Dok, jeste li čitavi?

Dok je pregledao svog konja. Bio je zadovoljan kad je ustanovio da ni životinja nije ozbiljnije povređena, već samo uplašena. Onda se okrenuo Kolemanu.

— Do đavola, žao mi je — promucio je Lu otresajući prašinu sa odela. — Onaj moj ludi konj se nečeg preplašio. Nikada do sada nije mi se desilo nešto ovako.

Dok Holidej je otresao prašinu sa ruku i čutke se zagledao najpre uz liticu iznad koje se dizalo plavo nebo, a onda u Lua. Čutao je nekoliko trenutaka.

— Šta ga je moglo uplašiti. Ja nisam video ništa.

— Mislim da je to bio prerijski zec. Nije čudo što ga niste videli. Niste ni mogli, jer ste jahali napred, a on je šmugnuo u rupu sa strane. Jeste li sigurni da niste povređeni?

Holidej je i dalje sa puno pažnje motrio izraz Luovog lica ali, nije zapazio ništa drugo sem zabrinutosti. Možda je pad u provaliju ipak bio samo nesrećni slučaj. Ko zna?

— Siguran sam. Sve je u redu. Hajdete da izvedemo mog konja na put. Čini mi se da je i s njim sve u redu.

Držeći konja za uzdu, Dok Holidej je praćen Luom pošao dnom jaruge dok nije došao do jednog

mesta gde je strmina bila mnogo blaža i gde se lako moglo popeti gore. Izašli su na put baš kada je sunce zalazilo za horizont. Stigavši do mesta gde ih je čekao Luov konj, Holidej je potražio pogledom jazbinu prerijskog zečica. Ali, nije ugledao ništa što bi ličilo na to. Sumnje o namernom izazivanju incidenta ponovo su ga počele raskinjavati.

Penjući se na konja, Lu je zapitao. — Hoćete li reći ocu nešto o ovome, Dok?

— Ima li razloga da mu ne kažem?

— Tata bi mogao da pomisli svašta.

— Zar?

— Da. Tata u poslednje vreme dolazi na čudne pomisli.

— Hm! Mislite možda da bi mogao posumnjati da ste hteli da me ubijete?

— Do đavola, nisam to rekao. Hej, ne mislite li vi, možda, tako nešto?

— Šta ja mislim nije sada nimalo važno. Vi ste zabrinuti da bi Oliver mogao doći na pomisao da ste danas pokušali da ubijete mene. No, to nije bitno. Vas muči što ga to može navesti na pomisao da ćete sutra pokušati da ubijete njega.

Sive oči Lua Kolemmana sevnule su na svetlosti zalazećeg sunca. — Ako tata može tako nešto da posumnja, onda je on budala. A ako i vi to sumnjate, mister Holideje, onda ste vi još veća budala.

To je bio kraj njihovog razgovora. Prešli su ostatak puta jašući jedan iza drugoga, kao što jašu Indijanci, a onda su u ćutanju preja-

hali preriju već zavijenu večernjom tamom. Sa somotasto mekog neba, pratile su ih zvezde kao nemi posmatrači, a s izlaskom meseca s udaljenog potoka dunuo je prijatan povetarac pretvarajući več u divnu letnju noć. Ali, Dok Holidej jedva da je zapažao lepotu koja ga je okruživala. Čuo je jedino tup topot kopita po ravnoj preriji. Sve vreme puta do „Čejn” ranča, jedno jedino pitanje mu se vrmalo u glavi prepunoj protivurečnih razmišljanja.

Da li je pad u ponor bio samo nesrećan slučaj?

V

— Blejz Rejder! Prasnuo je Oliver i svojom velikom pesnicom tresnuo po stolu. Onda se okrenuo Doku.

— Otkud ti pada na pamet da pomeneš njega?

Dok je zapalio cigaru i mirno prekrstio nogu preko noge. — Zašto? Zar ima neki razlog da ga ne pomenem?

U tišini sobe jasno se čulo Kolemmanovo teško disanje. Prodornim pogledom posmatrao je Doka. Posle kratkog ćutanja progovorio je nešto mirnijim glasom.

— Ti znaš nešto, zar ne?

— Možda.

— Ko ti je rekao?

— Niko.

— Kako onda, do đavola...

— Oliver — prekinuo ga je Dok naglo. — Ja i ti se ovde igramo žmurke. Mislim da je vreme da prekinemo s tim. Prošle večeri sam ti

rekao da sam spreman da ostanem ovde i pokušam da saznam šta se događa. U redu, ti i ja smo stari prijatelji... i mislim da bi trebalo da mi kažeš sve što te muči. Inače, nikada nećemo naći neko rešenje.

Koleman ga je posmatrao netremice. Nije bio navikao da mu se neko obraća takvim tonom. Ali, setio se posle kraćeg razmišljanja da nije bio naviknut ni na to da od nekog traži pomoć, a ipak, bio je prinuđen da je zatraži. Prema tome, morao se navići na mnoge situacije o kojima do tada nije ni sanjao. Pre svega, morao se priviknuti na sumnju da je jedan od njegovih sinova potencijalni ocebica. Uzdahnuo je mirno i rekao.

— Šta bi hteo da znaš o njemu?

— Sve. Ali, najviše sam zainteresovan da znam šta postoji između njega i Libi... ako nešto postoji.

Koleman je pocrveneo.

— Do đavola, neko ti je, ipak, rekao.

— Ne, veruj mi. Ali, to nije ni važno. Recimo da mi je slučaj pomogao da nešto primetim, a ostalo ćeš mi ti reći. Ali, hoću da znam sve, celu istinu.

Rančer je besno grizao pisak svoje liče.

— U redu, Dok, đavo da te nosi. Posvađali smo se i ja sam ga otpustio. Oterao sam Rejdера pre godinu dana, kada sam saznao za njega i Libi.

— Ešli su ljubavnici?

— Možeš to i tako da nazoveš. Ja imam drugi naziv za takav odnos, malo pogrdniji izraz. Blagi bože, možeš i da zamisliš kako sam se

osećao kad sam saznao da su on i Libi odlazili na duge noćne šetnje po mesečini? Izgleda da je za to znao čitav ranč i svi u Džeknajfu. Jedino ja nisam znao ništa. Ali, zato kad sam saznao...

— Ja sam oduvek mislio da ti visoko ceniš Rejdера.

— Naravno da sam ga cenio. On je odličan, vredan i inteligentan radnik. Zar ga nisam postavio za predradnika na ranču, kad je imao svega dvadeset godina? Zar nisam s njim postupao kao sa rođenim sinom i obećao mu da će naslediti komad imanja, kad ja umrem? Do đavola, ponekad su se moji sinovi šalili da bolje postupam sa Rejdером nego s njima. Možda su i bili u pravu. Ali, u svakom slučaju, za to je postojao razlog... Taj momak je imao više znanja o rančerskim poslovima u svom malom prstu, nego što mnogi imaju u glavi. On mi je mnogo pomogao da od „Čejna” stvorim ovo što je danas.

— Ali, smatraš da nije bio dovoljno dobar za Libi? To je malo suprotno ovome što si mi sada rekao.

— Ne... nije bio. Nikada nisam ni pomislio da svoju kćerku dam jednom predradniku. Njegova vrednost kao predradnika je jedno, a vrednost kao zeta je nešto drugo. Koleman je začutao i zagledao se pred sebe. Prsti na rukama su mu se skupljali grčevito. Onda je nastavio. — Uostalom, ne tvrdim ništa. Možda... da su odmah došli kod mene, da su mi na neki način rekli... ali, do đavola, oni to nisu uradili. Umesto toga, počeli su da

se ponašaju kao da ne postoji ništa što se zove brak. Zamisli Dok, čovek kojeg sam toliko cenio, da učini takvu stvar sa mojom kćerkom. Ona je postala ista kao i on.

Dok je klimnuo glavom. U glavi je sračunao da se događaj sa Rejderom i Libi desio pre godinu dana, a u to vreme su počele i nezgode. Upravo u to vreme je Oliver počeo da se onako ponaša i prema svojim sinovima.

— A kako je Libi reagovala kad si oterao Rejdера?

Koleman je napravio izraz lica koji se mogao shvatiti kao mešavina čuđenja i divljenja. — Ponašala se kao divlja mačka. Vikala je i plakala i tri puta je pokušala da pobegne. Ali, ja sam najbolje znao šta je dobro za nju. Konačno se smirila, kad sam joj rekao da mora da se ponaša kao što dolikuje mojoj kćeri i pravoj dami. Zapretio sam joj da ću u suprotnom uhvatiti Rejdера i namaknuti omču na njegov lupeški vrat.

— Priličan blef, zar ne?

— Blef? Ko je govorio o blefiranju?

— Zar si mislio ozbiljno da to uradiš?

— Naravno da jesam.

— A kako stoji stvar sa zakonom?

— Zakon? Razmisli malo kako bi to izgledalo u mom slučaju, čoveče. Primio sam Rejdера u moju kuću u vreme kada je bio običan kauboj, drugim rečima kada je bio niko i ništa bez ikog svoga i bez prijatelja. Dao sam mu posao i time ga obezbedio za budućnost. On

mi je vratio time što je zaveo moju kćerku. Misliš da u ovoj zemlji postoji čovek, koji bi rekao da nisam u pravu, kad bih obesio tu barabu? Ozbiljno ti kažem, to nisam uradio samo zato što sam i dalje cenio tog prokletog Rejdера, bez obzira na to kako se poneo nitkovski.

Dok je klimnuo glavom i ustao. Mada je Koleman sada govorio drugačije tonom, Dok je iza njegovih reči ipak uspeo da prepozna onog starog oca, gvozdene ruke, koji je u svakom trenutku pokušavao da svoju volju nametne i svojoj deci.

— Mislim da ću poći da legnem, Oliver — rekao je protežući se. — Imao sam naporan dan.

— Tek je prošlo deset. Dok. Večeras sam nameravao da s tobom govorim o mnogim stvarima. Jesi li još nešto saznao danas? Ništa mi nisi rekao ni kuda si išao ni šta si radio. Zaš da me interesuju tvoji zaključci.

— Nema šta naročito da se kaže — odvratio je Holidej i prišao prozoru. Onda se zagledao napolje i posle kraćeg ćutanja nastavio. — Sve je još u fazi posmatranja. — Jahao sam malo okolo, razgovarao sa nekim kaubojima i obilazio oblast po kojoj sam nekad jahao. To je zasađa sve. — Na vrhu jezika mu je bilo da pomene tragove koje je pronašao u Planinama Duhova, ali, se, ni sam nije znao zašto zaustavio na vreme. Oliver mu je rekao da je Liza zadužio da ispita stvar u vezi sa krađom stoke i Doku je bilo čudno što je on uspeo

da pronade jasne tragove čim je prvi put jahao u planinu, dok na drugoj strani Lu sve vreme nije uspeo da pronade ništa u vezi sa nestajanjem stoke. Učinilo mu se da u ovom trenutku ni Oliver nije bio raspoložen da govori o govedima, smatrajući to drugorazrednim problemom. Po načinu kako je sa njim govorio prethodne večeri, Dok Holidej je u njemu video samo jednog ogorčenog čoveka koji je strepeo za svoje carstvo i koji se plašio da će to carstvo ostaviti jednom od svojih sinova, potencijalnom oceubici. Oliver je bio prosto opsednut tim sumnjama. Zbog toga je njega i doveo na ranč i po svemu sudeći tog prioritnog pitanja će se i u bliskoj budućnosti držati.

Dok je zaista bio umoran. Imao je nameru da se povuče u svoju sobu, ali, kada je tu svoju nameru ponovo pokazao, Oliver je uspeo da ga ubedi da ostane još malo. Dok je popuštao još jednu cigaru i uzgred još malo porazgovarao o pokušaju ubistva vlasnika ranča, ali, nije saznao ništa novo. Malo pomalo razgovor je zamro, i Holidej je malo kasnije napustio dnevnu sobu.

Kad su se rastali, Dok je izašao na verandu da pre spavanja popuši još jednu cigaru i da u samoći sredi utiske i još jednom razmisli o svemu što je doživio poslednja dva dana. No, kada je izašao, primetio je da se neko već nalazi tamo. Na drugom kraju verande, video je dve tamne prilike. Jedna je sedela na ogradi verande, a druga u

pletеноj fotelji za lulanje. U mraku su se sijali užareni vrhovi cigara. Kad su mu se oči navikle na tamu, prepoznao je Lua naslonjenog na ogradu i Libi u fotelji.

Zapalio je cigaru i uputio se prema njima. Libi je smesta ustala sa fotelje, odbacila ostatak cigarete u dvorište i pokušala da prođe pored njega. No, Dok je pružio ruku i uhvatio je za mišicu.

— Nisam vas video na večeri, Libi — rekao je.

Devojka se otrgla od njega. Dok se iznenadio kad je shvatio koliko je snažna.

— Još jutros sam vam rekla kako će biti kad se vratim kući, a vi još budete ovde, Džone Holideje. Pa, sada vam je jasno kako stvari stoje.

Libi je čvrstim korakom prošla pored njega i ušla u kuću. U trenutku dok je ulazila, obasjala je svetlost s ulaza. Dok je primetio da je još uvek bila obučena u odeću za jahanje. I još uvek je izgledala izvanredno primamljiva.

U tom trenutku, Dok je iza sebe začuo tihi smeh.

— Kao što i sami vidite, Dok, Libi se za ovo vreme nije mnogo promenila. Ista je kao u stara, dobra vremena. Nikada nije mogla da bude srećna, ako se ne svađa sa nekim. Izgleda da ste sada vi na redu.

Dok je prišao bliže i zagledao se kroz tamu. Sada je shvatio da se pred njim ne nalazi Lu, nego Mič.

— Mič? — upitao je.

— Da, ja sam. Bili ste kod stalog?

— Jesam.

— Sve mi se čini da ste već počeli da postavljate pitanja, a? Mi svi znamo zbog čega vas je stari doveo cvamo, pa prema tome, ne treba da igrate ulogu naivne devojčice. Recite jednostavno šta biste prvo želeli da znate? Da li sam ja pokušao da ga ubijem? Ne, nisam. Sledeće je pitanje, verovatno, da li znam ko je to bio? Ni to, ne znam. Da li je Lu pucao na njega? Nije. Da li Lu zna ko je pucao? Na žalost ne znam ni to. Pa, kako vam se to čini za početak?

Dok se naslonio na ogradu verande i izvadio iz džepa tabakeru. Pošto je pipajući prstima odabrao jednu cigaru vratio je tabakeru u džep.

— Govorite kao da je sve šala, Miče.

— Slušajte, nije nimalo smešno to što staroga zamalo nisu ubili. Dok. Međutim, smešan je način kako je on to primio i kako je reagovao posle toga. Kad to čovek ne bi gledao sa šaljive strane, morao bi da poludi. Zar ne vidite koliko je to sve besmisleno i glupo? Neki tip je rešio da puca na Olivera, a stari je, čim je posle toga otvorio oči, želeo da sazna da li sam to bio ja, ili Lu. Recite, zar to nije ludo?

— Nije sve tako jednostavno kao što mislite — odvrati je Dok i paleći cigaru pažljivo osmotrio Mičevo lice pri narandžastoj svetlosti upaljene šibice.

— Možda je Oliver već ostario i možda mu je nešto malo popustilo u glavi. Ipak, ne verujem da bi izneo jednu tako ozbiljnu optuž-

bu, a da za to nema neki osnov. Po onome što sam video i po onome što sam čuo, ni vi, ni Lu ne obraćate mnogo pažnje na njega, i ne marite za njegova osećanja.

— A zašto bismo? — upitao je Mič ogorčeno.

— Jedan od razloga je i taj što je on vaš otac.

— Taj razlog ne važi, Dok. Ni je dovoljno dobar. Do đavola zar treba sve da vam objašnjavam u detalje? Vi ste već videli kako se on grubo ponaša prema ljudima. Pa lepo, Lu i ja smo dovoljno odrasli i dovoljno smo okoreli da nećemo da trpimo takav odnos ni od samog oca.

Mič je začutao i nekoliko trenutaka netremice gledao žar svoje cigarete. Onda je odmahnuo glavom i nastavio.

— Obojica smo punoletni i obojica kao psi radimo za „Čejn“. I šta dobijemo za to? Malo više novca za džeparac? Neka ovlašćenja? Djavola! Lu i ja smo obični predradnici na „Čejnu“ i ništa više. A to smo postali samo zato, što zaista radimo više od ostalih kauboja. A za to ne dobijamo ništa više novca nego oni. Jasno vam je sada šta sinovi Olivera Kolemmana znače na ovom ranču. Oni postoje samo zato da bi ih Oliver K Coleman iskorišćavao kad hoće i koliko hoće!

Mič je kliznuo sa ograde na kojoj je sedeo i prošao pored Doka. Hodao je lako i graciozno što je bila odlika K Colemanovih. Zastao je na vratima kuće i okrenuo se.

— Po mom mišljenju, vi ste se na ovom ranču uhvatili u koštac

sa pogrešnim problemom. Ja bih ovog časa mogao da vam nabrojim bar deset ljudi koji bi bili spremni da Oliveru prosviraju metak kroz glavu za svega deset dolara. Mislim da ona ogrebotina na njegovoj glavi nije glavna nevolja, već to nevolju samo povećava. Najveći je problem u samom Oliveru, i po mom mišljenju, to bi trebalo proveriti. Ako mene pitate, ja mislim da je Oliver na najboljem putu da siđe s uma.

Zatim se Mič okrenuo. Ostavio je Doka da puši i razmišlja u tišini. Dok je uživao u pušenju i mučio se sabirajući misli, sve dok nekoliko trenutaka nije osetio da je sav umor koji ga je do malo pre mučio sasvim nestao iz njegovog tela. Sišao je sa verande i krenuo da obiđe dvorište ranča.

Te večeri na ranču „Čejn“ vladała je tišina prave prerijske letnje noći. Oni kauboju koje su poslovi zadržali na ranču i koji se ujutro ustajali pre zore da bi sakupljali stoku po zabačenim kutovima ranča, već više od dva časa spavali su snom umornih pravednika na tvrdim posteljama. Jedini znak života u spavaonicama bila je slaba žućkasta svetlost prituđenih lampi. Njihovi drugovi, pak, koji su žigosali stoku po pašnjacima, ili su bili zauzeti istim poslom ili su jahali u noćnoj smeni čuvajući već okupljeno stado. Tišinu noći poremetio je sanjivi lavež psa uznemirenog šetnjom nekog visokog šetača po mesečini. Idući ka zadnjem delu kuće, Dok Holidej mu je rekao nešto svojim dubokim glasom i ras se odmah umirio.

Nekoliko minuta, Holidej je šetao mestom odakle se najverovatnije približio nesuđeni Oliverov ubica, pretresajući u mislima nit postupaka koji je ubica, verovatno sledio. Očigledno da niko nikoga nije video niti čuo. Kauboji su u toj kišnoj noći sedeli zabijeni u svojim spavaonicama, Oliver i Libi su se pripremali za večeru, a Lu i Mič su u tom trenutku dojahali iz Džeknajfa. Iz te činjenice, Oliver je izvukao zaključak da je jedan od braće blizanaca, ili su možda obojica, udruženim snagama pokušali da ga ubiju. Da li je za to imao nekog osnova ili je bilo tačno ono što mu je Mič rekao. Da li je moguće da je Oliver skrenuo s uma? Za takvu tvrdnju bilo je još suviše rano. Oliver je događajima davao neku melodramsku notu, ali, na osnovu svega što je čuo i video Holidej je u atmosferi slutio dosta nasilja, pa čak i mržnje sa strane Lua, Miča i Libi, što je donekle davalo opravdanja za rančero-ve sumnje. Kao u nekom kriminalističkom romanu, svi su bili sumnjivi i svi su bili čisti.

Nastavljajući šetnju, Holidej je prošao kroz baštu sa cvećem, slavluk od ruža na izlazu iz bašte i preko travom obraslog proplanka. Kada se okrenuo i sa udaljenosti pogledao prema kući, učinilo mu se da je na zamračenom prozoru Libine spavaće sobe za trenutak ugledao nečije blede lice, ali, kada je napregao oči da bolje vidi, lica više nije bilo. Verovatno da je to bila Libi jer, ko bi drugi mogao biti u njenoj sobi. Osmehnuo se

krajičkom usana pri pomisli kako je večeras bila spremna da mu nanese uvredu i bol, ali je u tom osmehu bilo i gorčine. Ljutio se sam na sebe zbog emocija koje je u odnos prema njoj unosio. Jedan čovek koji je u svom životu prošao sito i rešeto, morao je biti imun na takva emocionalna angažovanja, neosetljiv na uvrede i grubosti. Tako je bar u teoriji bilo pravilno. Ali, kada je video kod korala, Libi ga je tako srdačno poljubila da to nije mogao da zaboravi. Sem toga, izgledala je božanstveno, bila je prava lepota, a uslov stvoren iskustvom nije bila dovoljna odbrana za takve slučajeve. Libi je bila jedinstvena pojava, a efekat te pojave na njega bio je sasvim neuobičajen. Začudo, čak ni ono što je čuo o vezi devojke i bivšeg nadzornika ranča, nije imalo nikakvog uticaja na njegova osećanja prema Libi: ona je i dalje za njega bila jedna od najzanosnijih, možda i najzanosnija devojka koju je sreo, a njen neprijateljski stav prema njemu samo je učinio da se još više zainteresuje za nju. U toj mladoj ženi bilo je nekog temperamenta i neukrotive snage. I to ga je privlačilo čak više nego njena neosporna lepota.

Zanet u misli, obišao je senik koji se dizao u tami i dokonim korakom uputio se ka ograđenom prostoru za stoku gde je Libi ranije tog dana ukroćivala divljeg mustanga, i već je bio prišao na nekih desetak metara, kada je iza sebe više osetio nego čuo neko kretanje. Okrenuo se iznenađuju-

ćom brzinom i u ruci mu se našao naperen revolver.

— Samo polako, Holideje — začuo se iz mraka nečiji tihi glas.

Još uvek sa revolverom u ruci, Dok je posmatrao tamnu priliku koja se odvojila od zida jedne štale i krenula prema njemu. Nije mu bilo potrebno da vidi sive oči da bi znao da se pred njim nalazi Lu. Lagano je vratio „kolt” u futrolu i rekao.

— Ne bi trebalo da se šunjate tako tiho. Danas ste me opomenuli da sam u zemlji divljih zveri, vukova. Sad vam to vraćam. U ovakvim situacijama čovek često puca i u senke.

Lu se osmehnuo i zubi su mu blesnuli u tami.

— Ne mislite valjda da je „Čejn” tako opasno mesto kao planina?

— Mislim da jeste skoro isto tako opasno. Objasnite mi sada otkud vi ovde. Da me niste pratili?

— Nisam. Svratio sam do vaše sobe i pošto nikog nisam našao, pomislio sam da ste, možda, krenuli u šetnju.

— Zbog čega ste me tražili?

Lu se naslonio na ogradu korala. Još uvek se osmehivao, ali mu je izraz na licu bio hladan.

— Hteo sam da vam zahvalim što starom niste rekli o našem susretu.

— Otkud znate da mu nisam rekao?

— Jednostavno. Da ste mu rekli on bi galamio i praskao po kući kao neki ludak.

— Vi i vaš brat zaista imate fino mišljenje o vašem ocu — promrmljao je Dok.

— Mi bar ne jurimo okolo i ne optužujemo ga za ubistvo, kao što on čini za nas, zar ne?

— Možda postoji i drugi način na koji možete da ga povredite.

— A šta bi to trebalo da znači?

— Još uvek nisam siguran. Međutim, čuo sam da ste vi zaduženi da pronađete kradljivce stoke koji su u toku prošle godine oterali sa „Čejna” čitavo krdo.

— I? — Luov glas je bio bezbojan.

— Izgleda da niste postigli mnogo uspeha, zar ne? Nisam čuo da je neki kradljivac stoke obešen.

— Nije lako. Ali, pohvataću ih kad dođe pravi trenutak.

— Ja mislim da nikad ništa nećete uraditi, Lu.

Mladi Koleman se naglo uspravo.

— Vi tragate za nečim, Holideje? Zar ne bi bilo bolje da mi otvoreno kažete šta je to?

— Danas sam bio u Planinama Duhova, kao što i sami znate. I tamo sam naišao na tragove stoke.

— Podivljala goveda!

— Bilo je to krdo, oko dvadesetak grla. Neko ih je terao.

— Pogrešili ste.

— Nisam pogrešio i vi to dobro znate. Ta stoka koja nestaje sa „Čejna” nije otišla sama. Neki ljudi su je preveli preko planine i oterali dalje, ravnicom. Ja mislim da vi znate sve o tome.

Lu se namrštio.

— Poludeli ste, mister Holideje!

— Nisam poludeo. Mislim da vi znate kuda su goveda oterana kao što znate i ko ih je oterao.

Lu se nasmejao na silu.

— Nije vam to loše, da znate. Ovde ste tek jedan dan, a već ste rešili problem krađe stoke. Kladim se da ćete ujutru već znati i ime onog tipa, koji je pokušao da ubije starog.

— Za to će mi trebati malo više vremena, ali i to će već doći na red. Ako baš hoćete da znate, mislim da krađa stoke nije veliki problem, pogotovu kad je organizuje neko sa ranča. Mislim na vas, Lu. Vidite, moje je mišljenje da svoje kauboje namerno držite podalje od Planine Duhova, kako bi kradljivcima pružili sve šanse. Oni više i ne pokušavaju da sakriju svoje tragove, bar dok ne dođu do visoravni. Kladim se da sam ja prvi stranac, koji je obišao taj teren posle duže vremena.

— Baš ste proketo pametni, zar ne? — frknuo je Lu. Sada više nije bio u stanju da se kontroliše. — Pa, ako ste tako pametni onda mi recite jednu stvar. Ko odvodi ta goveda?

Holidej je sačekao nekoliko sekundi, i Lu se likujuć osmehnuo. Ali, Dok je posle toga rekao mirno.

— Blejz Rejder.

Lu se skamenio i zaustavio dah. Nekoliko trenutaka je ukočeno posmatrao Doka.

— Znači, videli ste ih! Tako sam i pretpostavio kad sam vas video da se vraćate prema ranču.

— Mislite na Libi i Rejdера? Iz ovoga proizilazi da vi znate da se njih dvoje još uvek viđaju, mada Oliver ne zna za to? Jesam li pogodio?

— Holideje, juče sam vas upozorio da se ne petljate u ono što

vas se ne tiče. Rekao sam vam da se gubite sa „Čejna” i ostavite Kolemanovima da sami rešavaju svoje probleme...

Holidej se namrštio, ali je strpljivo sačekao da Lu završi svoju tiradu.

— Ja sam vas upozorio da me ne oslovljavate sa „Holideje”! Uz prezime obično dođe reč „mister”.

— Rekao sam vam da se gubite — planuo je Lu, i pošao korak napred ne obraćajući pažnju na Dokove reči. — A vi ste, ipak, morali da uradite po svome. Zna li šta ste vi, Holideje? Vi ste jedno prokieto njuškalo. Ja sam vas upozorio, čim ste stigli ovamo. Danas poslepodne, ponovo sam se potrudio da vas opomenem. Ali, Vi ste tvrdoglavi, vi želite da se po svaku cenu upetljate u nešto što vas se...

— Samo trenutak! — Prekinuo ga je Holidej reskim tonom i preteći koraknuo korak napred.

— Šta ste mislili time da kažete? Danas poslepodne ste se potrudili da me opomenete? „Opomena” o kojoj govorite je verovatno onaj incident koji se desio na putu u brdima kad smo se vraćali na ranč? Onaj „nesrećni slučaj”?

— Šta toliko dramatizujete? Nas dvojica smo prošli i pored gorih mesta od onog na kojem ste pali... na nekom drugom mestu moglo se desiti da poginete. Dakle, umesto da mi budete zahvalni, vi se ljutite na mene kao neko razmaženo dete.

— Znači, vi ste ono namerno izveli?

Lu Koleman nije dobro poznavao Doka Holideja, i zato nije mogao da pretpostavi u kakvoj se opasnosti sada našao. Nije mogao da shvati poruku koja je ležala u izrazu Holidejevog lica, u čudnom vibriranju njegovog glasa. Osim toga, Lu već odavno nije imao nikog nad sobom, osim svog oca, i nije mnogo obraćao pažnje na to šta osećaju drugi ljudi. U želji da potpuno završi misao, nastavio je da govoriti.

— Mislim da ste imali sreće, Holideje. Sve što sam želeo, bilo je da vas opomenem...

U tom trenutku, Dok ga je udario. Pesnica je pogodila tačno u vrh brade, i udarac je bio prilično snažan.

— Ovo je najpre što me i dalje oslovljavate sa Holideje umesto onako kao što je to pristojno, a drugo zbog vaše glupe opomene koja je mogla skupiti me košta.

Lu Koleman se zateturio, opsovao i ispljunuo krv.

— Znači, to želite? Hoćete obračun idete na bajonet kao pravi neprijatelj? E pa, dobićete ono što vam sleduje, prokletinjo — ciknuo je i poleteo na Doka stisnutih pesnica.

Dok se sagnuo i s lakoćom izbegao besni kroše. Zatim je odskočio u stranu, ali je nesrećno stao na jedan poveći kamen i zaneo se. Lu je to iskoristio i zadao mu jedan udarac levom, koji je Dok jedva uspeo da blokira.

— Možda je ovo trebalo ranije da uradim — rekao je Lu samouvereno. Kretao se oko Doka sa lakoćom pravog profesionalnog borca. —

Trebalo je da te propustim kroz šake, a ne da te mazim.

Dok nije odgovarao. Smatrao je da je došlo vreme da pusti pesnice da govore. Raspalio je levom rukom i udarac je pogodio Lua po uvetu. Sledeći udarac je bio upućen pod rebra, i mladi Koleman je pao.

— Još niste naučili kako se oslovljavaju ozbiljni ljudi! — rekao je.

Mladić je poput mačke spretno skočio na noge. Sada je bio oprezniji i više nije govorio. Skoro pun minut su obilazili jedan oko drugoga, vrebajući lukavo jedan drugoga, zamahujući pesnicama bez namere da zadaju udarac, štedeći snagu i pazeći da ne pričine buku, koja je nekog mogla da probudi. Čulo se samo struganje čizama po zemlji, teško disanje i ponekad tup udarac po telu.

Onda je Lu zadao pravi udarac. U trenutku kad ga je pogodila pesnica, Dok je znao da je naseo na jeftin trik. Poleteo je unazad i leđima tresnuo o zemlju. Otresao je glavom da bi povratio svest, i hitro se izvio u stranu da izbegne udarac noge koja je poletela prema njemu. To možda nije bilo pošteno, ali, Dok je znao da su u ovom kraju vladala takva pravila. U tuči je trebalo pobediti, a sam način nije bio bitan.

Lu je ponovo zamahnuo nogom, i ovaj put pogodio svog protivnika. Dok je udarac doživeo kao bolnu eksploziju u glavi i pred očima mu je blesnuo roj razbijenih zvezda, a u ušima mu je zatutnjala erupcija vulkana. Sledeći udarac mu je zadao suviše žurno, i tako pružio Holideju mogućnost da ga

izbaci iz ravnoteže. Dok ga je dohvatio za zamahnutu nogu, izvio je svom snagom i oborio Lua na zemlju. Dok je njegov protivnik padao, Holidej je skočio na nage, mada mu je u glavi bučalo kao da mu neko pored uha svom snagom udara u stotine gongova.

Za trenutak je nastao zastoj. Lu se s mukom dizao na noge dok je Holidej nastojao da iz glave otrese maglu nesvestice. Ne čekajući da se Dok pribere, Lu je nasrnuo i svom snagom zadao mu udarac u grudí. Da je udarac pogodio malo niže, u pleksus, Holidej bi doživeo tehnički nokaut, ali, i ovako je izmamio Doku mučno, bolno stenjanje. Prihvatajući sa sve više respekta čoveka koji je umeo tako žestoko da udara, i koji je bio žilaviji nego što je izgledalo, Dok je uzvratio udarac, ciljajući jednom pesnicom u osetljivu arkadu, a drugom u pleksus. Oba udarca plasirao je s uspehom i Lu je zarežao kao ranjena puma. Ali, udarci nisu obarali Lua s nogu. Žilavi Dokov protivnik je uzvratio udarcem koji je zašamutio hrabrog pustolova. Dok je počeo da uzmiče još uvek nedovoljno oporavljen od udaraca nogom.

Lu je ponovo nasrnuo, i uspeo da plasira nekoliko dobrih udaraca, ali nedovoljnih da obore Holideja. U borbenom žaru Lu nije primetio da se većina udaraca zadržala na mišicama i podlakticama. Dokovog neprobojnog garda. Posle primljenih udaraca, Dok je odjednom ušao napred, zadao dva kratka, strahovita udarca Luu u lice, od čega je ovaj zastao u mestu kao ukopan. Dok

ga je onda pogodio još jednim aperkatom i stao očekujući da Lu Koleman padne.

Ali, Lu još nije bio zreo za padanje, mada je bio skoro grogi. Zaljublja se kao da je pijan, a onda je jurnuo napred, sa glavom oborenom kao bik. Oborena glava je pogodila Holideja tačno u prsa i od siline udara Dok je pao na leđa. Lu je skočio za njim kao da skače u dubok rečni vir. Dok je savio noge i dočekao Lua i kao oprugama odbacio nekoliko metara dalje, gde je Lu pao dižući oblake prašine oko sebe. Lagano, kao da se premišlja. Lu je ustao, ali oči su mu još uvek gorele borbenim žarom.

Ali, i Dok Holidej nije bio ništa manje raspoložen da nastavi borbu. U toku ovog kiklopskog odmeravanja sa Luom, u jednom momentu je u ustima osetio ukus poraza, i trebalo mu je da svim srcem zaroni u izvore snage u sebi, da bi se u boj mogao vratiti s osećanjem da iz obračuna može izaći kao pobednik. Skoro nemarno odbio je Luov desni kroše, a onda mu svom snagom zadao levi kroše u vrh brade. Lu je opsovao, sagnuo se da izbegne desni kroše koji je sledio za levim i pokušao da uzvрати. Još se nije predavao. No, Holidej je bio spreman. Još jedan vešto izmanevrisan aperkat pogodio je Lua u vrh brade, i ispravio ga do pune visine. Levi direkt bio je samo formalnost. Lu se punom dužinom pružio u prašinu i ostao tamo da leži nepomičan i bez glasa.

Dok se umorno naslonio na ogradu korala : skoro punih pet minuta disao šumno, toliko da su mu prsa pucala od napora. Srce mu je burno kucalo pulsirajući na napreloj udarenoj usni. Prošlo je izvesno vreme pre nego što se Lu pokrenuo. Mladić je nešto promrmljao, a onda se teškom mukom uspravio. Malo nesiguran na nogama osvrnuo se oko sebe tražeći šešir, a kada ga je našao, otresao je prašinu sa njega i sebe, i okrenuo se visokom pustolovu koji je stajao naslonjen na ogradu.

— Ovo još ništa ne menja — rekao je muklo.

— Možda — složio se Holidej i odvojivši se od ograde uputio se prema ranč kući — Ali, ako te interesuje, mogu da ti kažem da se osećam mnogo bolje.

Lu je mrmljao nešto što Dok nije čuo. Nastavio je lagano da korača osećajući tek sada bolove u telu. Ali, ono što je rekao Luu bilo je istina: zaista se osećao mnogo bolje.

Pod ovim okolnostima pažnja je popustila. Bilo je sasvim razumljivo što Dok nije bio oprezan kao inače. Zbog toga i nije primetio tamnu senku koja je stajala pored štalskog zida, jedinog svedoka njegovog noćnog razračunavanja sa Luom Kolemanom. Čovek je stajao nepomično sve dok se Holidej nije udaljio, a onda se okrenuo Luu koji je nesigurnim korakom prišao pojilu za konje i zagnjurio glavu u vodu. Otresavši nekoliko puta glavom da razbistri misli Lu se uputio prema kući.

Tek tada je Mič Koleman izašao iz senke i pogledao prema kući. Na licu mu je lebdeo osmeh.

VI

Meseč je lebdeo nisko nad Planinama Duhova i bacao duge senke po zemlju. S vremena na vreme, u tamnoj masi usnulog krda, mesečina bi obasjala šarenu volovsku glavu ili oštri vrh roga.

Sa zapada se dizao lagan povetarac, i uskoro će i prve jutarnje ptice početi da pevaju. Bio je to onaj trenutak mira pred svitanje.

Jašući poslednji krug onoga što je smatrao da su poslednji minuti njegove smene, noćni stražar sa „Čejn” ranča, Bak Dulen, jahao je lagano oko krda. Podigao je kraguu svoje jakne, jer mu je svež povetarac terao neku laku jezu po leđima. Zavukao je ruku u džep tražeći duvankesu. Na drugoj strani krda, jasno je video tamnu priliku Džina Vilisa, koji je pušio. Žar cigarete je svetleo u mraku. Džin je bio strastven pušač. Sve vreme je pušio, osim kada je jeo ili spavao.

Tako je to kad je čovek mlad, pomislio je Bak, kojem je već bilo pedeset i pet godina. Ipak, godine su imale svoje prednosti. On je imao bogato iskustvo... znao je sve što je moglo da se zna o gajenju stoke, i znao je kako treba da se ponaša, kada su u pitanju kradljivci goveda. Mladi Džin je o tome imao još mnogo da nauči.

Noćni stražar je skrenuo konja kroz jednu plitku jarugu i lagano

pojahao prema drugom najjužnijem kraju usnulog krda. Na mestu gde se sada nalazio, vetar jedva da se osećao, jer su ovaj trouglasti deo pašnjaka zaklanjali obronci planina, kao što šake zaklanjaju plamičak šibice na vetru.

Dulen je zaustavio konja u blizini goveda i okrenuo se da pogleda tamni masiv Planina Duhova. Planine su ga kao i uvek impresionirale svojom veličinom i svojom večnom neuništivom snagom. U njima je video neku divlju i netaknutu lepotu, koja ga je oduvek privlačila.

Međutim, te noći, kao i mnogih prethodnih noći, uhvatio je sebe kako tamne obrise izlomljenih vrhova i padina posmatra sa nejasnim osećanjem napetosti. U poslednje vreme su krađe učestale, i čovek je morao da bude oprezniji nego inače. Činilo mu se da Kolemanovi nisu zabrinuti zbog krađa onako kako bi trebalo da budu, ali, to je bilo nešto o čemu savestan i predan radnik kao što je bio Bak, nije voleo mnogo da razmišlja. Nije to bio njegov posao. Radio je za Kolemana već godinama, i bio je lično ponosan zbog veličine krda koje je paslo na pašnjacima „Čejna”. Razmišljao je o tome kako su se odnosi na ranču promenili nagore u poslednje vreme, kad je do njega dopro tih glas.

— Vidiš li nešto, Bak?

Stari kauboj se okrenuo u sedlu i video Džina Vilisa kako mu obilazeći krdo prilazi sa njegove strane plitke jaruge. Tek tada je shvatio da je bio toliko zanet posmatranjem planina da uopšte nije čuo topot kopita mladićevog konja, koji mu

se približavao. Istina, konj je hodao po travi, ali se slab šum ipak čuo. Bio je besan na sebe zbog toga. Tako je i neki kradljivac mogao da mu priđe. Do đavola, pomislio je, počeo sam da starim.

— Sve je tiho — odvratio je prikrivajući svoju zbunjenost. — Ima li nečeg na tvojoj strani?

— Ne, mirno je kao u crkvi — odvratio je mladić i pogledao prema istoku. — Uskoro bi trebalo da svane.

— Da — promrmljao je Bak. Ponovo je osetio neku čudnu nelagodnost. Sećao se da su kradljivci poslednji put izabrali baš ovakav trenutak, pre svitanja, da napadnu. Ipak, rešio je da to ne pominje mladiću. Nije ga trebalo uznemiravati.

— Misliš li da je onaj Dok Holidej došao ovamo zbog krađe stoke, Bak? — upitao je Džin Vilis posle nekoliko trenutaka. — Ja mislim da jeste.

Dulen je oklevao, pre nego što je odgovorio.

— Ne mislim tako, momče. On je prijatelj našeg gazde. Oni se poznaju već godinama. Mislim da je to jedini razlog što je došao. Uostalom, nije mu prvi put. Dolazio je i ranije, istina dosta davno.

— Da, i ja sam slušao da se tako priča. Samo, zar ti se ne čini da je čudno što se pojavio odmah pošto je neko pucao na mister Kolemama? Neobična podudarnost, zar ne?

Bak se osmehnuo. Znao je da je Džin zainteresovan za Doka Holideja, jer je neko iz grada doneo vesti

da je taj crnokosi čovek oštarih crta lica jedan od najbržih revolveraša na Zapadu, ali je njegovo interesovanje ovoga puta bilo više potaknuto dosadom i željom da skratil duge dosadne časove noćnog stražarenja.

— Nikada se ne zna zbog čega neki čovek dolazi, Džine, pogotovu kad je u pitanju pustolov i revolveraš kao što je Holidej. Ali, bolje da pripazimo na krdo, zar ne?

Džin je pogledao svog starog drugara i namrštio se, a onda se okrenuo prema krdu. — Oh, naravno Bak — liznuo je cigaret-papir i završio zavijanje cigarete. — Videćemo se kad dođe smena.

Zapalivši još jednu cigaretu, mladić je okrenuo konja i pošao na svoje mesto, na drugoj strani krda.

Dok se njegov drugar na straži vraćao kroz jarugu, Bak se osmehnuo za sebe. Mladi Džin je bio dobar mladić. Bak ga je naučio mnogim stvarima i dečak je imao volje i želje da uči. Proći će vrlo malo vremena, i Džin će postati jedan od najboljih kauboja. Naravno, moraće da shvati da je ponekad potrebna ozbiljnost, kao u ovom slučaju, na primer. Džin je o krađi stoke govorio kao da je u pitanju neka šala. I nije on bio jedini na „Čejnu“ koji je prema toj ozbiljnoj stvari zauzimao identičan stav. U stvari, većina kauboja je smatrala da ne postoji nikakva organizovana banda, nego da su se goveda koja su nestala sa ranča jednostavno izgubila u planinama, gde su postala plen divljih zveri.

Bak je znao da je briga o toj stvari poverena Luu Kolemanu. Još

od trenutka kada je stari Oliver zadužio svog sina da se pobrine o tome, Lu je pokazao da celoj aferi sa krađom ne pridaje veliki značaj, i kaubojima se taj njegov stav nije dopao. Oni koji su znali šta se stvarno događa, prezrivo su gledali na gazdinog sina i napustili su ranč. Lu nikada nije dozvolio kaubojima da krenu u planine i potraže nestalu stoku. To, uopšte, nije izgledalo logično, i dozvoljavalo je razne pretpostavke.

Stari kauboj je bio zabrinut zbog svega toga. Po Bakovom mišljenju Lu je bio sposoban, mnogo sposobniji od Miča. Ali, baš zbog toga je bilo čudno što se na tako nameran način odnosi prema kradljivcima stoke. Bak je znao da je krađa stoke bila organizovana. Zašto mu se Lu nikada nije obratio za savet? Uostalom, stari kauboj je znao da Lu Koleman nikad ni od koga nije tražio savet. I sada se samo nadao da će zora svanuti, i da će se momci probuditi, pre nego što kradljivci stoke izvrše napad.

Izjahao je iz dolje i laganim hodom poterao konja malo dalje od krda, da ne bi uznemiravao goveda. Po standardima koji su važili na „Čejnu“, to je bilo malo krdo, svega sedamdeset grla. Dobar broj tih goveda sutra je trebalo da bude žigosan. U krdu je bio izvestan broj krava sa teladima, i kauboji su znali da po noći treba biti oprezan, da ne bi došlo do stampeda. Krdo sa mladim kravama moglo je trčati brzo i vraški daleko, a posledice tog trčanja mogle su biti, gubljenje vremena, povređena goveda, ukratko velika šteta.

Mesec je sada zašao za masiv planina i duboka tišina kao da je postala još dublja. Dulin je priterao konja pod krošnju jednog nakrivljenog meskito drveta. Sa zadovoljstvom je pućkao lulu, očekujući da se na istoku pojavi prvo rumenilo zore.

Jutro, i kradljivci stoke su došli u isto vreme.

Dulen je bio zaoкупljen posmatranjem mutnog ružičastog sjaja koji je počeo da se pojavljuje na istočnom delu neba, kad je čuo mladog Džina Vilisa kako viče. U prvom trenutku, kauboj nije razumeo šta mladić dovikuje i ljutito je poterao konja prema krdu, u nameri da opomene mladića da čuti, pre nego što vikom preplaši krdo i natera ga u trk. Stoka je već počela da se komeša. Poneko goveče je već ustajalo na noge i nemirno dizalo glavu. U njegovoj blizini jedan mladi bikčić je nervozno počeo da njuši vazduh i striže ušima, a to je bio znak da je spreman da jurne u trk na udar šešira o butinu.

Onda ih je ugledao.

U prvih nekoliko neizvesnih sekundi pomislio je da to dolazi sme na sa ranča, i začudio se što su kauboji tako poranili. A onda je primetio da konjanici jašu neke njemu nepoznate konje i da imaju marame preko lica. Počeli su da se razdvajaju kad su prišli bliže. Trojica su krenuli prema njemu, a dvojica prema mladom Džinu. Baku je bilo jasno da je ovo neprogramirana poseta i shvatio je šta može da znači.

Dulen je okrenuo konja. U glavi su mu se rojile grozničave misli.

Očajnički je pokušavao da smisli šta da radi. Noćna straža bila je jedno, a obračun sa kradljivcima stoke nešto sasvim drugo. No, uprkos kolebanju da li da preuzme rizik, počeo je da otkopčava svoju jaknu da bi izvukao revolver, kada je iza njega odjeknuo tihi glas.

— Ne miči se, Bak!

Iza jednog velikog meskitovog drveta u čijoj senci se do tada skrivao, sa strane mu se približio jedan usamljeni jahač odeven u crno odeo. Momak se svakako ranije približio krdu, pazeći da meskitovo drvo bude stalno između njega i Baka, iskoristivši Bakovu zaokupljenost posmatranjem jutarnjeg neba. Istovremeno kad se stari kauboj okrenuo da pogleda šta se dešava kod krda, shvatio je da ga je neznanač oslovio po imenu. Mladi Džin mu je i dalje dovikivao da „pazi” i Baku se učinilo da je u njegovoj ruci video „kolt”.

— Nemoj, momče! — viknuo je Bak upolovačenom snagom kao da ga je nešto omamilo. — Ne pucaj, ima ih suviše...

Onda se okrenuo i smesta zaboravio na savet koji je dao mladiću.

Dulen je mislio da usamljeni jahač koji mu je prišao s leđa nosi masku na licu. Tek sada je video da je taj utisak kod njega izazvala igra svetlosti i senke širokog oboda šešira koji je nepoznati nosio duboko natučen na čelo. Bio je obučan u crno i približavao mu se osmehujući se. Ruku je za svaku sigurnost držao na drški revolvera.

Bak je poznavao tog čoveka!

— Zar si to ti, proketo prljavo kopile... — počeo je stari kau-

boj i u istom trenutku se mašio revolvera.

— Nemoj, Bak! — viknuo je čovek u crnom.

Ali, više ništa nije moglo da zastavi Baka Dulena. Osećajući hladnu, njemu na neki način stranu težinu „kolta” u svojoj gruboj ruci, izustio je groznu psovku na račun konjanika u crnom, i ponet žarom prkosa, počeo da diže oružje.

Neznanač u crnom je potegao brže, mnogo brže. Mnogo pre nego što se cev Bakovog oružja podigla u liniju paljbe, revolver u ruci čoveka u crnom opalio je gromovito. Nešto kao vatrena munja pogodilo je starog kauboja u grudi. Shvatio je da pada sa konja, a onda je na usnama osetio dodir vlažne trave. To je bilo poslednje što je osetio u životu. Oči su mu bile upravljene prema nebu, ali, nisu videle ništa.

Sa druge strane uskomešanog krda Džin Vilis je video kako njegov drug pada iz sedla. Opsovao je glasno. Sve do tog trenutka se dvoumio šta da uradi. Očekivao je da mu Bak da uputstva. A sada je u njemu goreo samo pakleni bes. Obo je svoga konja petama i pojurio prema dvojici jahača koji su išli na njega. Potegao je revolver iz futrole i u trku nanišanio na njih.

— Ne budi budala, Džine! — začuo se glas koji je nadjačao buku uskomešanog krda.

Kao Bak Dulen malo pre, i Džin je sada bio iznenađen što čuje da ga oslovljavaju imenom. Ali, iznenađenje je trajalo svega nekoliko sekundi. Trudeći se da uprkos pokretima njegovog konja, nanišani

što preciznije, zaustavio je dah i pristisnuo okidač svog „kolta“.

Učinilo mu se da je pucanj proliomio jutro na dva dela. Kada se dim baruta malo razišao, Džin Vilis je video da je promašio i prosto-dušni mladić je skoro odahnuo s olakšanjem zbog toga. A onda je spazio kako je iz ruke jednog od kradljivaca sevnuo narandžasti plamen. Čovek je potegao revolver i pucao na njega. Istog trenutka, Džin je osetio da mu je nešto eksplodiralo u grudima i mladić je pao iz sedla.

Džin je ostao da leži na mestu na kojem je pao. Njegovo sitno telo se jedva videlo u bujnoj travi. Dvojica jahača su oprezno prišli, držeći revolvare na gotovs. Videli su gde je metak udario, i bez ijedne reči vratili oružje u futrole. Znali su da im od mladića ne pretili nikakva opasnost... Jedan od njih je promrmljao.

— Mlada budala!

To je bio epitaf koji su namenili Džinu Vilisu. Nisu imali vremena da se više bakte sa mladićem, jer je već čitavo krdo bilo na nogama. Goveda su se dala u trk.

Jahači su oboli svoje konje i poleteli za stokom, a trojica konjanika koji su jahali sa druge strane krda već su punom brzinom jahali pored i iza krda. Svih petorica jahača, kao i celo krdo jurili su vrtočlavorom brzinom, i onaj ko nije znao što je stampedo mogao se s pravom pitati kako je moguće da goveda mogu da jure takvom brzinom. Stoka se sjurila u jednu široku, plitku uvalu, i posle nekoliko minuta, našla se na drugoj strani.

Stoka je trčala još pola milje, a onda je jahačima uspelo da je skrenu prema obroncima Planine Duhova. Topot razbesnelog krda počeo je da se stišava.

Na pašnjacima je dugo vladala savršena tišina. Zraci sunca na istoku su pali na travu i počeli da suše noćnu rosu koja je kao biser ležala na zelenim vlatima. Srebrnim sjajem zasijao ukrašeni opasač Bakula Dulena. Stari kauboj je ležao licem upola okrenut prema plavom nebu. Nedaleko od njega krv je počela da se suši na grudima mladog Džina Vilisa.

Nešto kasnije, zraci sunca su obasjali jahače koji su dolazili da smene svoje drugove koji su kod krda stražarili u noćnoj smeni.

VII

Dok Holidej je ujahao u dvorište „Čejn“ ranča. Jahao je na čelu grupe od deset ljudi koja je čitavog dana bez uspeha pretraživala Planinu Duhova. Oprema na konjima je zveckala, sedla su škripala, a ljudi su tiho psovali sebi u bradu. Svi su bili umorni, i taj umor se jasno video na njihovim licima, kada se grupa zaustavila u dvorištu ispred štale.

Dok se uspravio u sedlu i pogledao prema kući. Video je Olivera Kolemmana na verandi. Pored starog rančera stajao je čovek sa metalnom zvezdom na grudima, koji je s očekivanjem gledao prema njima. Dok je odmahnuo glavom, a onda se okrenuo prema kaubojima.

— Operite se i pojedite nešto — rekao je. — Kladim se da ćemo večeras ponovo krenuti na jahanje.

Ljudi su počeli da mrmljaju i reći negodovanja postale su sve razgovetnije. Jedan krupni kauboj, po imenu Čet Delani, odmerio je pogledom svoje drugove, a onda pri terao konja do Holideja koji je sedeo na svom umornom konju.

— Ova grupa danas nikuda ne ide... niti sutra, Holideje, još manje večeras ili bilo koje druge večeri. Sit sam ovog gimnasticiranja po planinama.

Dok je posmatrao kaubojevo namršteno, odlučno lice. Čitavog dana je kod kauboj a osećao odsustvo oduševljenja da se traži za banditima, i nije se nimalo čudio rečima koje je sada čuo.

— Ne dopada ti se da si u blizini kad stvari postanu opasne, zar ne, Delani?

Delani je odmahnuo glavom.

— Ja mogu da izdržim isto onoliko kao i svaki drugi čovek na „Čejnu“, i nisam ništa veća kukavica od ostalih, mister. Ali, ovoga sam sit do guše, kao što sam vam rekao.

Dok se zapitao da li bi bilo zgodno da ovo otkazivanje poslušnosti koje se graničilo sa pobunom sam reši ili ne. U krajnjoj liniji, ovo je bio Kolemanov ranč i Kolemanovi ljudi, i on je bio odgovorac za njih, ali s druge strane, on je kao Lu i Mič bio zadužen da vodi jednu od tragačkih grupa, koje su imale zadatak da uđu u trag kradljivcima stoke. Moglo se otuda, shvatiti da je disciplina u njegovoj nadležnosti. Dok je čitavog dana vodio ljude, i

oni su mu se pokoravali i radili sve što je tražio, ali, sada je došlo do nekog preokreta. Delani je u dubini duše već bio doneo neku odluku. Pogledao je prema verandi i uzdahnuo. Oliver je ljutito mahao rukama i nešto vikao na šerifa. Možda, bi ipak, bilo najbolje da pokuša da sam ovo sredi.

— Slušaj Delani... počeo je Dok tihim glasom, ali ga je krupni kauboj prekinuo.

— Slušajte vi mene. Vi ste samo gost na „Čejnu“, mister Holideje i zato nemate pojma kakve su se stvari ovde događale u poslednjih godinu dana. Sve je išlo naopako, počev od vikanja starog Kolemana pa do današnje pogibije. Danas se meni smučilo od svega. Dosta mi je da viču na mene i teraju me da radim prekovremeno kao pas. Dosta mi je tiranije Kolemanovih, dosta mi je njihovih međusobnih razmirica i dosta mi je njihovog neodgovornog odnosa prema krađi stoke.

Delani se okrenuo prema kaubojima iz svoje grupe. Izgledalo je kao da od njih traži podršku.

— Nema čoveka na ovom ranču koji nije očekivao da se dogodi nešto kao što se dogodilo jutros. Već mesecima goveda nestaju, i niko se nije zapitao kako i zašto nestaju, a u međuvremenu, kradljivci postaju sve drskiji. Oliver sedi u svojoj radnoj sobi i razmišlja o tome kako ga njegova rođena deca mrze. Lu se prema svemu ovome odnosi nemarno, kao da je u pitanju neka šala, a Mič se čitavog dana vrzma okolo i ne radi baš ništa. To nije način na koji se upravlja jednim rančem... a zbog toga su Bak Du-

len i Džin Vilis mrtvi. Da, znam da ćete reći da su Kolemanovi sada rešili da nešto preduzmu, ali, to naše drugove neće vratiti u život, zar ne?

Kaubozi su počeli nešto da mrm-ljaju između sebe i da sa odobravan-jem klimaju glavama. Jedan do- stojanstveni stari kauboj, Elroj Brinks, skinuo je šešir i otkrio po- šteno, otvoreno lice obasjano sia- bom večernjom svetlošću.

— Istina je ono što Delani kaže, mister Holideje. Ja radim na „Čej- nu“ punih dvanaest godina i sve vreme sam bio odan svom gazdi. Ali, sada je i meni svega dosta. Možete reći Oliveru da odlazim. Bak Dilen mi je bio prijatelj. Da- nas sam pošao s ovom grupom, jer sam se nadao da ćemo pronaći onog psa koji ga je ustrelio. I vama je kao i meni jasno da više nećemo pronaći nikakve tragove, a za ne- koliko dana će Lu početi da se po- naša kao da se baš ništa nije dogo- dilo, i kao da na „Čejnu“ nema kra- de goveda. Što se mene tiče, ovaj ranč ide u sunovrat, a ja nemam nameru da odem zajedno s njim.

Pre nego što je Dok stigao da ka- že bilo šta, još dvojica kauboja, ko- ji su stajali pored Delanija i Brink- sa, takođe su izjavili da daju otkaz.

— Glušajte — rekao im je Dok. — Ja nisam čovek kome to treba da kažete. Vaš gazda je Oliver Ko- leman.

— I da ponovo slušamo njegovu viku i galamu? — izazivački je re- kao Delani. — Ne, mister Holideje, vi ste njegov prijatelj. Vi mu reci- te.

Dok je oklevao nekoliko trenuta-

ka, tražeći pogodan odgovor. U tom času, začuo se topot kopita. Svi su se okrenuli kada je druga grupa, koju je predvodio Mič, ujahala u dvorište. Nije bilo potrebno da vi- de kako Mič odmahuje glavom da- jući time znak dvojici na verandi, pa da shvate da ni ta grupa nije uradila ništa. Lica kauboja su govo- rila dovoljno jasno: Ni oni nisu imali uspeha.

Dok se ponovo okrenuo prema kaubojima.

— Meni je dobro poznato kako se sada osećate — rekao je mirno. — Ali, većina vas već dugo radi za „Čejn“ i dosta je prašine svaki od vas progutao, jašući za naredba- ma Kolemanovih. Ovaj ranč je tre- nutao u teškoj situaciji, ali ja sam siguran da će se stvar brzo srediti. Apelujem na vas da učinite samo jednu stvar. Nemojte davati otkaz u ovom času. Dajte mi nekoliko dana vremena i uveravam vas da će sve biti u redu.

Ljudi su ponovo počeli da mrm- ljaju između sebe, ali, niko nije odgovorio ništa. Shvativši to mrm- ljanje kao neko prećutno slaganje sa njegovim rečima, Dok nije više hteo da izaziva sreću. Okrenuo se i poterao konja prema kući. Na pola puta preko dvorišta, Mič mu se pri- družio. Mladi Koleman je od glave do pete bio prekriven alkalnom pra- šinom. Pozdravio je Doka svojim uobičajenim prijateljskim osmehom.

— Niste imali sreće, Dok?

Dok je odmahnuo glavom. — Ne. Jeste li vi nešto pronašli?

— Naišli smo na tragove jedne manje grupe. Pošli smo za njima sve do mesta gde su tragovi počeli da

se razdvajaju. Podelio sam ljude i krenuli smo da pratimo svaki pojedinačan trag. Ja sam svoj sledio punih petnaest milja. Prošao sam kroz Planine Duhova, a onda izbio na kameniti teren. Tu sam izgubio trag.

Dok je nešto progundao kad je sjahao pred verandom kuće. I on je sa svojom grupom naišao na isti problem. Pošto je prethodnog dana bio u planinama, smatrao je da će danas uspeti da pronađe bar nešto određeno. Međutim, kad je sa svojom grupom stigao u planine, postalo mu je jasno da je pred njim težak zadatak. Krdo od oko sedamdeset grla bilo je razdvojeno na nekoliko manjih grupa i svaku od njih je gonio po jedan jahač. Na taj način su kradljivci terali stoku preko planina, ukrštajući često svoje tragove i praveći veliku zbrku, sve dok nisu došli do kamenitog terena. Nije bilo nikakve sumnje da se negde u divljini krdo ponovo spojilo u jedno. Dok je dobro znao da bi bilo potrebno više od stotinu ljudi da se u takvoj situaciji pronađe bilo kakav trag. — Morao je da prizna da su banditi odabrali dobru tehniku.

Oliver se nije složio s njim kada mu je, posle nekoliko minuta, izneo svoja zapažanja koja su se skoro u svemu poklapala s onim što je ispričao Mič. Desilo se suprotno.

Stari rančer ih je oboticu skoro optužio... ne izuzimajući Holideja... da su nesposobni. Ljutio se i tvrdio da, kad bi se osećao dovoljno dobro da može da ide, da bi on sam za manje od dvadeset i četiri sata pronašao bandite. Dok nije re-

kao ni reč, kao ni Mič. Onda je šerif iz Džeknajfa pokušao da umiri rančera. Dok je iz svoje tiskare sa monogramom odabrao jednu cigaru, Holidej se setio reči koje mu je Mič rekao prošle večeri, dok su razgovarali na verandi. „Ali mene pitate, smatram da je Oliver skrenuo s uma“. Te reči su mu onda surovo zvučale ali sada, posle ovakvog Oliverovog ponašanja imale su realnog osnova.

Bilo je očigledno da postoji nešto neuravnoteženo u načinu na koji je rančer sada urlao. On je, čak, optužio i šerifa Vagnera za nesposobnost, mada „šerif nije uopšte učestvovao u traganju za banditima. Scena nije bila nimalo prijatna i Dok je pušeći stajao i posmatrao, ne pokazujući na licu kakve mu se misli vrzmaju po glavi, sve dok njegovo razmišljanje nije prekinuto topotom kopita brojnih konja koji su stazili u dvorište. Poslednja grupa gonilaca se vraćala.

— Lu! — uzviknuo je Oliver, sa prizvukom trijumfa u glasu i ustaviši smešta pošao prema vratima. — Valjda će on, konačno, nešto doneti! — rekao je sa puno nade u glasu.

Oliver je izašao na verandu, praćen šerifom Vagnerom koji je gajajući pošao za njim. Holidej je mirno pogledao Miča, koji se umorno spustio na stolicu preko puta njega.

— Vidite li sada šta sam mislio, Dok? — upitao je mladić i značajno digao obrvu. Ustao je i sam i krenuo za svojim ocem, ali se iz njegovog držanja moglo naslutiti da ne očekuje da čuje ništa važno.

Dok je duboko povukao dim iz cigare. Čuo je ljutite glasove ispred kuće, a onda je Oliver ponovo zagrmio besno.

— Zar i ti?!

Holidej se osmehnuo neveselo. Izgledalo je da je te večeri svima sudeno da od Olivera dobiju svoju porciju urlanja i grdnje. Zaključio je da mu je za danas bilo dosta galame i dramatizacije događaja, a sem toga, setio se da od jutra do večeri, sem jedne šolje kafe, ništa drugo nije stavio u usta. Ustao je i krenuo prema kuhinji, nadajući se da će tamo naći nešto za jelo.

Pošao je hodnikom i zastao, kad se našao pred vratima Libine sobe. Oklevao je nekoliko trenutaka, videvši tračak svetla koji je prodirao ispod vrata. Onda je prišao i pokucao.

— Napred, do đavola!

Holidej se osmehnuo na ovakav „damski“ poziv. Otvorio je vrata i našao se u sobi koja ga je iznenadila svojim izgledom. Upošte nije očekivao da će se naći u sobi koja je po svemu odavala prisustvo jedne žene.

Pored jednog zida nalazio se toaletni stočić, sa velikim ogledalom. Zidovi su bili pokriveni skupim tapetama, a debeo tepih pokrivač je pod. Zavese na prozoru su bile od somota, pastelnozelene boje, a na donjem delu kreveta, čiji je pokrivač bio ukrašen čipkom, nalazila se jedna velika lutka. Na drugom kraju kreveta, sa nogama skrućenim ispod sebe, sedela je Libi i pušila pravi meksičanski cigarilo. Lampa pored kreveta gorela je slabim svetlom, i atmosfera sobe je bila ispunjena egzotičnim ša-

rama duvanskog dima koji se vijugao ka tavanici, mirisom pariema i nekim napetim iščekivanjem. Pri svetlosti stane svetiljke Libine oči boje dubokog tamnog jezera netremice su posmatrale pridošlicu. Iz njih Dok nije mogao da dokuči šta devojka misli.

— Odmarate se, Libi? — osmehnuo se Dok, trudeći se da licu da prijatan izraz.

— Šta želite?

Dok je oprezno seo na rukom rezbarenu ploču njenog kreveta. — Hteo bih da razgovaramo.

— Nemam o čemu da razgovaram sa vama Džone Holideje. Idite i potražite neko drugo društvo. Uostalom, možete poći da gonite kradljivce stoke, to bi vam bilo najpametnije.

— Možda vi zaista nemate o čemu da razgovarate sa mnom. Ali, mislim da bih ja imao vama da kažem neke stvari koje biste verovatno želeli da čujete.

— Sumnjam u to.

— Moraćete da mi verujete na reč, da je zaista onako kao što kažem. Hoćete li da zatvorim vrata?

— Kako god hoćete.

Dok je ustao i zatvorio vrata koja je malo pre ostavio otvorena. Onda je značajno pogledao veliku, udobnu stolicu sa kolonijalnim naslonom koja je stajala pored prozora. Libi ga nije pozvala da sedne, ali on je smatrao da baš ne mora striktno da se pridržava pravila lepog ponašanja, i bez poziva se zalutao u stolicu. Devojka je pušila i duvala dim prema tavanici.

— Dakle?

Dok nije odgovorio odmah. Izvadio je tabakeru iz džepa i počeo

da traži cigaru. Večeras je u Libinom ponašanju osjetio neku neobičnu promenu, nešto više od običnog neraspoloženja prema njemu. Ispod hladne maske na njenom licu, osjetio je pravi vulkan, koji je devojka, teškom mukom, obuzdavala.

— Nismo imali sreće u potrazi — rekao je Dok i uzeo cigaru iz tabakere.

— Čini mi se da ste rekli da imate da mi kažete nešto što će me interesovati — odvratila je devojka.

— Niste zainteresovani za krađu stoke?

— Nisam.

Dok je kresnuo palidrvce i zapalio cigaru. Netremice je posmatrao devojku, dajući joj na znanje da njen odgovor zaslužuje pažnju. Posle nekoliko sekundi nastavio je. — To je baš čudno. Ja sam verovao da ćete vi za taj problem biti zainteresovani više od ostalih.

Njeno divno lice se okrenulo, prema njemu, i pogled njenih tamnih očiju ga je prostrelilo. — Šta bi to trebalo da znači?

— Još uvek nisam siguran i na tu temu ćemo se vratiti kasnije. — Zavalio se u udubljenje u stolici i prekrstivši noge zamišljeno se zagledao u svoju cigaru. — Sada samo mogu da konstatujem da stvari ne idu dobro za „Čejn“. Nimalo dobro, Libi.

Dok je začutao i sačekao da devojka prokomentariše njegove reči. Ona, je ćutala. Onda je nastavio.

— Četvorica kauboja su danas hteli da daju otkaz i napuste ranč, Libi. Ja mislim da će ih biti još više. Na ranču i onako nedostaju ljudi. Ako kauboji budu počeli da odlaze, „Čejn“ će početi da propada,

jer neće imati ko da ga održava. Izgleda da se Lu i Mić ne brinu mnogo zbog toga, a vaš otac se ponaša kao da nije pri čistoj svesti. Što se vas tiče... Vi samo sedite i pušite taj cigarilo, kao da...

— Ne dopada vam se što pušim cigarilo? Mogla bih da pređem na lulu ako bi vam se to dopalo više.

Dok se nagnuo napred kao da tim pokretom svojim rečima daje veći značaj, a lice mu je primilo izraz ozbiljnosti. — Prestanite već jednom s tim izmotavanjem, Libi. Mogu da prihvatim da imate neke svoje razloge, koji vas teraju da se okrenete protiv mene. To mi nije milo, ali, kao realan čovek primam stvari onakve kakve jesu. Ali, pogledajte malo na ranč. Vi ste, takođe, Kolemanova, vi, takođe, imate deo na ovom imanju. Znaite vrlo dobro kao i ja da će „Čejn“ propasti vrlo brzo. Ono što želim da znam to je da li imate nameru da mirno sedite i pustite da imanje propada?

— Jedva čekam da doživim taj dan.

Dok se ponovo zavalio u stolicu i netremice se zagledao u njen savršeno pravilan profil. — Jeste li ozbiljno mislili ovo što ste sada rekli, Libi, sasvim ozbiljno? To onda znači da mrzite Olivera? Rođenog oca?

— Drago mi je što ste konačno shvatili.

— Shvatio sam. A kako stoji stvar sa vašom braćom? Da li i njih mrzite?

Devojka je oklevala nekoliko trenutaka. — Mislim da je Lu u redu — rekla je na kraju.

— Lu? To me iznenaduje. Pret-

postavljao sam da, ako već prema nekom od njih gajite više naklonosti, da će to onda biti Mič. Po onome što sam imao prilike da vidim, više bih voleo da imam divlju mačku za druga nego Lua.

Devojka ga je pogledala mrgodno. — Je li vam Lu napravio te ožiljke po licu? —

— Pa, nije baš on, ali, on je u svakom slučaju bio uzrok što je došlo do ožiljaka, to je izvesno.

— Vidite onda šta sam htela da kažem? Lu ima nerve, ima hrabrosti. Nema mnogo takvih koji bi se usudili da vam se suprostave, Džone Holideje.

— Znači, ta njegova hrabrost ga u vašim očima čini boljim od Miča?

— Zar vam nije jasno da me ovaj razgovor zamara? Da li ste želeli još nešto da mi kažete?

Dok je ustao i učinio korak prema vratima.

— Još samo jedna stvar. Libi. Pitam se, kakav vas je razlog naveo da budete uz Lua. Možda zato što on ništa nije rekao Oliveru o vašoj vezi sa Blejzom Rejderom.

Dok je bio svestan činjenice da je ta primedba lovljena u mutnom. Ipak, više od svakog njegovog očekivanja primedba je pogodila cilj. Libi je prebledela, i njene crne oči su se razrogačile u neverici.

— Blejz? O čemu vi to govorite?

— Vi to dobro znate, Libi.

Devojka se zadivljujućom brzinom pribrala i ponovo uzela pozu smirene, nedužne osobe. Slegla je ramenima i rekla. — Oh, trebalo je da pretpostavim da ste već čuli priče o „skandalu”. Ovde se glasovi šire brzo. I sama sam vam rek-

la da ćete mnoge stvari saznati ako ostanete na ranču, čak i one koje vam se ne dopadaju. Uostalom, to je sada već stara priča.

— Ne bih rekao da je toliko stara. Ja sam lično juče video vas i Rejdера.

Devojka je skočila na noge, a oči su joj sevnule. — Šta, špijunirate me? Vi prokleta njuškalo...

— Polako, Libi — upozorio je Dok. — Trebalo je da vam bude jasno da će vaša tajna izaći na videlo. Kad tad, neko je morao da vas vidi, shvatite?

— Jeste li to rekli tati? Do đavola, ako ste mu rekli...

— Zasada samo vi i ja znamo za to. Bar koliko je meni poznato. A ako dobro pogađam, mislim da je i Lu upoznat. Za druge ne znam, ali, neki rizik postoji. Na svetu nema tajne koja se ne sazna.

Devojka mu je okrenula leđa. — Otkud bi Lu mogao da zna? Uvek sam bila vrlo oprezna.

— To je ono što bih želeo da dokučim. Mnoge stvari mi nisu jasne. Ne mogu nimalo da vas krivim što se vidate sa čovekom koga volite. Međutim, Lu me iznenađuje. Ne znam šta smera i šta misli. On se često mota po planinama iz ne znam kog razloga. Ali, u tom silnom motanju morao je da vidi tragove i iz toga da zaključi da se vi i Rejder vidate.

— Možda zna, a možda i ne zna. Nisam sigurna u to. Stvar je u tome što možda i zna, ali se drži kao pravi džentlmen i ne želi da priča o tome.

— Mislim da to još uvek nije sve, što bi trebalo da rasčistimo, Libi.

Uostalom, što se tiče vaše veze sa Rejderom, to je vaša stvar. Koliko mogu da dokučim, to nema veze sa posezanjem na Kolemanov život, a sem toga, smatram da svako ima pravo da živi svoj život. Na žalost, to nije sve. Kad bi to bilo sve ne bih vam ni uznemiravao.

— Na „Čejnu” nema svako pravo da živi svoj život — odgovorila je devojkica. — Ali, šta ste mislili s onim da to nije sve?

— Mislio sam na stoku... na krađu stoke.

Libi se okrenula prema njemu.

— Na šta to sada ciljate?

— Nisam siguran, ali mi neke čudne ideje padaju na pamet. Po onome što sam čuo, Rejder je otišao prema brdima kad ga je Oliver otpustio. Za svakoga ko je sa strane posmatrao, bilo je dosta opravdanja za takav njegov postupak: hteo je da bude u blizini voljene žene. Zaista lep i romantičan gest kakav bi svako ko nije grub realista kao ja, ali, meni u vezi s tim njegovim lepim i romantičnim gestom pada na um jedna druga stvar: Ljubav za ljubav, ali, čovek mora da živi od nečega. Cini mi se da su krađe stoke počele u vreme kad je Rejder otišao sa ranča. Niko tu stvar nije doveo u vezu sa Rejderom, jer ga niko ne smatra lopovom... Ali... niko ne može biti siguran da neko jednog dana ne počne i tako da razmišlja.

— On nije lopov.

— Nekada možda nije bio, ali, ja bih smeo u glavu da se kladim da on stoji iza svih ovih krađa stoke. Niko od njega bolje ne poznaje situaciju na ranču. On je, takođe,

upućen i u to kuda i kako da otera ukradenu stoku, a da ne bude primećen. Hteli vi to ili ne, moja razmišljanja se zadržavaju na njemu.

— Možda on uzima ono što mu pripada — rekla je devojkica ljutito. Međutim, videlo se da se smesta pokajala zbog svojih reči.

— Šta ste time mislili da kažete?

— Ništa, mister Dok... ništa nisam htela da kažem, i ništa nemam da priznam.

— Možda bi bilo bolje kad biste priznali, Libi. Sve do ovog jutra, krađa stoke nije bila nešto ozbiljno. Ali, danas su dva čoveka poginula, a sedamdeset prvoklasnih grla je nestalo. Svaki od ta dva zločina dovoljan je da čovek bude obešen. Nema te porote koja ga ne bi osudila na vešala.

Libi ga je pogledala ljutito.

— Nemate pravo da kažete da je Blejz kriv za to. On to nikada ne bi uradio, znam sigurno da ne bi.

— Da li je on ranije krao stoku?

— Možda... kao što ste i sami rekli, morao je od nečega da živi. Ali, sigurna sam da nije umešan u ono što se dogodilo jutros.

— Otkuda možete da budete toliko sigurni?

— Otuda što ga poznajem, eto otkuda.

— Taj razlog za mene nije dovoljan, Libi. Želim da saznam mnogo više. Inače ću biti primoran da razgovaram s Oliverom. Znae šta bi to značilo u ovoj raspaljenoj atmosferi.

Devojčino ponašanje se odjednom promenilo. Umesto namrštenih obrva, na njenom licu, pojavio se os-

meh, a umesto stisnutih pesnica njena ruka se nežno spustila na njegovo rame. — Ne verujem da biste mogli da o ovome govorite tati. Dok, zar ne? Vi znate šta bi posle toga bilo sa mnom. Zna da bih patila. Vi svakako ne želite da patim, zar ne Dok?

Bila je do krajnosti otvorena u svojim namerama, ali čak i s tim saznanjem njena blizina je bila dovoljna da njegove misli skrene sa teme krvi i nasilja o kojima je pre toga bilo reči. Nije ništa govorila, dok mu je obavijala ruke oko vrata i dok mu je prstima mrsila kosu na potiljku.

— Uvek sam činila ono što sam želela. Dok, još dok sam bila mala devojčica. Nećete valjda, sada biti drukčiji nego nekada. Blejz mi je sada sve što imam... Nećete, valjda, učiniti da i njega izgubim...? To bi bilo strašno, sve bih učinila da do toga ne dođe.

Onda ga je poljubila. Doku je bilo savršeno jasno da se ona koristi svojim šarmom kao svojim oružjem, da je tim poljupcem želela da ga omekša i pridobije za sebe, i uspela je u tome. Odjednom, osetio je kako je taj poljubac probudio nešto duboko u njemu.

Poljubac je trajao dugo, poljubac od koga se gubi dah i svest, i dok su se njene usne upijale u njegove, osetio je promenu na devojci. Ona je poljubac počela kao pravi stručnjak, radila je stvar koju je unapred bila proračunala. Međutim, kada se konačno odvojila od njega. Doku je postalo jasno da je i Libi osetila ono isto uzbuđenje koje je i sam osetio. Kada su im se usne

razdvojile, njeno lice je za trenutak ostalo bez maske, bez predumišljaja. Stajala je i posmatrala ga bez daha, iznenađena, čak i uplašena.

— Džone... — prošputala je bez daha.

Dok je pogledao i umesto odgovora stavio joj prst na nabubrele usne. Stajali su tako kratko vreme u nemom ćutanju, a onda je Dok rekao. — Nije ispalo onako kako ste očekivali, Libi?

— Nije — odvrtila je devojka, odmahujući glavom. — Nisam nikako smela...

Naglo se prekinula, i Dok je video koliko se trudi da uspostavi kontrolu nad svojim emocijama. Osmeh, koji joj je zaigrao na licu nije u sebi sadržao ni delić one iskrenosti koju je pokazala u strasnom zagrljaju trenutak pre toga. Molećivo je pogledala Doka. — Nećete o ovome reći tati, zar ne Džone?

— Postoji samo jedan način da me sprečite u tome, Libi... Ali, to nije onaj način koji ste pokušali maločas.

U njenim crnim očima je planula vatra.

— Šta vi...

— Ispričajte mi sve, Libi. Pričajte mi o Rejderu, o kradi stoke, o ubijanjima. Želim da čujem od vas sve što znate. To će biti od koristi i za vas i za mene. Hajde, buditi hrabri.

— Vi ste ovde kao neki policajac, zar ne? — Ciknula je devojka uzimajući opet isti odbojan stav i zaboravljajući na trenutnu slabost. — Mislite da imate svako pravo da se mešate u stvari koje vas se ne tiču? Baš vas briga za ljude i njihova osećanja? Vama je jedino važno što je neko uradio ono što se ne sme.

Tako taj vaš prokleti mozak radi, zar ne?

— Možda ste u pravi. Međutim, ma šta da je u pitanju, ja još uvek želim da čujem šta o svemu tome imate da kažete. Neću otići odavde dok ne saznam, ko je pokušao da ubije Olivera i kako se to tačno odigralo. Neću otići dok ne saznam, kako se odigrala ona krađa stoke od jutros u planini. I, znate šta, Libi? Imam osećaj da su te dve stvari, na neki način, povezane... i mislim da vi dobro znate na koji način su povezane. E, to bih želeo da čujem od vas.

Libi se prkosno uspravila, a grudi su joj se dizale i spuštale ubrzano. Da je pogled mogao da ubije, Dok bi u tom trenutku već bio mrtav čovek. Onda je prosiktala kroz zube:

— Terate me da igram prljavu igru, Džone Holideje...

Podigla je ruke do vratu, i naglim pokretom rascepila bluzu. Pred Dokovim očima zabele su se bele jedre dojke napupelih vrhova. Pre nego što se pribrao, ona je pocapala halijnu čitavom dužinom i pakosno se osmehnula.

— Sada ću početi da vrištim, Džone Holideje. Ako vam posle toga tata poštedi život, možete smatrati da ste vrlo srećno prošli. A nadam se da nećete biti toliko srećni.

Holidej je kao panter skočio prema njoj i pružio ruke da je dohvati, ali se Libi izmakla i napunivši pluća vazduha spremila se da vrisne, kad su se vrata sobe širom otvorila, i Lu je ušao unutra. Na mladićevom licu je lebdeo hladan osmeh. Svestan toga kako je čitav

ovaj prizor morao izgledati Luu, i šta je mogao pomisliti čovek koji zatekne muškarca ispruženih ruku prema polunagoj devojci. Dok je spustio ruku na dršku revolvera spreman za borbu. Ali, na njegovo veliko iznenađenje, Lu je samo klimnuo glavom, a onda se okrenuo svojoj sestri.

— Bojim se da ćeš se prehladiti, ako budeš tako išla po kući, Libi — rekao je.

— Lu! — Uzviknula je devojka, neverovatno ubedljivo glumeći strah — ne shvataš. On je hteo da...

— Znam šta je on hteo, sestro — odvratio je Lu mirno. Naslonio se leđima na zid a zabacivši šešir na potiljak podsmešljivo pogledao devojkicu u oči. — Ali, to u svakom slučaju nije ono što bi ti htela da poverujem. Hajde, ne izvodi gluposti.

Libi je prestala da izigrava preplašenu devojkicu. Sa mržnjom u očima pogledala je svoga brata.

— Tebi bi bilo sasvim svejedno šta bi moglo da mi se dogodi, zar ne? Kao da te se to nimalo ne tiče.

— Ne bi mi bilo svejedno... da se nešto dogodilo — odvratio je Lu i otresajući šeširovom prašinu s odele, bez žurbe je izvadio iz džepa duvankesu i počeo da zavija cigaretu. — Srećom za sve nas, nije se dogodilo ništa i koliko ja umem da protumačim ono što čujem, ne bi se ni dogodilo. — Vidiš, Libi, ja sam punih pet minuta stajao ispred tvojih vrata i slušao vaš razgovor. To nije učtivo, znam, ali, znaš onu staru izreku. „U ljubavi i ratu sve je dozvoljeno“. Još uvek ne znam šta

je sada od ta dva u pitanju. Ti mi izgledaš spremna i za jedno, i za drugo.

Pakleni ubilački bes je izobličio devojčino lice.

— Prokleti smrdljivi tvore! Ti si...

— Nemoj, Libi. Sve to sam već ranije imao prilike da čujem. Tvoj repertoar znam napamet — rekao je Lu i osmehnuo se Holideju. — Imali ste sreće što sam slučajno ovuda prošao, mister Holideje. Da, zaista ste imali sreće, što sam nevaspitan i prisluškujem na vratima nevinih, malih, nezaštićenih devojčica.

Pre nego što je Holidej stigao da odgovori, devojka je izustila groznu psovku, odgurnula brata i poletela prema vratima.

— Bolje bi bilo da obučeš drugu bluzu, sestro — dobacio je Lu podrugljivo za njom.

Libi je izašla ne obračavajući pažnju na njega. Dok je učinio korak kao da će poći za njom, ali ga je Lu zaustavio pokretom ruke.

— Mislím da je vreme da vi i ja porazgovoramo, mister Holideje. Čini mi se da treba da razjasnimo neke stvari.

Dok Holidej je zastao neodlučan. Onda je osetio kako ga napušta sva napetost koju je malo pre osećao. Zahupivši nogom vrata okrenuo se Luu.

— Možda ste u pravu, Lu. Verujem da vi u svakom slučaju znate više nego što zna Libi.

— Ja još uvek ne bih bio spreman da se kladim na to.

— Možda. Recite mi nešto. Otkud da vam padne na pamet ideja da

prisluškujete razgovor na vratima? Ili je to, možda, vaš stalni običaj?

— Do đavola, ja zaista imam dosta loših navika, ali, ova nije jedna od njih. — Lu je kresnuo šibicu, zapalio cigaretu i povukao dubok dim. — Kada sam se vratio na ranč i video da vas nema, jednostavno sam sabrao dva i dva. Vidite, imao samo neki predosećaj da ste vi, sigurno, videli Libi i Rejdera juče u brdima. Znao sam, takođe, da niste glupi i da ste videli tragove goveda u planinama. Pošto vam nije pošlo za rukom da kradljivce stoke danas pohvatate, računao sam da će logičan sledeći korak biti da večeras porazgovarate sa Libi o Rejderu. Vi mislite da on stoji iza jutrošnje krađe stoke, zar ne?

— Vi ne mislite tako?

— Možda. — Lu se namrštio i prstom skinuo pepeo sa cigarete. Nekoliko trenutaka je posmatrao užareni vrh, a onda je pogledao Doka pravo u oči.

— A možda i ne stoji — nastavio je. — Planine Duhova i visoravan iza njih pokrivaju teritoriju od nekoliko stotina kvadratnih milja. Vrlo je moguće da se neka banda, za koju Blejz čak i ne zna, umešala i naišavši na pogodnu situaciju rešila da se dokopa dela plena...

— Ja u to ne verujem, a znam da i vi ne verujete — prekinuo ga je Dok.

Lu je slegnuo ramenima.

— To je samo pretpostavka.

— Meni je već dosta raznih pretpostavki. Sada me interesuju samo činjenice. Imam osećaj da me vi mo-

žete snabdeti sa mnogo interesantnih činjenica.

— Na primer?

— Da krenemo od početka. Rejder se krije u brdima odakle organizuje krađu goveda sa „Čejn” ranča još od vremena kad ga je vaš otac otpustio. Mislim da ste vi sve vreme bili upoznati s tim.

— Možda.

— Takođe ste znali, da se Libi sve vreme viđa s njim.

— Moguće je da ste u pravu.

Dok je zavrteo glavom. Luovi odgovori u zagonetkama nisu mu se dopadali. — Čak i ne pokušavate da to poreknete?

— Ne.

— Drugim rečima, vi ste dozvoljavali da taj bandit krade stoku sa vašeg vlastitog ranča, a u isto vreme ste dozvoljavali da se vaša sestra viđa s njim, iako ga je vaš otac baš zbog tog njegovog ponašanja otpustio, i oterao sa ranča... i za sve to vi niste davali ni glasa otpora kao da vam to ništa ne znači i da vas se ne tiče.

— Upravo tu grešite. Naravno da me se mnogo tiče — rekao je Lu i pogledao Holideja u oči.

Dok je pažljivo posmatrao mladog Kolemmana. Lu nije izgledao nimalo zbunjen time što je otvoren. Ako se njegova reakcija na Holidejev potez uopšte zapažala, onda se mogla opisati samo kao malo arogantnije držanje nego inače, i ništa više.

— Verovatno ste se držali kao što se sada držite da bi vas vaš otac odredio u poteru za kradljivcima stoke. Na taj način ste mogli da štitite Blejza Rejdера. Tako je

to bilo, zar ne? Tok događaja mi je sada dosta jasan, samo ne mogu da prozrem razloge.

— Rezoni su vam logični, samo ste u jednom, malo pogrešili.

— O čemu?

— U pogledu Rejdера. Nisam štitiо njega nego moju sestru.

— Ne verujem da vam je mnogo stalo do sestre.

Lu ga je pogledao sivim sjajnim očima u kojima je zaigrao plamičak nestrpljenja. — I tu opet grešite, Dok, strašno grešite za čoveka koji ume da gleda i razmišlja. Sve što sam radio bilo je zbog Libi. Možda nisam bio u pravu, ali, zar je neko u ovom trenutku u stanju da kaže šta je dobro a šta nije.

— Malopre ste govorili s njom kao...

— Na „Čejnu” je običaj da se ljudi tako ophode jedni s drugima. Mislim da je to način ophođenja koji smo nasledili od oca. — Lu je stisnuo usne u liniju gorčine. — U stvari, kod čovek malo bolje razmisli, mi smo od njega nasledili mnogo loših osobina, to je sigurno.

— Počeli ste da mi pričate kako ste zbog Libi tolerisali krađu stoke — podsetio ga je Holidej sa prizvukom rezervisanosti u glasu.

— Da, tako je. Znaite, vi ste zaista bistar čovek, Holideje. Ili je možda nešto drugo u pitanju. Može biti da bi svako, ko ima dva oka u glavi, a ne pripada „Čejnu”, odmah primeti isto što i vi. Na sreću, takvog nije bilo. Ja sam sve vreme uspevao da držim kauboje dalje od Planina Duhova. Oliver u poslednje vreme veoma retko obilazi imanje,

a što se Miča tiče... — Lu je zastao u pola rečenice i slegnuo ramenima.

— Kako stoji stvar s njim?

— Ne znam ni sam. Ponekad mi se čini, kao, da mu je sve ravno i da ga se sve ovo ne tiče. Ponekad opet, imam utisak... uostalom, Mič ovde nema veze, počeli smo da razgovaramo o Libi, zar ne?

— Do sada mi niste mnogo rekli.

— Čućete dovoljno, ima vremena. Pre toga recite mi, šta vi znate o njoj i Rejderu?

— Samo ono što mi je Oliver rekao... i ono što sam video. A to nije baš mnogo.

— Ono što ste videli... da, i mislio sam da ste ih videli zajedno. To je bilo onda, kad sam došao do zaključka da je došlo vreme da vas opomenem malo ozbiljnije.

Lu je začutao i pogledao ga otvoreno u oči. — Tako je došlo do onog insceniranog nesrećnog slučaja kada sam vas gurnuo s puta. Znao sam da ne postoji ni najmanja mogućnost da poginete. Možda da slomijete nogu ili ruku... ali, znao sam da nećete poginuti. Verujete li mi?

— Zar je važno da li verujem?

— Možda meni i jeste važno. Stvari su počele tako da se razvijaju da smatram da bi bilo najbolje, kad bismo nas dvojica verovali jedan drugom.

— To će zavisi od toga da li ćete biti dovoljno ubedljivi. Nastavite, dalje, da čujem.

Lu je ustao i prišao prozoru. Pošto je odbio gust oblačić dima okrenuo se Doku. — Biću kratak, Holideje. Tata je oduvek mislio na to

ko će se oženiti sa Libi, kad tome dođe vreme. Uzimao je u obzir sinove bogatih rančera, poslovnih ljudi i njima slične, smatrajući da je život jedne devojke moguće programirati isto tako kao što se programira dogon ili žigosanje stoke. Zaboravio je da je to nešto sasvim drugo. Mislim da nije potrebno da vam govorim da je Libi oduvek bila malo tvrdoglava. U toku protekli nekoliko godina, zaljubljavała se u nekoliko kauboja ali ih je Oliver, čim bi počeo da sumnja, terao sa ranča. To je način kako se on uvek ponašao.

— Nije dozvoljavao ništa, što se njemu nije dopadalo, zar ne?

— Tačno tako. Po očevom mišljenju, ona nije imala pravo da odlučuje za sebe. Onda su odjednom ona i Blejz počeli da se rado gledaju. Sećate se Blejza, kako je izgledao? Zgodan čovek i imao je stila. Osim toga, bio je i sposoban i imao je dobre nerve. Mada je znao kakva mu opasnost preti ako izneveri očekivanja našeg oca, počeo je da se viđa sa Libi i nastavio dalje sa sastancima bez obzira na rizik. Vi verovatno znate da je tata obećao Blejzu komad ranča kada bude došlo vreme da se ranč deli. Blejz je znao da rizikuje, da može izgubiti taj svoj deo, kao i svoj posao. Međutim, za njega taj rizik nije bio važan, bez obzira što bi gubitak posla, a naravno i dela ranča kome se nadao, bio veliki gubitak. Mislim da je zaista voleo Libi... možda više nego što je volimo Mič i ja.

— I Oliver je saznao za njih?

— I to kako! Uхвати ih je zajedno. Nije bilo nimalo sumnje u to

šta osećaju jedno za drugo... ako znate šta hoću da kažem. Ja ih nikada nisam krivio zbog toga. Voleli su se i znali da nikad neće moći da se venčaju. Tako...

— I tada je Oliver oterao Blejza sa „Čejna“?

— Tačno tako. — Prizvuk ogorčenja zazvonilo je u Luovom glasu. — I čini mi se da je tata tom prilikom preterao... kao što on to zna. Oduzeo je čoveku sedlo, konja, sve što je imao. Proterao ga je sa ranča onakvog kakav je došao kod nas, to će reći samo s odelom koje je imao na sebi. Bio je uzeo bič i ozbiljno je nameravao da ga bičuje, ali, niko od ljudi nije hteo da se prihvati tog posla. Svi su znali da bi Blejz sigurno ubio čoveka koji bi se usudio da ga udari. Nije to bila baš neka nagrada čoveku koji je radio četrnaest časova dnevno, sedam dana u nedelji i to za tolike godine? Svi znamo kako su stvari stajale. Oliver je počeo da stari, a Mič i ja do pre dve godine nismo znali kako se vodi ranč, i nismo mogli sami da se brinemo o „Čejnu“. Nema sumnje da je Blejz svojim radom stvorio od ovog ranča ono što je danas. A stari ga je oterao kao šugavog psa...

— Libi je verovatno pokušala da pođe s njim?

— Jeste. To se nije slagalo s Oliverovim planovima, i on joj je zapretio da će obesiti Blejza, ako samo pokuša da pođe s njim, što bi i učinio ako ga Libi ne bi poslušala. Libi je dobro znala da stari može i to da uradi. Ja sam mislio da će Blejz otići, početi negde nov život, a onda, kad se sredi, pozvati Libi da

dođe. Ja lično bih tako uradio. Umesto toga, on je odlučio da ostane u planinama. Posle izvesnog vremena, nekako joj je poslao poruku da je još uvek tu, i posle toga sastajanje je nastavljeno. Mislim da su se sastajali jednom ili dva puta mesečno. Ja sam se trudio da njeno odsustvovanje prikrijem, i to mi je uspelo, samo zahvaljujući činjenici da je tata bio suviše zaokupljen poslom na ranču, pa nije imao vremena da brine još i o njoj.

— Jeste li videli Rejdера od tada?

— Nisam. Nikada ih nisam video zajedno, a Libi i ja nikada o tome nismo razgovarali.

— Još uvek mi nije jasno zbog čega ste tolerisali sve ono što se događalo?

— Nije vam jasno? Onda ste glupi. Holideje.

Lu se odmakao od prozora i onim gipkim hodom karakterističnim za porodicu Kolemanovih počeo da korača po sobi. Kada je progovorio, glas je počeo da mu podrhtava.

— Taj sumanut i starac naš otac, svima nam je uništio živote, Miču, Libi i meni. Smatram da je on uzrok onoga što se desilo između Libi i Rejdера, i da baš zbog toga nije imao moralnog prava da ih kazni, kao da su obični kriminalci. Oni su želeli samo da budu zajedno, da se vole, a to je. složit ćete se, sasvim mali zahtev. Kada sam video šta se događa između Libi i Blejza pozeleo sam im da im pomognem koliko mogu. da im pružim šansu. Na „Čejnu“ je bilo tako malo sreće, i ja sam želeo da moja sestra bude makar malo srećna. Ako je želela Rejdера, imala je pravo da ga dobije.

Dok je zaista bio impresioniran. Nije bilo nikakve sumnje u to da je Lu bio iskren, ili je Lu bio tako savršen glumac da ga ni znalac ljudske psihologije kao što je Holidej nije mogao pročitati. Posle nekoliko trenutaka, Dok je zapitao. — Sada počinje da mi biva jasno odakle je Oliveru bila pala na pamet ideja da vi i Mič želite da ga ubijete? Vi ga zaista mrzite, zar ne Lu?

— Mrzim ga — rekao je Lu iskreno. — I nimalo se ne osećam krivim što ga mrzim. Sećam se vremena kad je otac bio pravi čovek, čvrst i pomalo grub, ali pravičan. Onda je uspeh počeo da mu udara u glavu... novac ga je sludio. Počeo je da misli kako niko nije dovoljno dobar da nasledi njegovo carstvo. Pokušao je da od mene i Miča stvori nešto što mi nikad nismo želeli da budemo. Mi smo se suprostavili. Tada je počeo razdor među nama, i od tada su stvari postajale sve gore. Ne bih bio nimalo iznenađen da Oliver, jednog dana, zaista poludi. Bio je mnogo bolji i normalniji kad je imao mali ranč i svega stotinu goveda. U poređenju s ovim, taj život mi je izgledao kao rajaska promena. Ali, sada je već kasno. On je onakav kakav je... čovek čvrsto stegnutih vilica, sa mržnjom okovanom u srcu, diktator koji je svima nama zagorčao život. Otišao bih odavde da nije bilo Libi i Miča... i naravno ovog ranča koji je deo moje mladosti. Mrzim Olivera, u to nema sumnje. Ali, ne mrzim ga tako, da bih pozeleo njegovu smrt.

Dok Holidej je klimnuo glavom i iz tabakere izvadio novu cigaru. Retko mu se događalo da toliko po-

grešno proceni nekog čoveka, kao što je to bio slučaj sa Luom. U početku ga je smatrao arogantnim čovekom i vrlo verovatno budućim neprijateljem. Više nije tako mislio. Luovo držanje i način kako je govorio bili su oličenje poštenja, ali, još više od toga u prilog njegove iskrenosti govorila je činjenica da se sve što je ispričao uklapalo u Dokovu šemu događaja i popunjavalo postojeće praznine. Sve se uklapalo sem jedne vrlo važne činjenice.

— Da li je Rejder predvodio bandite jutros? — upitao je Dok, pošto je zapalio cigaru.

Lu je prestao da korača po sobi. Obrve su mu se digle do pola čela kao da sam sebe nešto pita. — Ja to zaista ne znam. Ako jeste, onda je postao bandit i moraće da plati zbog toga. Ako nije on, onda je vrlo verovatno da zna ko je to uradio. Oliver urla kako će večeras opet poslati ljude u poteru, ali, ja ću mu se usprotiviti. Nameravam da ujutru odjašem u planine, da nađem Rejdера i da razgovaram s njim. Pošto ste i vi već duboko zagazili u igru, možda biste hteli da pođete sa mnom?

— Voleo bih. Da dogovorimo, onda, da to bude u zoru?

— Važi — rekao je Lu. Prilazeći vratima, Lu je zastao, i namrštiо se. — Još jedna stvar, Holideje. Ako je Blejzu zaista dosadilo da tu i tamo štrpne po nekoliko grla stoke da bi imao od čega da živi, i ako je kao pravi bandit rešio da počne sa većim napadima na „Čejn“, onda svakako zna da mu to neće proći nekažnjeno. U tom slučaju navukao je sebi na vrat veliku nevolju i može se

nadati gadnoj poteri. Samo što to neće biti nimalo lako. Blejz odlično poznaje Planine Duhova i prilično je sposoban čovek. Mislim da bi bio opasan protivnik, opasniji od svakog kojeg sam do sada imao. Nadam se da me razumete?

— Razumem.

Lu se osmehnuo i protrljao lice na kojem su se još uvek dobro videli tragovi Dokovih pesnica.

— Ipak, mislim da ste i vi dostojan protivnik za svakoga — dodao je i pošao prema vratima. — Ni njemu neće biti lako.

— Pre nego što pođemo da razgovaramo s Oliverom, hteo bih još nešto da vam kažem, Lu — zaustavio ga je Holidej na vratima. — Zaista verujem da niste hteli da me ubijete, ako vam to nešto znači.

Lu se osmenhuo, ali nije odgovorio ništa. Izašao je iz sobe kao da žuri, a Holidej je krenuo za njim do Oliverove radne sobe. Uz put je razmišljao o tome da Lu može biti koristan saveznik.

Oliver je prosto pobesneo kad je čuo njihove planove i shvatio da su se udružili protiv njegove namere da odmah istog dana ponovo pošalje ljude u potragu. Još jednom je izrazio sumnju u njihov zdrav razum i moć logičnog razmišljanja, i optužio Holideja da je, umesto da mu pruži pomoć i sam u dosluhu sa njegovim sinovima, koji žele da ga ubiju. Konačno se, ipak smirio i složio da se potraga nastavi sutra u zoru. Nešto kasnije su se Dok i Lu dogovorili da Miča sa ljudima pošalju u južnom pravcu, a njih dvojica da krenu na drugu stranu, i pokušaju da se sastanu sa Blejzom Rejderom.

Međutim, čak je i Oliver sutradan zaboravio na kradljivce stoke, kada mu je mlada Meksikanka, koja je radila kao kuvarica na ranču rekla, da je tog jutra zatekla Libinu sobu praznu a krevet nerazmešten i neupotrebljen. Devojka je, očigledno, napustila kuću te noći. S obzirom da u njenoj sobi nije bilo nikakvih tragova nasilja, niti je neko u toku noći čuo bilo kakvu sumnjivu buku, bilo je očigledno da je Libi otišla svojevolumno iz doma svog oca.

VIII

Zraci jutarnjeg sunca odbijali su se kratko na nišanu „vinčesterke” u rukama Blejza Rejdера, kad je upeorio svoje oružje u Lua Kolemana. Rejder je spustio pušku, povukao prsten po prašini i vrhom prsta dodirnu nišan oružja. Dok je to radio, nijednog trenutka nije skidao pogled sa dvojice jahača koji su prolazili jarugom nekih dve stotine jardi ispod mesta na kojem se nalazio.

— Nećeš im, valjda, dozvoliti da nam se primaknu Blejze? — upitao je čovek koji je stajao u zaklonu susedne stene. Bio je krupan, snažan, i lice mu je bilo puno ožiljaka od brojnih tuča. Zvao se Kel Pok i bio je Blejzov zamenik.

Rejder nije odgovorio ništa, on nikada nije mnogo govorio, a pogotovu kad je smatrao da to nije potrebno. Odmerio je Poka hladnim pogledom svojih crnih, užagrenih očiju, a onda ponovo digao pušku i nanišanio. Ovaj put mu ništa nije smetalo da hitac pošalje baš tamo kuda je želeo.

„Vinčesterka” je u tišini odjeknula kao prasak groma i odjek pucnja dopro je do ušiju konjanika, delić sekunde kasnije od metka koji je pogodio tačno tamo gde je Rejder i nameravao, u stenu koja se nalazila svega nekoliko stopa iza Kolemanovog konja. To je bilo dovoljno da nezvanim gostima da na znanje da imaju posla sa dobrim strelcem.

— U zaklon! Uzviknuo je Dok Holidej i smesta okrenuo konja. Poterao ga je nazad, prema ulazu u kanjon iz kojeg su upravo izašli. Lu je kao besomučan poterao konja za njim, polegnuvši po konjskom vratu da bi izbegao sledeći hitac.

Do jaruge ih je delilo stotinu metara, i Rejder je imao dovoljno vremena da sa sigurnošću nanišani i uputi smrtonosni hitac u Holidejeva široka leđa. Nekoliko dugih trenutaka držao je cev puške uperenu u pokretnu metu, sa drhtavim kažiprstom na upola zategnutom obaraču. Ali, nije do kraja pritisnuo, nije opalio metak. Nije zbog toga što je sve vreme osećao pogled crnih očiju na sebi. Obećao je devojci da će se potruditi da ne dozvoli Holideju i njenom bratu da mu se primaknu, ali je isto tako obećao, da ih neće povrediti. Bacivši pogled preko ramena nekih dve do tri stotine metara nagore gde se nalazio njegov logor, mogao je jasno da vidi devojkicu kako stoji sama na jednoj isturenoj steni, dok joj se vetar poigrava dugim pramenovima bujne crne kose.

Još uvek su mu u ušima odzvanjale njene reči, ono što mu je rekla pre jednog sata, kad se njegov osmatrač vratio sa svog stražarskog mesta i obavestio ga da dolaze Lu

Koleman i Dok Holidej. „Oteraj ih Blejze... ali, da se nisi usudio da im nešto našao učiniš”.

To je, u isto vreme, bilo i uputstvo, i naređenje. Rejderu se to nije dopalo. Bio je suviše muškarac i suviše ponosan da bi primao naređenja neke žene. Ipak, Libi je bila nešto više od obične žene... bila je žena koju je voleo, i na svoj način jedinstvena.

Rejder je ponovo hitro nanišanio i obasuo paljbom jahače koji su bežali u zaklon. Pol i još trojica odmetnika su mu se smesta pridružili. Kiša vrelog olova je udarala po stenama oko jahača, izmamljujući iz njih poslednje snage u naporu da se domognu bezbednog zaklona, što im je konačno i pošlo za rukom. Posle još nekoliko skokova, našli su se iza stena.

Pol se nasmejao i počeo da ubacuje nove metke u magacin svoje „vinčesterke”. Zadovoljan što su nezvanim gostima saterali strah u kosti rekao je. — Baš smo ih dobro potprašili, a Blejze? — Onda se revolveraš namrštio. — Hej, pitam se samo, zašto su ta dvojica uopšte krenuli ovamo? Bilo bi logično pomisliti da će sa sobom povesti čitavu hajku, ako su već bili sigurni da smo ovde. Međutim, od toga nema ništa koliko vidim. Došli su sami. Budale!

— Verovatno su hteli malo da njuškaju — rekao je Rejder dok je punio svoje oružje. I sam je pokušavao da odgonetne šta bi mogao da znači postupak dvojice konjanika. — Slušaj!

S otvora kanjona odbijajući se od

kamenitih strana jaruge, do njih je sasvim jasno dopro Luov glas,

— Rejdere!

Šta hoćeš? — odvratio je Rejder.

— Da li je Libi tu?

— Šta i ako jeste, Kolemane?

— Pošalji je ovamo!

— Zašto?

— I sam znaš zašto. Izmenio si pravila igre. Istina, ta pravila nisu nikada među nama dogovorena, ali su postojala. Ovaj put si preterao. Ne želim da moja sestra bude upetljana u nešto čemu nije dorasla.

— Ne znaš šta nameravam, Kolemane. Ne znaš, niti si ikada znao. A sada se gubi odavde. Ovo je moje carstvo. Odlazi!

— Ne idem bez Libi!

Rejder je ponovo podigao pušku i uputio metak prema otvoru jaruge. Istovremeno su njegovi ljudi pošli njegovim primerom i zasuli ulaz u kanjon žestokom, neprekidnom vatrom iz pušaka. Branioци su uzvratili paljbom, i sledećih pola sata planinom je odjekivala paklena pucnjava. Dok i Lu nisu pokušavali da se povuku, a ni Rejder nije nameravao da im se primakne bliže. Bila je to neka vrsta pat pozicije, ali takva pozicija nije odgovarala Holideju i Luu Kolemanu, jer se sunce sve više dizalo na nebu, i uskoro su njegovi zraci počeli da greju pravo na jarugu. Zato kratko vreme, vrućina u jaruzi postala je nepodnošljiva. U jednom kratkom prekidu pucnjave, Dok je maramicom obrisao znoj sa čela i rekao.

— Ovo nas neće nikuda odvesti, Lu. Možemo samo da se nadamo da će nas poubijati kao vrapce. Rejder

ima odličan pregled terena što nije čudo, jer je on taj teren odabrao. Osim toga, tamo gore se nalazi pet pušaka prema naše dve.

— Pa? — Odvratio je Lu, vireći kroz pukotinu u stenama.

— Treba da se dogovorimo s njima. Ili to, ili da se vratimo i dovedemo još ljudi.

Lu nije odgovorio odmah, ali mu se između obrva urezala duboka bora. Razmišljao je. No, to mu nije smetalo da ispali hitac na neku siluetu koju je zapazio da se miče gore među stenama i izlije niz usponki kada se kao odgovor na taj hitac na njega sručila kiša tanadi. Dobio je što je zaslužio. Njegova je ideja bila da glavninu ljudi sa „Čejna“ pošalju u gonjenje duhova na jugu gde je znao da nema nikoga, dok on i Holidej pokušaju da se neprimećeno uvuku na onaj deo Planine Duhova koji je Rejder smatrao svojim „lovištem“. Uprkos tvrdoglavosti i temperamentu svoje sestre, ili možda baš zbog toga, bio je zabrinut za svoju sestru pa je ideju o „tajnom sastanku“ sa Rejderom smatrao vrlo praktičnom i korisnom. Bio je uveren da je posle svađe sa Holidejem Libi otišla Rejderu, i zato je odlučio da uđe u „Rejderovu zemlju“ i vrati je nazad. Posle smrti Baka Dulena i Džina Vilisa, za dvadeset četiri časa je zauvek nestalo one tolerancije koju je punih godinu dana pre toga gajio prema Rejderu. Sada je Lu živio u uverenju da je Rejder odabrao drugi put svog delovanja, da je prekršio nepisana pravila igre. Za njega, čovek sa revolverom koji je stajao gore među stenama, nije više bio onaj poštovani, predan i vredan

radnik za koga je osećao simpatije. Zviždanje tanadi iznad njegove glave dodavalo je sve više argumenata tom njegovom uverenju.

Paljba s uzvišenja se pojačala, i nekoliko minuta su njih dvojica bili zaokupljeni uzvraćanjem. Onda je posle izvesnog vremena intenzitet paljbe popustio, i Dok i Lu su se nagnuli nad svoje usijane puške i napunili ispražnjene magacine mecima iz svojih opasača. Kalibar 44 pasovao je za pištolje marke „kolt“ ali, isto tako i za „vinčesetrke“. Kroz dim baruta, Holidej se zagledao u svog saborca.

— Pa, šta sad?

Lu je pljunuo, odložio pušku u stranu i mašio se duvankese. — Sve što možemo, to je da pokušamo neki dogovor.

— A šta mislite o ideji da dovedemo još ljudi?

— Nikako. Kao što je Rejder uvek govorio, ovo je njegova teritorija. Videli ste već kako je smotao onih sedamdeset grla stoke. Samo bismo uzalud gubili vreme, dovodeći ljude. On bi mogao da nam zbiže ispred nosa. A možda bi još neko od naših poginuo. To nećemo.

Dok je klimnuo glavom. Bilo je logike u Luovim rečima. Proživljanje krvi trebalo je izbeći ako je to ikako moguće, to je bio i Dokov princip. — Jeste li sada uvereni da je Rejder opljačkao tu stoku, Lu? Kao što vidite, on ima sa sobom i revolveraše koji mu pomažu.

Lu je zavrteo glavom. — Vidim. Mislim da toga ranije nije bilo. Doveo ih je da mu pomognu u ovom poslednjem poduhvatu, uveren sam. Ali, prevršio je svaku meru.

— Sad smo, dakle, načisto. Rejder stoji iza svega ovoga. Ja sam to već odavno znao, ali vama je trebalo dosta vremena. Sada i vi znate sve.

— Da. U stvari, i ja sam sve vreme sumnjao, ali nisam to hteo sebi da priznam iz razloga što sam ja bio taj koji ga je manje ili više ohrabrivao. Mogao sam ga odavno udariti po prstima u znak opomene, ali nisam to učinio. To je moja krivica.

Lu je zapalio cigaretu i skinuo šešir. Znojem nakvašena kosa ležala mu je u tankim pramenovima spleljena na čelu. — S vremena na vreme, nailazio sam tu i tamo na Rejderove tragove, mada ga nikada nisam video. No, znao sam da je tu. Nekada je bio sam, a nekada sa još nekim jahačem. Po onome što je Libi jednom slučajno izletelo, pretpostavljao sam da je taj drugi šaljivčina neki čovek po imenu Kel Pok. Pok je izvesno vreme radio za naš ranč u vreme kada je Blejz bio nadzornik. Sećam se da su momci pričali da je revolveraš, ali ja na to nisam obraćao pažnju, jer je uglavnom dobro obavljao svoje poslove.

— On je otpušten? —, zapitao je Dok.

— Da. Tata ga je otpustio zbog toga što se umešao u neku tuču u Džeknajfu. To znači da su tamo gore Blejz Rejder koji je najbolji revolveraš koga sam ikada video, zatim Kel Pok i još najmanje tri nova čoveka. Ako bismo...

Usred rečenice je bio prekinut Rejderovim dozivanjem. Lu se trgao, jer je to najmanje očekivao.

— Lu! — odjeknuo je Rejderov glas.

— Šta je Rejdere?

— Hoćete li da se čistite ili da sidemo dole i da vam potprašimo pete?

— Pošalji Libi i odlazimo. O stoci koju si oterao razgovaraćemo drugom prilikom.

— O kakvoj stoci?

— Ne pravi se lud, dobro znaš o kakvoj stoci. Nije trebalo da uradiš ono što si učinio. Za ovaj poslednji kiks moraćeš da platiš.

— Malo je drzak za čoveka koji je sateran u mišju rupu i koji protiv sebe ima bar duplo brojnijeg protivnika. — Dobacio je Pok svom šefu — da ga sredimo?

— On je oduvek bio pomalo uobražen — rekao je mirno Rejder.

— Ali videće, kao i svi ostali, da je došlo vreme da Blejz Rejder pokaže ko je i šta može. Smatra da smo mi promenili pravila igre. Momće... tačno je da smo ih promenili, ali oni još i ne znaju koliko smo ih promenili.

Pok se iscerio. On se udružio sa Rejderom pre godinu dana. Tada je bivši predradnik uspeo da ga uveri, da će, jednog dana biti vlasnik čitavog „Čejn” ranča. U proteklih godinu dana bilo je dosta trenutaka kada je Pok sumnjao u to. Ali ipak nije otišao, i dalje se držao uz Rejdere i nedavni događaji su mu pokazali da je bio u pravu što ga nije napustio. Blejz je sada punom parom pošao u akciju. Pok nije ni sada znao sve Rejderove planove, ali neki rezultati su već bili vidljivi. Oliver Koleman je bio ranjen i zaplašen, dvojica kauboja su bili mrtvi,

a dobar deo stoke sa „Čejna” već poteran u brda. Blejz je uvek govorio da kad radi, radi brzo i efikasno, i poslednjim potezima on je tu svoju tvrdnju i dokazao.

— Hajde da im se primaknemo, Blejze — navaljivao je Pok. — Lu, ranije ili kasnije, mora da ode. Zašto ne bismo...

— Ja ovde razmišljam šta i kada treba učiniti. — Presekao ga je Blejz.

— U redu, ti si šef. Samo... onaj Holidej može da nam napravi velike glavobolje.

— Ko kaže da nisam razmišljao i o tome. Uostalom, rekao sam ti da sam ja taj koji kroji planove. A ono što nameravam, sprovedću onda, kad dođe vreme za to. — Rejderove oči su preteći blesnule.

— Tvoji planovi su prilično jasni, Blejze — rekao je hladan glas iza njih.

Oba čoveka su se okrenula i ugledali Libi Koleman koja je stojala iza njih. Prišla im je nečujno, poput nekog Indijanca, lakim i nečujnim koracima svojstvenim njenoj porodici. Razliječen onim što je rekla, i time što je čula njihov razgovor, Rejder je rekao:

— Zašto nisi ostala tamo? — Zar hoćeš da te pogodi neki zalutali metak? Samo bi još to trebalo.

Libi se nemarno naslonila na stenu koja se poput tornja dizala iza nje, i prekrativši ruke na prsima počela.

— Mislim da bih mogla da zaustavim ovu glupost. Izgleda da ti do sada nisi imao mnogo uspeha.

— Nisam... zbog toga što si ti htela da tvoj divni brat i onaj tip ostanu nepovređeni.

— Znam... — osmehnula se devojka — i drago mi je što si održao reč. — Onda se namrštila. — Ali, kakve to ideje imaš u vezi sa Dokom Holidejem, Blejze? Sve vreme se čudno ponašaš... a naročito od kako si čuo da je on stigao na ranč. To je i Pok primetio. On je prijatelj mog oca i...

Rejder se hitro okrenuo da ona ne bi videla koliko je gnevan. Ponos je bio Rejderova snaga, ali istovremeno i velika slabost. On je bio neobično privlačan čovek i veoma se svidao mnogim ženama. Ljubomora prema nekom drugom čoveku bila je zbog toga njemu potpuno nepoznato osećanje. Smatrao je da to osećanje unižava čoveka i da pristaje samo slabićima. Nije ni za živu glavu hteo sebi da prizna da je od dolaska Doka Holideja na Kolanmanov ranč u Libinom držanju i ponašanju zapazio dramatičnu promenu. Naslućivao je, više nego što je znao, da je Holidej privlačio, uprkos tome što je stalno tvrdila da toga čoveka mrzi i prezire. Ali, Rejder je umeo da oceni stvari. Događalo se za njega nešto sasvim novo.

— Imaš li ti neki plan kako da ih nateramo na povlačenje? — upitao je ljutito, želeći da promeni temu.

Libi ga je nekoliko trenutaka pažljivo posmatrala. Onda je koraknula napred.

— Imam plan. Gledaj! — rekla je.

Ni Rejder ni Pok nisu stigli da je spreče u njenoj nameri. Devojka se za tili čas uspela na jednu visoku stenu, odakle je mogla dobro da

vidi otvor jaruge i ljude u njoj. Lu i Dok su je prepoznali čim se pojavila i odmah su prekinuli paljbu. Dok su njih dvojica zbunjeno giedali, do njih je stigao devojčin glas.

— Lu! Vratite se! Meni je savršeno dobro ovde!

— Libi! — doviknuo joj je Lu. — Šta to radiš, do davoia?! Misiš li da si mnogo pametna?!

— Ne izigravaj budalu, brate... sve vreme si znao za mene i Blejza. Vрати se kući! Znam put, i sama cu se vratiti kad mi se bude htelo da se vratim.

Lu je izašao iz zaklona i stavivši šake na usta kao trubu, doviknuo. — Sada je drugačije nego ranije, Libi! Misiš sam da si u pravu, i puštao sam da sve ide kako ide... ali, sada su se stvari promenile.

— Kako?

— Tako što se juče desilo nešto što se nije smelo desiti. Više ne želim da ostaneš uz Rejdера.

Libi se okrenula Rejderu i pogledala ga sa čuđnim izrazom u očima. Onda je viknula.

— Blejz nema nikakve veze s onim prepodom. Rekao bi mi da ima. To je, verovatno, uradila neka banda sa juga.

— Rejder te je slagao!

— Počinješ da govoriš kao tata, Lu!

U tom trenutku je Dok odvojio pogled od devojke i okrenuo se prema Luu.

— Hajde da uradimo onako kako nam kaže, Lu. I sami vidite da je s njom sve u redu. Ako nastavimo pucjavu, neki metak može da rani i nju. Nema smisla rizikovati.

A sem toga, nismo u nimalo zavidnoj poziciji.

Lu je tvrdoglavo odmahnuo glavom.

— Prokleta žensko! Nikada nije imala dovoljno razuma da shvati...

— Lu, povlačimo se!

Mladić je sevnuo očima.

— Ko vas je ovlastio da preuzmete vođstvo, Holideje? Pazite naša pogodba važi za obojicu i ne možete...

— Rekao sam da se povlačimo, Lu. Sada! Pre svega, mi pojma nemamo kakve opasne tipove Rejder ima uz sebe. U ovakvim situacijama hiljadu sitnica mogu izazvati lavinu nepredviđenih posledica, a u tom slučaju, Libi bi se našla pravo u centru. Ne želim da rizikujemo, pogotovu što mislim da će se smisliti i neko pametnije rešenje.

Lu ga je posmatrao nekoliko trenutaka, a onda se čuđenje pojavilo u njegovim očima.

— Do đavola, neka sam proklet ako...

— Ako šta?

Lu je odstupio nekoliko koraka od stene iza koje je stajao zaklonjen. — Vi... vi i Libi... do đavola, sada se sećam kako je ona govorila o vama još od onog vremena kada je bila dete, a vi već odrastao dečak. A one noći kada ste došli na ranč čuo sam je kako je plakala u svojoj sobi. Šta se to događa, Dok? Nećete valjda da kažete...

— Hoću da kažem da ste budala — odvratio je Dok sa nepotrebnom žestinom u glasu koju niko ne bi zapazio, ali koje je on sam bio

svestan. — A sada recite, hoćete li da pođemo ili da vas odvučem silom?

Lu je klimnuo glavom, a onda se ponovo okrenuo prema mestu na kojem je stajala Libi.

— U redu, kao što kažete i meni je jasno da sada ne možemo da pobedimo. Po svemu sudeći, moraćemo da sačekamo da se Libi vrati na ranč „Čejn“, pa tek onda da pokušamo da uhvatimo Rejdера.

Dok je klimnuo glavom, a Lu je ponovo savio šake oko usta i viknuo iz sveg glasa.

— O keji, Libi! Odlazimo! Ali, drži se svog dela pogodbe. Očekujemo te na „Čejnu“ oko podne!

— Doći ću kad budem htela — odvrtila je Libi, ali je njen osmeh oduzeo oporost njenim rečima. Mahnula im je rukom u znak pozdrava kada je nekoliko minuta kasnije ugledala dvojicu jahača kako izlaze na drugom kraju jaruge. Doviknula im je da ne brinu za nju. Nije znala da li su je čuli ili ne, ali joj se učinilo da se Dok okrenuo u sedlu i otpozdravio joj rukom. Dok je stajala na vetru koji joj je mrsio kosu, i gledala ih kako nestaju na vidiku, s mukom se borila da priguši čudan bol u srcu koji je mučio.

Kada se, konačno, okrenula, videla je Blejza Rejdера kako je posmatra. Oči su mu bile ledenohladne. Libi se osmehnula i pošla da stane pored njega.

— Jesi li video? Jednostavno!

Rejder se okrenuo Poku.

— Okupi ljude i vratite se u logor.

Pok je nešto promrmljao i udaljio se gegajući krivim nogama. Libi ga

je posmatrala kada je mahnulo rukom i sa trojicom sumnjivog izgleda koji su se pojavili iza stena, otišao prema logoru. Ne skidajući oka sa njih, devojka se namrštila.

— Šta sada opet nije u redu? — zapitao je Rejder zavijajući cigaretu. — Još uvek si zabrinuta zbog mojih novih saradnika?

Rejder je imao na umu Libinu reakciju na prizor koji je zatekla kada je prošle noći dojahala u njegov tajni logor u brdima, i tamo zatekla ne dvojicu koje je očekivala da će videti, već petoricu od kojih trojicu nije poznavala, i teško da bi ikada poželela da upozna. Od tada je imala malo mogućnosti da sa Rejderom razgovara nasamo, jer je odmah posle njenog dolaska odjahao zbog nekog zagonetnog „posla” koji je morao završiti na nekom drugom mestu, a upozorenje osmatrača da se približava njen brat usledilo je skoro istovremeno sa Rejderovim povratkom u logor.

Devojka je uzela napravljenu cigaretu iz njegovih prstiju i stavila je u usta, očekujući da joj on pripali. Rejder je kresnuo palidrvce i ispunio joj želju, a onda počeo da za sebe zavija drugu. Pogledala je još jednom prema četvorici koji su se penjali uz brdo.

— Reci mi već jednom ko su ti ljudi, Blejze.

— Znaš vrlo dobro ko su. To su ljudi koje sam dobio jer kao što znaš, odsada će nam trebati više ljudi.

— Izgledaju mi kao neke protuve, možda čak i kao banditi.

— Čuj me Libi, za posao koji

imam na umu nisu mi potrebni ljudi sa doktorskim diplomama. Sem toga, ne možeš baš uvek dobiti ono što želiš, pa sam uzeo one koje sam mogao.

— „Posao koji imaš na umu” — ponovila je Libi tiho, kao da govori sama za sebe. — Ne, pretpostavljam da za potkopavanje jednog stočarskog carstva zaista nisi mogao da biraš saradnike, jer takav posao prihvata samo jedna posebna vrsta ljudi.

Pripalivši cigaretu, Rejder je naglo podigao glavu i pogledao devojku.

— Hej, ne govori odjednom tako sa visine, Libi! Ideja da tvoju porodicu oteramo sa „Čejna”, a nas dvoje preuzmemo imanje isto je toliko tvoja koliko i moja. Prema tome, nemaš pravo da mi sada prebacuješ.

— Znam — odvratila je Libi i počela polagano da se premešta s noge na nogu. Oborila je glavu i nastavila tišim glasom.

— Ali... ja... ja sam mislila... pa eto, mislila sam da to može da se uradi i bez... i sam znaš bez čega.

— Bez upotrebe oružja? Bez žrtava?

— Tako je. A i sam znaš kako je čitava stvar ispala!

— Mogli smo to da uradimo i na drugi način. Kako smo počeli, sve bi išlo fino da nije iskrsnulo nešto nepredviđeno. — Prasnuo je odjednom Rejder. — Pojavio se onaj tvoj nalickani radoznalac i mutivoda Holidej.

— On nije „moj” — planula je Libi. — Zašto mi to neprestano govoriš?

— U redu, u redu — odvratio je Rejder i podigao ruku uvis. — Ali, moraš priznati da je on samo iskomplikovao stvari.

— Stvari su se iskomplikovale kad si ranio tatu, umesto da samo pucaš i promašiš ga — rekla je Libi. — Mi smo se dogovorili kako ćeš postupiti! Greška koju si napravio, odudarala je od našeg plana.

— I dalje me kriviš zbog toga, zar ne? Hiljadu puta sam ti rekao da se on pokrenuo upravo u trenutku kad sam ja povukao obarač. Bio je to slučaj, čista igra sudbine za koju niko nije kriv.

— Dobro, Blejze. Ali, još uvek ne shvatam kako je Dok Holidej mogao da iskomplikuje stvari.

— Pa, meni je to sasvim jasno... ne znam kako ti ne shvataš. Sećaš li se kako smo sve isplanirali? Tvoj stari nam je svojim postupcima išao na ruku, i nije trebalo da bude teško da ga okrenemo protiv Lua i Miča. On bi sve više sumnjao u njih, i jednog dana bi ih isprasio sa „Čejna“, kao što je učinio sa mnom. Na taj način bi ti postala jedina naslednica imanja. Pošto se stari čudno ponaša u poslednje vreme, ne bi bilo teško da ga proglasimo ludim i da ti preuzmeš upravljanje rančom. Onda bih se i ja pojavio i sve bi bilo u redu.

Rejder je začutao i nekoliko trenutaka netremice posmatrao devojku u oči. Libi je konačno oborila pogled, a Rejder je nastavio nešto tiše.

— Mislio sam da neće biti teško da navedem Olivera na pomisao kako Lu i Mič žele da mu dodu glave.

Česte krađe stoke, zastrašivanje kauboja koji bi odlazili sa ranča... sve to bi kod Olivera stvorilo utisak da Mič i Lu ne obavljaju svoje poslove kako treba. Znaš i sama da plan nije tekao kako je zamišljeno, jer Lu nikome nije pričao o ozbiljnim krađama stoke, čuvao je to pred ocem kao tajnu, a uprkos tome što je dobar broj kauboja napustio ranč, on je i sa smanjenim brojem ljudi uspevao da obavi sve potrebne poslove.

— A onda je tebi pala na pamet ideja da pucaš na tatu. Priznaćeš da u tome ja nisam imala udela.

— Ne budi tako zajedljiva, Libi. Ideja je, istina moja, ali i ti si mislila da je plan dobar. I bio je. — Rejder je naglasio ove poslednje reči kao da je samog sebe hteo da uveri u njihovu istinitost. — Odbrao sam noć kad Lu i Mič nisu bili na ranču... pucao sam na starog, i možda je čak i bolje što sam ga ranio. On je mislio da je neko od sinova hteo da ga ubije, kao što smo i planirali. Sećaš li se kako si govorila, da čovek koji u sebi nosi toliko mržnje kao on, ništa bolje nije ni zaslužio.

— Sećam se.

Rejder se namrštio. — Sve do tog trenutka sve je funkcionisalo tačno kao švajcarski časovnik. A onda je Oliveru palo na pamet da pozove Holideja. Ko li mu je samo dao tu ideju? Da se nije ubacio taj nepredviđeni elemenat sve bi išlo kao po loju. I moram da ti kažem da si ti dosta kriva što su stvari počele da škripe. Do vruga, morala si biti dovrtljivija, nisi morala da pošalješ to pismo. Trebalo je da ga spališ.

U trenutku kad bi Oliver shvatio da ga Holidej nije dobio i da neće doći, Lu i Mič bi već bili proterani sa ranča.

— Da, sada je sve moja krivica — rekla je Libi hladno.

— Ne, ne krivim tebe. Jednostavno, nismo imali sreće. Ali, i tebi je jasno koliko su se stvari promenile posle Holidejevog dolaska. Da se taj tip nije pojavio, i da Oliver nije makar za kratko vreme imao ni na koga da se osloni, sve bi se odvijalo onako kao što smo planirali. Ti bi sada bila gospodarica ranča.

Libi je skrenula pogled sa Rejdorovog lepog, nehaljno osmehnutog lica, i kao da govori za sebe tiho ponovila njegove poslednje reči. Postojalo je jedno vreme, to nije bilo davno, kada je ideja da bude „gospodarica ranča „Čejn“ bila njena najveća želja i ambicija, ambicija još više pothranjivana Oliverovim ponašanjem i postupcima prema njoj samoj. Celog života bila je svesna činjenica da se Oliver nikada nije pomirio s tim da nije rođena kao treći dečak jer „stočarskom baronu“ nikada nije bilo dovoljno sinova, i celog života se upinjala da mu dokaže da je sposobna i spretna isto koliko i svaki muškarac. Ali, on to jedva da je primećivao. Kada je došlo vreme da napravi testament, on je ranč ostavio njenoj braći, a nju je obdario samo jednim većim novčanim iznosom, koji je trebalo da joj bude miraz. Bila je to očigledna nepravda koja je u prvom momentu okrenula protiv njega, a kasnije u njoj probudila mržnju zbog svih njegovih grešaka: arogancije, potcenjivanja, uv-

reda, neprikosovene vlasti i drugo. Onda je došao poslednji udarac. Pošto je degradirao na položaj obespravljene žene, uskratio joj je pravo na ono što svaka žena ima samim svojim rođenjem: pravo da voli i da sama sebi izabere čoveka sa kojim će živeti.

Za trenutak na devojčinom licu nije bilo ničega od njene neobične lepote, već samo mržnja i hladna ubilačka ogorčenost. Sada ga je mrzela, mrzela je svog oca.

— Libi, hej Libi!

Devojka se trgnula iz misli i vratila se u stvarnost. Rejder je stajao pored nje i držeći je za ruku piljio u nju.

— Šta je s tobom? Je li sve u redu?

— Naravno da jeste.

Rejder se osmehnuo onim njegovim neodoljivim osmehom koji je uvek volela. — Ne znam šta nam je, zašto se gložimo? Znaš li ti?

Pogledala ga je u oči, pokušavajući da u sebi oživi onu očajničku čežnju za sigurnošću u njegovom zagrljaju koju je osetila onih časova provedenih sa Dokom Holidejem posle čega je kao sumanuta pojurala konja i pojurila u planinu da nađe svog voljenog čoveka. Tada joj je ta sigurnost u sopstvenu ljubav bila neophodna baš kao što joj je bila neophodna i sada. Ali, vatre čežnje u njoj nije bilo, kao da je ostala pritučena pod pepelom doživljaja iz poslednjih časova, i umesto toga, u njenom srcu zjapila je praznina. Gledajući svog ljubavnika, činilo joj se da na njegovom licu vidi bore surovosti koje do tada nije primećivala.

A onda su se u njoj ponovo probudile sumnje. Nije li, možda, Blejz pokušao da stvarno ubije njenog oca? Da li je iskreno nameravao da vlada rančom zajedno s njom, ili je samo koristio kao oruđe za ostvarivanje svog sopstvenog cilja? Da li, možda...

— Oh, Blejze — prošaputala je i raširila ruke. On je zagrljio usne su im se spojile u dug, strastan poljubac i tako zagrljeni ostali su nekoliko trenutaka. Ali, Libi više nije osećala onu čar kao nekada. Činilo joj se kao da se pored nje nalazio neki stranac. Po izrazu na Rejderovom licu Libi je videla da i on tako oseća.

— Nešto nije u redu, Libi — rekao je tiho. — Nešto je zaista loše. I ja prosto osećam šta je to, bolje reći ko je...

— Nema ničeg... i nikoga...

— Holidej! — Ciknuo je Rejder i pogled mu je postao tvrd i ubilački hladan. Odmakao je od sebe i procedio. — Između tebe i tog gizdavog nitkova mora da ima nečega!

— Libi se umorno okrenula od Rejdера. — Nemam nameru da raspravljам o tome. Govoriš gluposti!

— Neću ni ja da govorim o tome. Ali, videćeš šta ću uraditi kad bude došlo vreme!

Libi se hitro okrenula prema njemu i to je izdalo. — Nema potrebe da njega uplićeš u sve ovo. Ako ga ostavimo na miru on će jednostavno otići i neće nam zadavati glavobolje. Ali, i on ima obaveza prema mom ocu, to moramo poštovati.

Rejderu je bilo jasno. Uzeo je pu-

šku i pokazujući pokretom glave prema logoru rekao.

— Hajde da pojedemo nešto.

— Nisam gladna. Idi... ja ću doći kasnije.

— Ne misliš valjda da odeš?

— Ima li nekog razloga zašto ne bih. Moj otac nikome neće dati mira dok se ja ne vratim.

— Znam, ali, Lu nikome neće dopustiti da pođe ovamo. Uostalom, želim da danas ne ideš nikuda. Tebi sam odredio ulogu u sledećem potezu.

— Sledećem potezu?

— Naravno. Mislim da smo sada uzbunili čitav „Čejn“ i više se ne možemo zaustaviti.

— Šta ti je palo na pamet, Blejze?

Rejder se okrenuo i preko ramena joj dobacio. — Još nisam smislio sve detalje, draga. Ali, neće mi trebati mnogo vremena. Uostalom, ti ćeš prva saznati šta sam rešio.

Libi je pogledala za visokom, mršavom figurom Blejza Rejdера koji se gipkim koracima peo prema logoru, i duboka bora se urezala između njenih obrva. Zatim se okrenula prema jaruzi iz koje su otišli njen brat i Dok Holidej oko koje je još uvek lebdela izmaglica barutnog dima. Pogled njenih zabrinutih crnih očiju preleteo je po suncem sprženom predelu, da bi se na kraju zadržao na kamenitom useku udaljenom manje od pola milje, iza koga je kratko vreme pre toga, zamakao Dok Holidej. Nesvesno su njene usne tihim šapatом izgovorile njegovo ime.

IX

Oliver Koleman je zastao u pola rečenice i zagledao se u leptirića privučenog svetlošću stane lampe. Upola otvorenih usta baron stočarskog carstva „Čejn“ je fascinirano posmatrao leptirića koji je lepršao oko stakla svetiljke. Onda su njegove oči dobile pritvoran, lukav izraz. Bacivši prikriven pogled na Lua koji je sedeo sa druge strane pisaoćeg stola. Koleman je lagano pružio ruku prema lampi. Kako je bio usred razgovora sa svojim ocem, Lu ga je, zbog tog naglog prekida, začuđeno pogledao. Rekao je nešto ali, na to nije dobio odgovor. Sva Oliverova pažnja bila je koncentrisana na leptirića koji se konačno spustio na zeleni abažur lampe.

Snažna, velika šaka se odjednom pružila prema abažuru. Leptirić je odleteo. Oliver je utao i rekavši nešto pogrdno, pogledao Lua.

— Nisi u stanju da uhvatiš ni običnog leptirića!

Lu je odmahnuo glavom. — Oče, šta je sada odjednom? Govorili smo o Libi, ne o nejakvim leptiricama.

Oliver se trgnuo i iznenađeno pogledao negde preko glave svog sina — Libi...?

To je bilo sve što je Dok uspeo da vidi dok je stajao pored odškrnutih vrata. Onda se okrenuo Miču, koji je došao za njim sa verande gde su njili dvojica razgovarali od zalaska sunca. Mič je takođe bacio kratak pogled u sobu. Pogledao je u lice.

— Sve gore i gore — rekao je tiho.

Dok je ćuteći klimnuo glavom, a

onda pošao na verandu dajući znak Miču da pođe za njim.

— Čini mi se da se vaše proročanstvo ostvaruje — rekao je.

— Kakvo proročanstvo? — upitao je Mič. Pogledavši još jednom prema sobi odakle su se udaljili.

— Ako se dobro sećam onoga što sam čuo, vi ste rekli da ne biste bili nimalo iznenađeni ako bi Oliver jednog dana potpuno skrenuo s uma, je li tako?

Mič je oborio glavu i na licu mu je izbio izraz sumornog očajanja. — Nije trebalo da mi to bacite u lice, Dok. Možda tada nisam mislio ozbiljno. Uostalom, nisam mogao misliti da će to ovako da izgleda. On se u jednom trenutku ponaša normalno, a onda odjednom počne da viče i praska kao da je sumanut. Kako čovek može tako brzo da propadne?

Holidej je uzdahnuo i naslonio se na ogradu verande. On nije znao odgovor na to pitanje. Još prvog dana, kada se sreo s Oliverom, primetio je kod njegovog starog prijatelja nagoveštaje neuračunate ponašanja. Međutim, ni on kao ni Mič, nije očekivao da će im taj dug i zamoran dan doneti tako tragičnu, naglu promenu. Libi se nije pojavila na ranču u podne. Nije se pojavila sve do tog trenutka, a sad je već bilo deset sati uveče. Kada su se Holidej i Lu pojavili sa Planine Duhova, Oliver je počeo neprekidnu bujicu grdnje i vikanja koja nikako nije prestajala. Njegovo stanje se u toku dana sve više pogoršalo, i Dok je sumnjao da će se ikada više vratiti u normalno. Godine teškog rada, svađe u porodici i konačno rana na glavi

učinili su svoje. Možda će se Oliver i povratiti, ali, pomisao na to nije ništa olokšavala posmatranje sadašnje mučne scene.

— Libi je u pitanju — promrm-ljao je Mič. — To ga sada muči.

— Tu ne može ništa da se uradi Miče — rekao je Dok.

Ja mislim da je ona kriva — rekao je mladić ogorčeno, bacivši pogled na preteći naoblačeno noćno nebo. — Nikada nije mislila na drugoga, već samo na sebe

Holidej je uzdahnio i izvadio tabakeru. Bila je to za „Čejn” teško noć puna more, ali, ništa manje teška i puna more za njega. Ta noć mu se činila kao izvanredna scena za odigravanje velike ljudske drame. Još od zalaska sunca koje je celo nebo prevuklo rumenim pokrovom, teški crni oblaci gomilali su se i nečujno valjali nebom Vajominga, nagoveštavajući nepogodu. Na istočnom horizontu izreckanom vrhovima planina, bleskali su povremeno munje, obasjavajući izlomljenu liniju planinskih prevoja nalik na petlovu krestu, a neki čudan, podmukao povetarac u povremenim naletima šumeo je kroz granje pamukovog drveta, klopajući grančicama kao znacima morzeove azbuke.

Bila je subota več, i kauboiji koji nisu bili otišli u Džeknajf da tamo potroše svoju platu, već više od jednog časa su spavali na svojim ležajevima, u spavaonici čija se tamna silueta uklapala u tamu okoline. Holidej nije bio čovek koji je lako podlegao atmosferi nametnutoj bilo od čoveka ili prirode, ali, ova noć puna zloslutne, nepoznate opasnosti

nije mu ostavljala mogućnost da se oseća drugčije nego tmuran i zabrinut. Bila je to noć kada bi čovek najviše odgovaralo da svoj nemir utopi u maglu alkohola i prospava do svetlosti dana. Nikako se u tu atmosferu nije uklapalo čekanje tvrdoglave devojke koja možda čak neće ni doći, kombinovano sa slušanjem suludih ispada njenog oca zanetog sopstvenom duševnom burom.

Dok je palio cigaru, iz tame na polovini puta do štale pojavio se konjušar. U običnim prilikama, svetlost iz spavaonice je obasjavala dvorište, ali ovaj put je svetlost dopirala samo iz kuće, i tek nešto malo iz štale. Kada se zaustavio na nekoliko metara od verande, na licu starog konjušara Bena lebdeo je zagonetan izraz.

— Mister Holidej?

— Da, Bene! U čemu je stvar?

— Ovaj... vaš konj je povredio nogu. Bolje da sami pogledate.

— Do đavola! — promrm-ljao je Dok i krenuo niz stepenice.

— Idem i ja s vama — rekao je Mič. — Ovo čekanje me dovodi do ludila.

— Nemojte — umešao se Ben odjednom. Onda je nastavio žurno — ovaj, čini mi se da... konj mi izgleda nervozan. Možda bi najbolje bilo da mister Holidej ode sam.

Mič je zastao i sumnjičavo pogledao štalara. — Šta je to s tobom, Bene? Kao da se plašiš nečega?

I Dok je takođe primetio nervozu starog štalara. Uhvatio je njegov kradom upućen molećiv pogled koji je nešto značio i obratio se Miču.

— Taj konj se ponekad zaista čudno ponaša, Miče. Možda bi zaista bilo najbolje da ostanete ovde. — Zatim se okrenuo Benu ne dajući Miču vremena da mu protivreči. — Hajdemo Bene — i posle tih reči uputio se ka štali.

— Do đavola — doviknuo je Mič za njim. — Šta li se to događa na ovom ranču?

— Samo nastavi, Bene — rekao je Dok tiho. Ben je poslušao i kad su došli do štale, Dok je bacio kratak pogled preko ramena i video Miča kako ih prati pogledom, a onda se vraća na verandu. Čim su ušli u slaboo osvetljenu zgradu, Dok je zapitao.

— Kakve su to priče o konju, Bene?

— Nije mu ništa, zdrav je kao dren — rekao je štalari tiho. — Imam poruku za vas, Holideje. Gospođica Libi je bila ovde. Nisam to smeo da kažem pred Mičom.

— Libi? — Dok je dograbi štalara za ramena. — Gde je ta devojka, čoveče?

— Otišla je. Došla je pre pola sata i na smrt me preplašila. Bio je mrak, a ona je prišla tako nečujno... znate kako se Kolemanovi kreću kad imaju nešto na umu.

— Ne odugovlači, Bene — prekinuo ga je Dok spuštajući ruke sa njegovih ramena. — Šta ti je rekla?

— Poručila vam je da odmah odete na rečicu. Pomenula je ono mesto gde ste obično odlazili na plivanje.

— Dodavola... — promrmljao je Dok. — Zašto mi to nisi odmah rekao? Jesi li joj rekao u kakvom je stanju Oliver?

— Nisam imao vremena. Naterala

me je da obećam da ću joj dati pola časa vremena da ode i da neću reći nikome drugom sem vama. Izgledala je prilično bleđa, ali, sem toga ne bih rekao da joj nešto fali.

Dok ga više nije slušao. Požurio je dublje u štalu gde je našao već osedlanog konja. Izveo ga je do ulaza u štalu gde je zastao da Benu kaže nekoliko reči. Zatim je stavio nogu u uzengiju.

Onda je iza sebe začuo neko tiho kretanje.

Okrenuo se i ugledao Miča. Mlađić je u ruci držao zamahnut revolver. Dok je pokušao da se izmakne, ali ga je cev revolvera zakačila po levoj strani čela. Udarac ga je ošamutio, ali ne i onesvestio. Očajnički je pokušao da povрати ravnotežu. Onda je čuo Mičove reči.

— Žao mi je, Dok.

Cev revolvera se ponovo spustila na njegovu glavu i Dok se stropoštao na zemlju.

•

— Mister Holideje! Probudite se. Morate se osvestiti.

Dok je imao utisak da reči dopiru iz velike daljine kao da odzvanjaju od planinskih vrhova. Odjek kao da se svakog trenutka pojačavao sve više, dok konačno nije dostigao kreščendo preteći da svojom snagom raznese u komade njegove bubne opne i teme glave. Dok je instiktivno zapušio uši šakama.

— Prestani! — uzviknuo je.

Onda se odjednom osvestio. Uspravio se u sedeći položaj i zagledao u Bena. Nehotice je skrenuo pogled prema ulazu u štalu. Njegov konj je bio nestao, a s njim i Mič.

— Daj mi drugog konja, Bene! — uzviknuo je i skočio na noge. Od tog naglog pokreta uhvatila ga je nesvestica, i on se rukom uhvatio za dovratnik štale da ne bi pao. U tom času, čuo je kako neko viče.

— Kakva je to galama, Bene? — zapitao je.

— Došlo je do pucnjave u kući — rekao je štalar piskavim glasom u kojem se osećala histerija. — Već pet minuta pokušavam da vas probudim. Ne znam šta se događa, ali sam siguran da iz ovoga neće izaći ništa dobro.

Dok je krenuo preko dvorišta osećajući kako mu pogled svakim trenutkom postaje sve bistriji. Kauboj-ska spavaonica je sada bila osvetljena, i ljudi su vičući trčali napolje, neki s oružjem u rukama, a neki bez njega.

— Šta se dogodilo? — upitao je jednog kaubojca.

— Ne znam, mister Holideje — odgovorio je čovek.

Međutim odgovor je znao čovek koji je vikao sa verande.

— Pucali su na mister Kolemana — vikao je. — On je mrtav!

Te reči su pogodile Doka kao udarac malja. Izvukavši „kolt“ iz futrole potrčao je koliko je mogao, i gurajući ljude okrpiljene na stepenicama, upao u kuću. Zaustavio se odmah na ulazu pred groznim prizorom. Oliver je ležao u holu, a oko njega se širila lokva krvi. Na čelu, između očiju, crnela se ružna rana, a pogled mu je bio staklasto upravljen u prazan prostor. Stari rančer je bio zaista mrtav.

— Tako je izgledao kad smo ga našli, Dok — rekao je jedan od dvo-

jice kaubojca koji su stajali u grupi služinčadi koji su kao skamenjeni stajali oko leša.

Iz zadnjeg dela kuće je odjeknuo pucanj. Preskočivši rančerovo telo, Dok je potrčao kroz kuću i pognut, glave uvučene u ramena, sjurio se niz zadnje stepenice. Napregao je oči da bi pogledom prodro kroz tamu, ali nije video ništa. No, začuo je šum koraka u vrtu i hitro se okrenuo uperivši u tom pravcu revolver spreman za paljbu. U vidokrug mu je ušao čovek koji se najpre zateturao, a onda pao. Pokušao je da se digna a onda ponovo pao. Bio je to Lu.

Dok mu je priskočio i pomogao mu da ustane. Na Luovoj košulji se videla krv, a mladić je još uvek držao revolver u ruci. Pokušavao je da se oslobodi Holidejevih ruku.

— Pusti me, Dok! Neću da živim.

Dok mu je prstima opipao ranu. Odahnuo je s olakšanjem kad je otkrio površinsku ranu u spletu mišića ispod desne ruke. Rana je bila bezopasna.

— Ne bogami, živećete — rekao je odlučno.

Zatim je pozvao nekoliko ljudi koji su preneli Lua na kauč u dnevnoj sobi. Dok mu je Meksikanka cepala košulju da bi mu previla ranu, Holidej je zapitao.

— Šta se dogodilo, Lu?

Lu je rukama prešao preko očiju kao da pokušava da se priseti. — Čuo sam konja ispod kuće. Pomislio sam da se Libi vratila. Izašao sam da pogledam i onda začuo pucanj. Svakako je čekao priliku da sredi Olivera i...

— Ko?

— Rejder.

— On je ubio vašeg oca? Videli ste ga?

— Ne sasvim jasno. Ipak, video sam konja mrkova kojeg on uvek jaše. Oliver je u jednom trenutku prišao vratima. Rejder je verovatno vrebao i iskoristio taj trenutak. Čuo sam pucanj, a onda video starog kako pada. Bio je mrtav kada sam mu prišao. Potrčao sam na zadnja vrata i pošao prema voćnjaku, odakle se pucanj čuo. Verovatno, da sam bio brži nego što se ubica nadao, inače ne znam da li bi se zadržavao da proveriti rezultat svog poteza. U svakom slučaju, ugledali smo jedan drugog. Ja sam bio suviše uzbuđen da bih mogao dobro da gađam. Zato je on uspeo. Mislim da imam sreće što me nije ubio.

— Ali, niste ga jasno videli? — bio je uporan Dok.

— Bio je to Rejder — rekao je Lu ubedljivo. — Jedino Rejder jaše velikog mrkova i jedino Rejder puca tako dobro.

Dok je klimnuo glavom. I on je verovao da je Rejder u pitanju. Onda se okrenuo prema vratima.

— Kuda ste krenuli? — zapitao je Lu. — Idem i ja!

— Ako ne budete mirno ležali iskrvarićete do smrti — rekao je Holidej izlazeći. Onda je dobacio kaubojima koji su stajali oko Luo. — Pripazite na njega da se ne miče.

Bio mu je potreban svega minut vremena da osedla konja i krene. Nije pokušavao da nađe odgovor na pitanja kojih je, inače, bilo na pretek. U ovom trenutku je trebalo da barata samo sa činjenicama. A one su bile jasne.

Oliver je bio mrtav, a Lu je imao sreće što je ostao živ. A Mič? To je bilo pitanje na koje je najviše želeo da dabiye odgovor. Osećao je da je ono što se večeras dogodilo na ranču bilo brižljivo isplanirano.

Onda se nova sumnja rodila u njegovoj glavi. Pitao se šta li trebalo da znači ona Libina poruka? Da nije htela da ga izvuče iz kuće? Možda nije želela da i on pogine?

Ova poslednja sumnja mu je pala na pamet, kad je već bio napustio dvorište ranča i približio se rečici. Odjednom je plamen iz revolvera rasparao tamu s njegove desne strane. Sasvim jasno je čuo kako metak udara u sedlo. Dok se uspravio u uzengijama i bacio napred. Njegov revolver je opalio još u trenutku dok je bio u skoku. Neko je viknuo u tami, i ponovo opalio na njega. Dok nije uzvraćao paljbu. Prepoznao je taj glas.

— Libi!? — Viknuo je.

— Jeste li to vi, Dok?

— Ja sam. Šta se to doga...?

U tom trenutku se devojka pojavila iz tame i potrčala prema njemu.

— Oh, Dok! Mislila sam da je Blejz... ili Pok. Jesam li vas pogodila?

Holidej nije mogao odmah da odgovori, jer mu se devojka bacila u zagrljaj. Osećao je kako joj srce divlje udara i kako ubrzano diše.

— Dobro sam — rekao je. — A vi?

— Mič! — Uzviknula je Libi u trenutku kada je s obale rečice do njih doprelo stenjanje.

Okrenula se i potrčala, a Dok je sledio u stopu. Došli su do mesta gde je Mič Koleman ležao u travi.

Revolver se nalazio pored njega. Doku je bio dovoljan jedan pogled, pa da shvati da mladić umire. Oboje su kleknuli pored njega i kad ga je Libi uhvatila za ruku Mič je otvorio oči.

— Ja sam, Libi — rekla je devojka. — I Dok je sa mnom.

Mič je okrenuo prema Holideju svoje blede lice i prošaputao. — Žao mi je... što sam vas udario, Dok.

— Miče — upitao je Dok brzo. — Recite šta se to događa, na „Čejnu”. Uveren sam da znate mnogo. Recite mi nešto, da mogu da raščistim ovu zbrku.

Mič se slabo odsmehao.

— Ja sam igrao svoju igru, Dok. Čekao sam. Znao sam sve o Libi i Rejderu... i znao sam da je Luu sve poznato. Oduvek mi je bilo poznato da Libi namerava da za sebe zgrabi najveći deo ranča, a bio sam siguran da će se Lu sukobiti s ocem. Obojica su imali nezgodnu narav. Pretpostavljao sam...

Mič se naglo zakašljao i krv mu je linula na usta. U prvom trenutku su pomislili da je mrtav. Međutim mladić je nastavio, ali vrlo slabim glasom.

— Bio sam spreman da čekam da ranč ode do đavola. Nadao sam se da će Libi, Lu i tata u toj borbi uništiti jedni druge i da će meni ostati sve. Smatrao sam da mi nije stalo do oca... ni do jednog od njih troje. Međutim, kad sam video tatu kako danas izgleda jadan, shvatio sam da nisam onako tvrd kao što sam mislio. Pošao sam ovamo da mu nać... da je makar silom do-

vučem kući da mu više ne zadaje brige. Ali... ali...

Ono što je Mič Koleman zatim hteo da kaže ostalo je ne rečeno. U sledećem trenutku se njegovo srce zaustavilo i mrtav je klonuo na ručke svoje sestre.

Dok je pažljivo spustio Mičovo telo na zemlju, a onda pomogao Libi da ustane i poveo je pedesetak metara pored obale rečice. Devojka nije plakala, samo je tupo zurila pored sebe, kao neko ko je zaboravio čak i kako se diše.

— Zadovoljni? — upitao je Dok grubo.

— Šta to znači? — Odvratila je pitanjem.

— Ovo je bila klopka i vi ste to znali. Hteli ste da uvučete mene, ali je uleteo vaš rođeni brat. Čestitam, Libi. Za samo jedno veče uspeali ste da uništite skoro celu porodicu.

Devojka se hitro okrenula prema njemu i kao da je odjednom živnula. — Šta to znači? Šta se dogodilo?

— Oliver je mrtav, a Lu je ranjen.

Libi je tek tada zaplakala. Nije to bio histeričan napad već tiho prigušeno jecanje iza šaka pritisnutih na lice. Dok je posmatrao neko vreme ne menjajući bezizraznu masku na licu, pokušavajući da sebe uveri da je ova devojka kriva za smrt svog oca i brata, isto toliko kao i onaj ko je opalio smrtonosne hlice i da je i njega samog htela da uvuče u smrtonosnu zamku. Međutim, shvatio je da mu je sve teže da sebe uveri u to. Devojka je za to vreme nastavljala da plače.

— Libi — rekao je i položio joj

ruku na rame. — Ne plaćite. Sad je kasno za to.

Libi se okrenula i očajnički se privila uz njega. Jecaji su postajali sve slabiji i ređi. Dok joj je čuteći gladio kosu. Oko njih je vladao savršeni mir i činilo se kao da se svi oni događaji nisu ni odigrali.

Onda se Libi konačno smirila. Odmakla se od Doka i pogledala prema mestu gde je Mič ležao.

— Recite mi šta se dogodilo?

Holidej joj je rekao sve što je znao. Devojka je slušala čuteći i jedino je odmahнула glavom kad joj je rekao da je Oliver mrtav.

— Da li je to bio Rejder, Libi?

— Upitao je Dok konačno.

— Jeste.

— A ko je ubio Miča?

— Mislim da je to bio Kel Pok.

Devojka se okrenula u stranu, uzbuđujuće lepa u svom jadu. Onda je nastavila drhtivim glasom.

— Mič je dojahao ovamo sav izbezumlje. Skočio je s konja i uhvatio me za ramena. Uspeo je da kaže samo: „sto mu gromova Libi...” i u tom trenutku, iza onih vrba odjeknuo je hitac. Kada je Mič pao, ja sam uzela njegov revolver i počela da pucam na ubicu. Mislim da sam ga pogodila, ali on je uspeo da umakne na konju. Nisam mogla da ostavim Miča i krenem u poteru. Čini mi se da je prošla čitava večnost dok se vi niste pojavili. Kada sam čula vašeg konja, ponovo sam pripucala, misleći da je to Blejz.

— Hteli ste da ubijete Rejdера? — Rekao je prisećajući se da se prvi metak zario u njegovo sedlo.

— Još uvek nameravam da ga ubijem. — odvratila je devojka i Dok se zaprepastio, jer nikada nije

čuo reči izgovorene sa više ubeđenja.

— Libi, još nešto bih hteo da vas zamolim. Hoćete li sve da mi ispričate pre nego što pođemo na ranč?

Devojka se osmehnula usiljeno. — Šta mislite, da li će te poverovati ono što vam ispričam?

— Možda. Šta se dogodilo večeras? Kakav je bio plan?

Libi je slegla ramenima.

— Pa, mislim da mogu da vam kažem. Blejz je pre dve nedelje pucao na tatu, Dok. Njegov plan je bio sledeći: Hteo je da baci sumnju na Lua i Miča. Tata bi ih tada sigurno oterao sa ranča, a to bi značilo da bi imanje jednog dana ostalo samo meni... a naravno i njemu, jer jer bi me on kasnije oženio i tako postigao ono što je hteo. Ja sam se složila s njegovim planom, jer sam smatrala da Oliver nije imao pravo kad ga je oterao.

Libi je ponovo slegnula ramenima i čutala nekoliko časaka.

— Sve je teklo po planu, ali mi nismo računali sa vama. Zbog toga sam vas onako nagovarala da ođete. Da se vi niste pojavili, Mič i Lu bi morali da napuste ranč. Posle njihovog odlaska Blejz i ja bi smo se lako oslobodili tate... on je ionako svakim danom bivao sve luđi.

Devojka je učutala. Dok je izvadio tabakeru i poslužio je cigarom, a onda odabere i jednu za sebe.

— Znači, da ste vi i Rejder radili zajedno protiv „Čejna”? — upitao je.

— Tata me je sam naveo na to. On je obećao Blejzu jedan deo imanja, a onda ga je oterao kad je

saznao za našu vezu. Naterao me je da se tajno vidam sa Blejzom.

Dok je klimnuo glavom. — Mislim da sam razumeo sve do sada. Ali, šta se dogodilo sa Bakom Dulenom i Džonom Vilisom?

— Blejz mi je tek danas priznao da iza te krađe stoke ipak stoji on. Svadali smo se, ali je njemu uspešno da me nadgovori. Vidite. Blejz je s vremena na vreme krao stoku sa „Čejna“ da bi imao od čega da živi i da bi održavao loše odnose između tate i Lua i Miča. Ono što nije predvideo, bilo je da će Lu imati za nas simpatija i da će o svemu ćutati. Međutim, svojim ćutanjem, Lu je među ljudima izazvao nespokojstvo, jer su osećali da ranč ostaje bez kontrole. Posle vašeg dolaska, Blejz se rešio da izvede nešto krupnije. Tada je već bio rešio da igra igru koja odgovara samo njemu.

Libi je povukla dim iz cigare i žar joj je za trenutak osvetlilo lice. Bila je vrlo ozbiljna.

— Bilo mu je jasno da će veliki napad uneti zabunu na ranču i nameravao je da u toj zabuni izvede ono što mu prvi put nije pošlo za rukom. Doveo je nove ljude da mu pomognu. Zakleo mi se da su ti ljudi ubili Baka i Džina, ali, posle ovoga što se večeras desilo ja mu više ne verujem. On je učestvovao u tom zločinu. Shvatila sam ono čega sam se sve vreme plašila, a to je da će Blejz postati ubica.

— Šta se večeras dogodilo, Libi.

Libi je grozničavo pušila cigaru i izgledalo je da ne može da odvoji pogled od mesta na kojem je ležao njen brat.

— Blejz mi nije rekao ceo plan — nastavila je. — Sada mogu da razumem i zašto. Rekao mi je samo da je smislio nešto drugo i da ja moram da mu pomognem. Zakleo mi se da neće biti nasilja. Meni je dao zadatak da vas odvedem sa ranča, da bi se on pobrinuo „za ostalo“. — Libi se osmehnula goroko. — Sada mi je jasno da je od početka nameravao da ubije. Ne mogu da tvrdim, ali mislim da je nameravao da ubije tatu dok ste vi odsutni. Posle onog što se dogodilo ranije, krivica bi svakako pala na Miča i Lua. — Odmahnula je glavom. — Na vašu sreću, umesto vas, glavom je platio Mič.

— A šta biste radili da sam umesto Miča zaista ja došao? — zapitao je Dok.

— Razgovarala bih s vama, trudila bih se da vas zadržim dalje od kuće. Ali, sada znam da je Bleiz planirao i vas da ubije.

Znam da je to hteo. Bio je ljubomoran. Nisam ni pomišljala da je tako nešto moguće.

— Ljubomoran?

Libi je okrenula glavu na drugu stranu i izbegla da ga pogleda u oči. — On... on je mislio da sam zaljubljena u vas. Zar to nije ludo?

Holidej je gledao sa čuđenjem na lice, ali mu je bez njegovog htenja, talas topline zapljusnuo srce. — Rekao bih da jeste.

Devojka se ponovo okrenula prema njemu, a njene krupne sijane oči zasvetlucale su u tami kao dva dragulja. — Ne nije besmisleno, Holideje. Bleiz me dobro poznaje, bolje nego bilo ko drugi na svetu. Ja sam bila tako zaljubljena u nje-

ga da je sigurno mogao da primeti promenu na meni, čak pre nego što sam ja sama mogla to da osetim.

— Šta hoćete time da kažete? — zapitao je Dok, i osetio da je srce počelo brže da mu kuca.

— Besmisleno je, ali sve je počelo kad ste vi nedavno došli na „Čejn“. Mislim da sam tek tada počela da shvatam da Blejz nije onakav kakvim sam ga ja do tada videla. Bilo je to pre nego što sam posumnjala da je rđav. U poređenju s njim, vi ste izgledali... kao vitez u sjajnom oklopu. Zato sam vas omrzla. Tek kasnije sam shvatila razlog. Vaša pojava je učinila da Blejza sagledam u pravom svetlu. Da li to vama izgleda logično. Dok? Meni ne. Ipak, u ovom trenutku baš ništa ne izgleda logično, zar ne?

Dok je gledao njeno ljupko lice svestan da mora ugušiti rastuća osećanja koja su se probudila u njemu. Znao je da su se to osećanja rodila istog trenutka kad je ugledao po svom dolasku na ranč, i da su tinjala čekajući trenutak da planu.

— Možda ste u pravu, ali, još uvek je rano da se bilo šta kaže, Libi — rekao je tiho Dok. — Sada moramo da se vratimo na ranč. Sakupiću ljude i krenućemo za Rejderom. Vi dovodite konje, ja imam još nešto da obavim. Gde ste rekli da je čekao ubica?

Libi je pokazala rukom u pravcu nekoliko vrba koje su se nalazile pedesetak jardi od mesta na kojem su stajali. Ne obazirajući se na njenu radoznalost, ponovio joj je da dovede konje, a onda se uputio prema vrbama.

Uzalud je tražio punih pet minuta i već je bio spreman da krene, kad je ugledao kako nešto svetluca u travi. Bile su to tri čaure za pušku marke „vinčester“. Trava je bila ulegnuta na mestu na kojem je busijaš stajao. Dok je krenuo još malo napred i pronašao mesto na kojem je bio vezan konj. Išao je brže kad se uputio nazad. Sada mu je bilo jasno da je Libi govorila istinu.

Devojka ga je čekala pored Mičovog tela. Nebo se malo razvedrilo u poslednjih nekoliko minuta. Dok je jasno video devojku kako sedi na njegovom konju, a u rukama drži uzde svoje male kobile. Doku je to bilo malo čudno, ali je samo slegnuo ramenima. Staviću leš na njenu kobilu, a njih dvoje će jahati na njegovom vrancu. Sagnuo se da podigne Mičovo telo, kada je Libi poterala konja.

— Žao mi je, Dok — dobacila mu je preko ramena. — Ovo je stvar koju moram sama da rešim. Moj konj je umoran, i morala sam da uzmem vašeg. Mog konja ću vam ostaviti, posle dve milje...

Dok je potrčao za njom. — Libi, ne budite budala!

Devojka je obola konja. Iz daljine se čuo njen glas zagušen topotom kopita. — Ne pratite me, Dok. Nikada nećete naći moj trag u brdima. Verujete mi, Dok...

Posle nekoliko trenutaka, topot kopita je zamro u daljini i okolo je zavladala tišina. Dok je trčao još stotinak jardi, a onda se zaustavio i opsovao. Znao je kuda se devojka uputila... prema Planinama

Duhova. I verovao joj je kad je rekla, da neće biti u stanju da je prati. Rejderov logor se svakako nalazio na drugom mestu. Ponovo je opsovao sebi u bradu.

Zaista je bio budala. Ali, i Libi je glupo postupila. Šta je namerala da uradi? Da li mu je malo pre rekla istinu? Da li je htela da se vrati Rejderu... posle svega što se dogodilo? U to nije mogao da veruje. To je zaista bilo nemoguće.

Dok je išao njenim tragom, osetio je kao da mu se stomak prevrće. Ako Libi održi obećanje i ostavi mu svog konja, uspeće bar da stigne na ranč i organizuje poturu. Samo, da li bi to imalo smisla? Čovek je mogao mesec dana da luta po Planinama Duhova i da ne pronađe onoga ko nije želeo da bude pronađen.

Onda je video kako nešto žuto svetluca na putu. Kleknuo je i osmotrio malo bolje. Bila je to sitna piljevina kojom su sedlari punili sedla. Pogledao je okolo i video kako sitna zrnica svetlucaju dalje putem. Bilo je to njegovo sedlo! Metak ispaljen na njega probio je sedlo. Sada je iz rupe na sedlu lagano ispadala piljevina i ostavljala siguran trag.

Sledeće dve milje Dok je prešao trkom. Žute trunčice su bile sve što ga je interesovalo. Posle deset-tak ispaljen na njega probio je vezanog za jednu grm. Bacio se u sedlo i poterao životinju. Svetlost meseca je postala sve jača, i uskoro je ispred sebe mogao da vidi taman masiv planine.

X

Libi se tiho, kao tamna senka približivala logoru u planini. Zaustavila je konja kada se približila vatri i ostala da sedi u sedlu. Nije se približila osvetljenom krugu oko vatre i pažljivo je osmotrila čitav predeo.

Sa njene desne strane, nalazilo se nekoliko konja. Njen dolazak bio je tako tih da se čak ni životinje nisu uznemirile. Pored vatre su ležala dva čoveka. Izgleda da su ostala trojica nestala.

Dok je Libi posmatrala, jedan čovek pored vatre se pomerio, i devojka je prepoznala Poka. Bandit je nešto promrmljao u snu i na Libinim usnama se pojavio osmeh. Izgledalo je da Pok stenje od bolova. Setila se kako je strelac iz zasede jauknuo, tamo pored reke, kad je Libi pucala na njega, pošto je on ustreljio Miča.

„Da, Miča, setila se. Oči su joj zablistale kad je izvukla „kolt“ iz futrole i nanišala na Poka. Imala je nameru da završi ono što je započela.

Veliki napor joj je bio potreban da ne pritisne obarač i njen pogled je prešao do druge nepomične siluete oporužene na zemlji.

— Prvo Blejz! — Promrmljala je tiho i okrenula se u stranu kako bi nišaniła bolje.

— Ne, miči se, Libi!

Libi se skamenila. Nije se okretala. Glas je donirao iz senke jednog starog drveta, nekih petnaest stopa od nje.

— Baci revolver, draga — rekao je Blejz Rejder i izišao iz senke.

— Baci ga!

Libi se okrenula prema njemu, a izraz mržnja joj je izobličio lice.

— Ubiću te, Blejze!

Revolver u Rejderovoj ruci je zamrmeo. Libi je jeknula kad joj je tane okrnulo ruku. Ispustila je revolver i oružje je palo u prašinu. Kad Pok je provirio iz svog pokrivača u času kad je Rejder krenuo prema devojci.

— Sve je u redu, Pok — rekao je Rejder. — Libi nam ne misli loše, zar ne, Libi? — Prišao je i zaustavio se na dva koraka od devojke i zagledao se u njeno lepo lice obasjano rumenom svetlošću vatre. — Zakasnila si, draga. Očekujem te već više od dva — tri časa. Šta te je zadržalo?

Uprkos bolovima u utrnuloj ruci, Libi je poletela na Rejdера i nohtima se mašila prema njegovom licu. Bandit je raspalio po licu, tako da je skoro pala.

— Smiri se, draga — procedio je bandit kroz zube. — Inače mogu da postanem grub.

Libi je oborila pogled i stegla povređenu ruku. Progovorila je tihim glasom. — Ti si ubio tatu i Miča, je li tako, Blejze. Reci, da li varam?

— Nemoj mi reći da ti to smeta, Libi. Takvu presnu laž ne bih mogao da progutam.

— Verovao ti ili ne, to me strašno pogađa — rekla je devojka skrhano. — Ni sama nisam mislila da će tako biti. Iskoristio si me, Blejze da dobiješ ono što si hteo. Sve vreme sam bila samo sredstvo u tvojim rukama. Od samog početka si nameravao da likvidiraš celu moju porodicu, zar ne?

— Za sve je kriv tvoj otac, Libi. On je počeo ovu igru... ja sam samo prihvatio neke njegove trikove. Ja nemam nikakva dokumenta, ali, deo „Čejna” pripada meni. A sada, kada je već ovako krenulo, pripašće mi čitav ranč.

Ogorčen osmeh se pojavio na Rejderovim usnama. — Naravno da sam od početka mislio da ih se oslobodim. Drugačije nije moglo da bude. Nisam danas nameravao da sredim Miča, ali je baš dobro ispalo. Oliver je mrtav i kada dođe do istrage, svi prsti će se pružiti prema Luu. Ako me bude optužio, niko neće poverovati u njegovu priču, draga, niko. Lu će biti optužen za ubistvo svog oca i visiće zbog toga.

— A ja, Blejze? Zaboravljaš da sam i ja Kolemanova.

Rejder se nasmejavao samouvereno.

— Jesi, bar po imenu, srce, i ako se do sada nisi baš mnogo ponosila svojim imenom. Da, ti si Kolemanova, jedini živi predstavnik Kolemanovih. „Čejn” će biti tvoj, Libi... to znači, moj i tvoj. Mislim da bi smo mogli da se venčamo, i to što pre, zar ne? Nema razloga zašto to ne bismo učinili, jer nema nikoga ko bi te mogao da spreči.

— Nekada bih život dala da se to ostvari, Blejze — rekla je devojko tiho. — Sada bih se radije pekla na vatri nego da se udam za tebe.

Rejder se iscerio zlobno.

— Ne govori tako, Libi. Sada si ljuta, i ne mogu da se ljutim na tebe. Ali, nisam smeo da ti kažem šta planiram za večeras. Sada je sve gotovo, i ti ćeš već preboleti. Kad posle svega ovoga prvi put budeš jahala rančem, sa saznanjem da je samo tvoj i nikog drugog, sve će

ti izgledati drugačije. Sećaš li se kako smo uvek pričali o tom danu, Libi? Pa, taj dan je skoro došao.

— Ubiću te, Blejze — rekla je Libi jednostavno. — Znam da sam grešila sve ovo vreme, ali mislim da još uvek mogu da ispravim grešku. Nije važno koliko će vremena proći, ali, ja ću te ubiti, Blejze. I neka ti bude jasno, nikada nećeš biti vlasnik „Čejna"! Ne možeš ga dobiti bez mene, a ja neću dopustiti da se dočepaš ni tolikog parčeta koje ti je dovoljno da se sahraniš.

Životinjski izraz se pojavio na Rejderovom licu. Prišao joj je i uhvatio je za kosu. Onda je povukao divljački.

— Ne pričaj tako, draga moja — ciknuo je. — Ja te dobro poznajem. Jasno? Znam šta se sada dešava u tvojoj lukavoj glavi. Okrenula si se onim probisvetu, Holideju, i nameravaš da ga iskoristiš protiv mene. Misliš da je on marka i da će me sredite. Nemoj se zavaraviti time, dušo. Taj dasa kao da je već mrtav. Očekivao sam da će večeras doći s tobom, s obzirom da ste tako vezani jedno za drugo. Mislila si kad me se rešiš da ćeš i ti ispasti nekako čista i nedužna? Ali, neće biti tako. Pošto ga nisi dovela, moraću sutra da ga pronađem i sredim račune s njim.

— On je hiljadu puta više čovek nego ti, Blejze — rekla je Libi. — I... ja ga volim. Čuješ li to, Blejze? Ili ti tvoja taština ne dozvoljava da čuješ? Volim ga, Blejze!

Rejder je divlje opsovao i snažno udario devojkicu. Libi se zateturala i pala na zemlju, nekih deset stopa daleko.

Upravo na to je Holidej čekao.

On je stajao u senci već nekoliko minuta. Gonio je konja poklenim tempom, sledeći tragove koje je Libi ostavila za sobom. Već nekoliko puta je hteo da se umeša, ali je oklevao, pošto je strepeo za devojkicu. Sada, kad je Libi bila daleko od Rejdера, Dok je izašao na osvetljenje ni krug.

— Baci revolver, Rejdere!

Blejz Rejder se okrenuo tako brzo da je čak i Dok bio za trenutak zabunjen. Nije bilo nikakvog straha niti iznenađenja, Blejz je reagovao instiktivno, kao što reaguje rođeni borac. Dok je potegao svoj revolver i opalio u trenutku kad je Rejder podizao cev svoga „kolta" prema njemu. Bandit se zagrčio, ali je pritisnuo obarač i Dok je osetio kako ga je vrelo olovo zakačilo. Pri svetlosti vatre, video je Libi kako skače prema svom revolveru i Poka, koji je žurno grabio pušku. Dok je opalio ponovo i od udara metka Rejder se zateturao. U tom trenutku, Holidej je uglom oka video da Pok nišani na njega, i okrenuvši se munjevito pritisnuo okidač. „Kolt" je planuo, i Pok je klonuo na kolena.

Taj delić sekunde je dao Rejderu vremena da se povрати. Revolver je zapraštao u njegovoj ruci, i pored dve rane iz kojih je obilno gubio krv. Rejder je u tom trenutku postao ono što je zaista i bio... besni, neustrašivi borac bez straha i milosti. Postao je otelotvoreni revolver, nerazlučivi spoj mišića i oružja, spreman samo na jedno: da uništava život oko sebe. Dok je posrćući išao prema visokom pustolovu, pucajući iz pištolja, cerekao se kao neko ko je potpuno sišao s uma.

Međutim, Rejderovi meci nisu bili precizni. Pucao je suviše brzo i nekontrolisano, jer je bio teško ranjen. I Holidej je bio pogođen, ali njegova rana nije bila ozbiljna. Poslednji metak iz njegovog revolvra pogodio je Rejdера tačno između očiju.

I ako smrtno pogodođen, Rejder je muklo zastenjao kao da u ropcu reži na svog protivnika. Okrenuo se oko sebe poput lutke na konopac. Očima koji više nisu videle, pogledao je u Libi koja je upravo u tom trenutku ispalila hitac na Kela Poka. Pokušao je da uperi revolver na nju, ali mu je ruka zastala na pola puta. Iz njegovih usta oteo se poslednji prodoran krik, i on se mrtav srušio na zemlju.

Dok je Kel Pok bespomoćno ležao na zemlji i stenjao od bolova, Libi je potrčala do Holideja i grčevito ga obgrlila rukama. Krv iz njene ruke pomešala se sa njegovom, ali, ona nije više osećala bol. Stiskala ga je kao da će utapanjem u njegova prsa naći utočište pred opasnošću. Holidej nije znao tačan razlog njenog ponašanja, ali, bio je sklon da čvrstinu njenog zagrljaja pripiše pre strahu nego ljubavnom priželjkivanju. Istina, samo nekoliko minuta ranije čuo je sa njenih usana priznanje da ga voli, ali, reči priznanja bile su, po njegovoj oceni, namenjene Rejderu sa ciljem da ga razbesne i izazvao neopreznost. Nije trebalo verovati rečima lukave mačke kao što je bila Libi. No ipak, da li bi joj na jezik došlo nešto što nije postojalo makar u njenoj podsvesti.

Nekoliko minuta nisu ništa govorili, već su samo stajali jedno pored drugog, na lakom povetarcu koji je počeo da duva sa vrhova planine i crveni žar na vatrištu raspalio u vesele, drhtave žute plamičke. Prismo zagrljeni, okrenuli su se i pogledali Rejdера. Umro je hrabro, kao što umire pravi čovek i borac i spontano, kao spojeni telepatijom, oboje su pomislili da je taj čovek možda bio prinuđen da učini to što je učinio. No, bilo šta da je učinio i iz bilo kojih motiva, on je sada bio mrtav.

Mrtvi su, takođe, bili Oliver i Mič, kao i mnogi drugi. Ali njih dvoje su znali da će se život nastaviti, da se mora nastaviti. Možda će čak biti i lepši. Neki ljudi su, istina umrli, ali s njima su umrli mržnja i ogorčenje. Iz smrti će se kao feniks ptica, možda ponovo roditi ljubav, blistava i večna kao i sam svet. Okruženi prisustvom smrti, njih dvoje su stajali zagrljeni kao vesnici dolaska te veličanstvene, neizmerne i plemenite lepote ljudskog življenja.

Dve nedelje kasnije, voz koji je putovao iz Džeknajfa za Dalas nosio je u kupeu prve klase jednog putnika lagodno zavaljenog u udobno sedište tapacirano tamnocrvenim plišem. Držeći u zubima tanku havana, cigaru iz koje se dizao dim, putnik je zurio kroz prozor i pogledom šarao po žučkastom pejzažu koji je promicao pred njegovim očima. Monotono kloparanje točkova uljuljkivalo ga je u misli o tek minulim

danima i događajima koji su mu doneli dve bezazlene rane od metaka... i ljubav jedne bajne, nezaboravne žene.

Vraćajući se u mislima nazad, Dok Holidej se i sam pitao kako je to počelo. Od prvog trenutka kada je video Libi u koralu za kroćenje divljih konja, Dok je zaključio da je ta žena po lepoti i duhu daleko ispred mnogih drugih, tada nije ni slutio da će mu rastanak s njom biti težak. Međutim, bio je. Ispalo je sasvim drukčije od onog što je očekivao. Nedelju dana posle sahrane Olivera i Miča Kolemmana, dok je sedeo na verandi ispred kuće i pogledom šarao po Planinama Duhova čija je tajna sada bila rešena, na terasu je izašla Libi rasčešljane duge kose koja joj se kao slap sivala na ramena i prišavši, sela pored njega na udobno pletenu fotelju. U prvom momentu izgledalo je da želi da zapodene razgovor, ali, kako su minuti prolazili, a ona nije progovorila, Dok je shvatio da joj je potrebnije od reči bilo prisustvo čoveka na koga se mogla osloniti i da je ćutanje isto toliko dovoljno za razumevanje kao i reči. Nastavili su da čute oboje zagonetni, sa pogledima kao jednim mostom njihovih misli. I začudo, za tih čas ili možda dva, koliko su tako čuteći sedeli, oni su jedno drugom rekli sve što su želeli, čak možda mnogo više nego što se rečima može reći. Igra senki u njenim tamnim očima otkrila mu je igru njenih misli kojih možda ni ona sama nije bila svesna, njenu želju da mu pripadne, da mu se da bezgranično i zauvek. Ali, ispred toga kao koprena

tajne lebdela je odbojnost, ona karakteristična kočopernost toliko urođena Kolenanovima. Libi je htela da bude uzeta, ali, nije pristajala da se da. Nudila se, a pred sebe je stavljala štitić načičkan oštirim noževima. Dok Holidej je shvatio da do zvezdanog neba njene ljubavi može doći samo trnovitom stazom njenog otpora.

Taj ključ njene ličnosti imao je u mislima kada je iste večeri ušao u njenu sobu. Vrata su, kao poziv na igru, bila odškrinuta, baš kao što su ga, dok je laganim korakom prilazio postelji na kojoj je ležala, kao koprena otpora, njene oči gledale sa odbojnošću i hladnim prezirom. Ali sada, kada je znao ključ kojim će otvoriti prolaz do tananih kutova njenog bića, Dok nije dopustio da ga zavara ljutito sevanje njenih očiju niti ispruženi nokti koji su se kao kandži divlje mačke ustremile ka njegovim očima. Uhvatio je za ruke i zadržao ih u svojim rukama stisnute kao kleštima, gledajući je u oči nadmoćno kao surovi ratnik tek uhvaćenu robinju.

Uzalud se Libi otimala i pokušavala da grizne i grebe žestinom zverke uhvaćene u zamak. Uzalud se svom snagom bacakala i izvijala zmijoliko gipko telo, ne shvatajući da sa svakim očajničkim pokretom sve više otkriva nagotu svog tela skrivenu samo tankom, providnom spavaćicom ispod koje su se ugibala njena obla bedra i podrhtavale dve zrele, slatke dojke. Dok je nije puštao ni popuštao stisak ruku, i sentimentar po sentimentar, naginjao se bliže i bliže, sve dok skoro nagnut do njenog lica, nije

čuo kako joj se iz grla kao bez daha otimaju reči. — „Neću te, neću, neću!”

Ali, njene reči iako su doprle do njegovog uha nisu stigle do njegove svesti. Vatra koju je želeo da utoli kod drugoga zahvatila je i njega samog, i kao požar baknula nezadrživom snagom. Ono što je u početku izgledalo kao lagodno jedrenje po razigranim talasima, pretvorilo se u buru koja je snagom vulkana rušila sve pred sobom. Dok više nije bio proračunati hazarder koji voljom i veštinom vodi igru, već ljudsko biće savladano nezadrživom željom da uzme, prisvoji ono što drži u zagrljaju. Strasno do izbezumljenosti, i skoro nesvesno, počeo je da šapuće. — „Ali, ja tebe hoću, ja tebe hoću!”

Kao da ju je tog trenutka snaga izdala Libi je klonula i iz grudi joj se oteo slab uzdah. Nije se više otimala, nije pokušavala da grebe ili ujede. Ležala je mirno, skoro bespomoćno, ali na njenom licu umesto očajanja lebdeo je osmeh sreće. Sklopila je oči i pružajući ruke da ga zagrlji jedva čujno je prošaputala: — „I za tebe, Dok, hoću i ja tebe!”

Tada se pred Holidejem otvorio predivni svet strasne, neobuzdane ljubavi. Kao što je bila divlja u mladalačkim ludostima, trčanju, jahanju, i kročenju konja, Libi je bila divlja i u ljubavnom predavanju. Njene ruke grlile su strasnije, a usne ljubile vatrenije od najstrasnijih ruku i usna za koje je Dok znao. Libi se davala vatreno do pomame, i uzimala ono što joj se davalo žestinom koja nije imala granica. A kada je umorno klonula, na licu joj je lebdeo izraz radosne smirenosti. — „Oh Dok”, rekla je jedva mičući sočnim poluotvorenim usnama — „Već sam mislila da te neću doživeti.”

Neprimetan osmeh zaigrao je na Dokovom licu. Libi mu je pružila zaista divne trenutke kojih će se dugo, dugo sećati. Pred očima mu se ukazala slika njenog lepog lica ukrašenog sjajem dva tamna širom otvorena oka. Mahinalno je pomerio revolver na bedru i iz džepa izvadio tabakeru sa cigarama. Neka nosi vrag stenovite planine i Vajat Erpa, pomislio je, dani ljubavi sa Libi značili su za njega mnogo, mnogo više.

— K R A J —

čitajte sledeći broj **DOKA HOLIDEJA**

BROJ 137

izlazi 7. aprila 1983.

IZDAJE I ŠTAMPA NISRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.
